

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

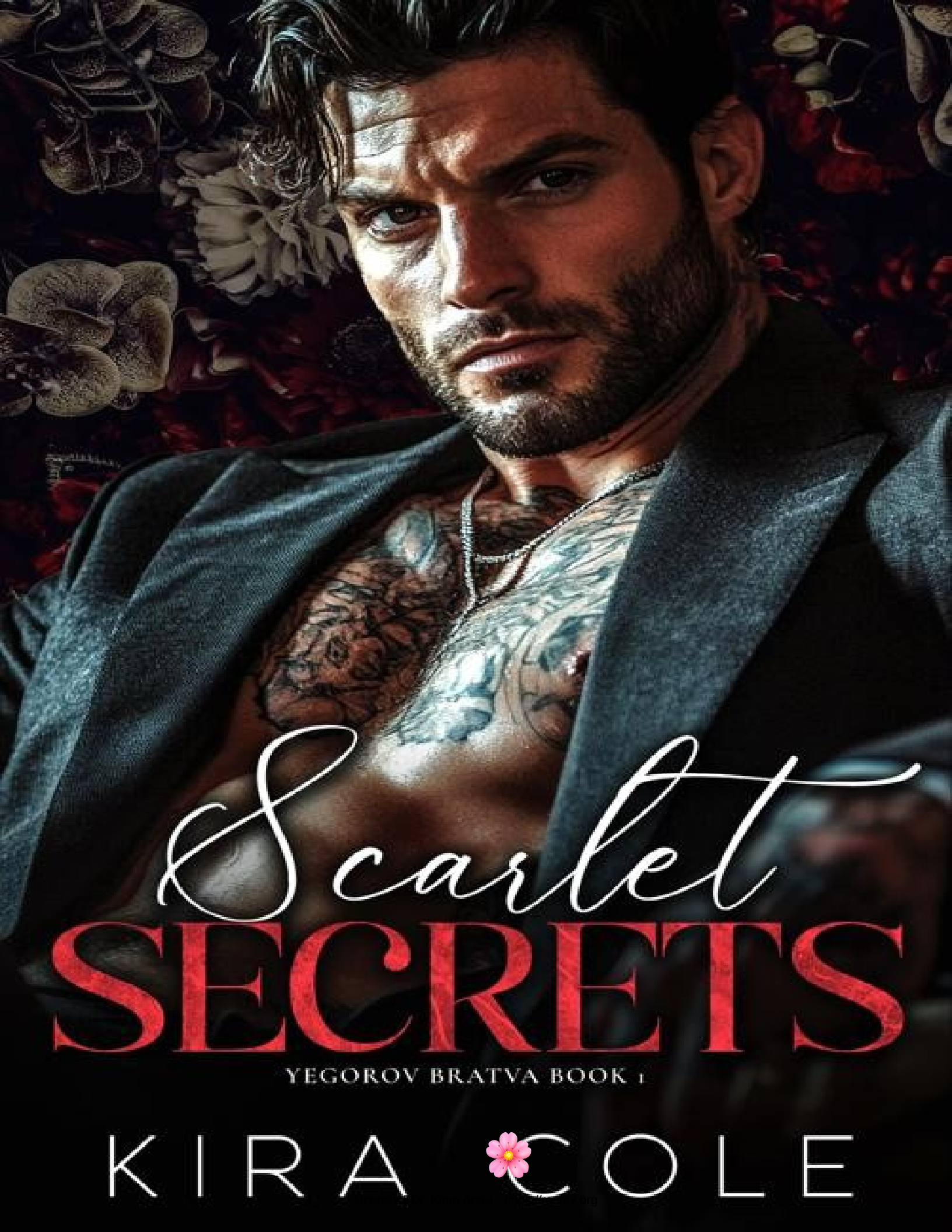
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Scarlet
SECRETS

YEGOROV BRATVA BOOK 1

KIRA COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KIZIL SIRLAR

YEGOROV BRATVA KİTAP

1

KIRA COLE

Telif hakkı © 2025 Kira Cole Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDE

Tetikleyici Uyarı

1. Erin
2. Demyan
3. Erin
4. Demyan
5. Erin
6. Erin
7. Demyan
8. Erin
9. Demyan
10. Erin
11. Demyan
12. Erin
13. Demyan
14. Erin
15. Demyan
16. Erin
17. Demyan
18. Erin
19. Demyan
20. Erin
21. Demyan
22. Erin
23. Erin
24. Demyan
25. Demyan
26. Erin
27. Demyan
28. Erin
29. Demyan

30. [Erin](#)

31. [Demyan](#)

32. [Erin](#)

[Kira Cole'un Diğer](#)
[Eserleri Bonus Roman](#)

UYARI

Bu içerik sadece yetişkinlere yöneliktir. Bazı okuyucular tarafından rahatsız edici bulunabilecek, açık sözlü dil, yoğun cinsel sahneler, şiddet ve cinayet tasvirleri içeren materyaller içerir. İzleyicilerin dikkatli olması tavsiye edilir.

Dikkatli bir şekilde devam edin.

Birinci Bölüm

ERİN

KIRMIZI GÖZLERDEN NEFRET EDİYORUM.

New York JFK'ya giden gece uçuşunda, bir tarafımda çığlık atan bir çocuk ve diğer tarafımda bacaklarını açarak oturan bir adam vardı. Normalde anne ve çocuğa aldırmazdım, ama uçuş öncesinde neredeyse hiç uyumamıştım ve arabam beni terminalden alır almaz, kariyerimin en önemli yeni reklam kampanyasını sunmak için toplantı odasında olmam gerekiyordu.

Araba geç kalmıştı.

Ve şimdi... hızlı bir tuvalet molası, bebek mendiliyle yıkanma ve zihin uyuşturan sunumlarla başlayan bir günün ardından, West Seventy-Second ve Park'ta bulunan, eski ihtişamıyla dolu eski bir lüks otel olan Maynard Hotel'e ter içinde metro yolculuğuyla ulaştım ve artık bara gitmeye hazırım.

Otelin kumtaşı dış cephesi, kapılarındaki ve Juliet balkonlarındaki karmaşık siyah ferforje detayları muhteşem. İçeride, lobinin mermeri, zengin kırmızıları, pirinç detayları ve kiraz ağacı kaplamaları, burayı bir gecedен fazla kalmak isteyeceğim bir yer haline getiriyor.

Ama önce check-in yapmam gerekiyor.

"Üzgünüm Bayan Banks, odanız henüz hazır değil."

Konsiyerje bakıyorum. "Değil..." Küfürler patlamadan doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Değil... hazır değil mi?"

"Üzgünüm."

"Ama check-in öğlen. Saat neredeyse altı oldu."

Resepsiyon görevlisi alışılmış gülümsemesini takındı. "Bir karışıklık oldu, ama oda yarım saat içinde hazır olacak." Bilgisayarında bir şeyler tuşladı. "Bir saat olsun. Akşam yemeği bizden. Buradaki restoran Michelin yıldızlı."

Birkaç tuşa daha basar ve anahtarı bana uzatır. "Hazır olduğunda. En üst kat. Gelip size haber veririm. Akşam dışarı çıkacaksınız..." Gözleri üzerimde dolaşır. "Boş odalardan birinde üstünüzü değiştirip temizlenebilirsiniz."

Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. "Şu anda hazır olanı verin." "Güven bana, o yemekleri istemezsin."

"Barda olacağım," diye mırıldanarak anahtarı alıp omzumdan bir teşekkür atıyorum.

Şık kıvrımlı, parlak kiraz kırmızısı ahşap barın önüne doğru yürüdüm ve bar taburesine oturarak elbisenin kırıksıklıklarını düzeltmeye çalıştım. Barmen yanıma geldi, yakışıklı bir adamdı, kendini bilen tiplerden, rahat gülümsemesi barın önünde kadınların sıraya girmesine neden oluyordu. Bir cin tonik istedim ve o da oda numaramı sordu. Tereddüt ettim.

"Bir karışıklık oldu ve..." "Kart da kabul ediyoruz," diyor.

Cüzdanımdan kartımı çıkarıp masaya koydum. Odadaki her şey şirketin hesabına yazılıyordu. Dışarıda yaptığımız harcamalar ise kendi cebimden çıkıyordu. Araç hizmeti hariç. Ancak Manhattan trafiği o kadar kötü olabiliyordu ki, toplantıların yapıldığı Finans Bölgesi'ne metroyla gitmek daha hızlı oluyordu.

Bunu geçen sefer Big Apple'a geldiğimde zor yoldan öğrendim.

Barmen içkimi masaya koyarken, biri bana eğilip kulağıma fısıldadı: "Hey, bebeğim, şehri gezmek ister misin yoksa odanı kırmızıya boyamak mı istersin?"

Gülerek arkamı döndüm ve en yakın arkadaşım Kara'ya sarıldım. "Orayı cinayet mahalline çevirmekten mi bahsediyorsun?"

"Hayır!" Durup yanıma otururken kıkırdamaya başladı ve gecem birden neşelendi. "Karıştırmışım, şehri kırmızıya boyamak mı yoksa odana gitmek mi?"

Kara siyah buklelerini omzunun üzerinden atar, eski tarz şıklığı, barın kiraz kırmızısı rengini, kadife koltukları ve pirinç aksesuarları içine çeker. "Aman Tanrım. Clearwater Amca'yla yatıyor musun?"

"Yetmiş yaşında falan."

"Ve genç kızları seviyor," diyor patronumuz hakkında. Tüm şirketin sahibi.

Barmen başka birine servis yapıp bize doğru gelirken, onu yavaşça içime çekerek, şakacı bir şekilde koluna vuruyorum.

"Ne alırsınız?"

Bir şekilde, bakışları ve ses tonuyla ona çıplak olmasını istercesine sorarken gözlerimi devirmemeyi başardım.

Kara, Kara olduğu için bunu fark etmez ve bana döner. "Manhattan'da Manhattan içmelisin, G&T değil."

"Normal Manhattan mı," diye sorar, "yoksa Maynard Manhattan mı?"

"Onda ne var?" Kara, gerçek lüks kokteylleri seven biridir. Bara yaslanıp, büyük kahverengi gözlerini barmene dikti.

Onun şerefine, kendini kaybetmez. "Normal Manhattan gibi ama daha yumuşak, karamel gibi ve ekstra bir tadı var."

"Tamamdır." Kara doğrulur, elini bara vurur ve sırtarak "İki tane alayım. O da bir tane alsın. Hepsi birden değil, bu turdan sonra..."

Barmen Kara'nın içkisini hazırlamaya gider ve ben, onun sıkıcı bir cin tonik olduğunu düşündüğü içkiyi yudumlarım. Ama benim için bu içki güvenilir, işin ehli bir içkidir. Ne içtiğimi her zaman bilirim ve yeni, daha kaliteli cinlerden ve küçük partilerde üretilen tonik kullanırlarsa, bu benim için bir artıdır. Aslında benimki pembe ve tadı daha kaliteli, bu yüzden barmenin bunu yaptığını düşünüyorum.

"Büyük patronla yatmıyorum." Duraklıyorum. "Ya da başka bir patronla. Ya da iş arkadaşım." Sonra yutkunuyorum. "Ya da kimseyle."

"Erin, özür dilerim, ben..." Sesi kısılır, elimi sıkar. "Şaka yaparken bir şey demek istemedim. Daha önce burada kalmıştım, ama senden daha uzun süre New York'ta kalacağım, bu yüzden biraz daha az..." Parmaklarını ovuşturur. "Şık bir yerde."

"Şaka olduğunu biliyorum."

O eğilir. "Emin misin?"

"Evet." Konuyu değiştirmek için bir şey dşnmeye çalışıyorum. Odadaki karışıklık mükemmel olurdu. Bir yudum alıp, ikisi getirilirken ona dönüyorum ve o, iş dışında onu görmek istediği belli olan barmenle sohbete dalıyor.

Mesele şu ki, Kara benim en iyi arkadaşım — tatlı, enerjik, neşeli, sadık Kara — ve bence kardeşinin aldatması onu benden daha çok incitmiş olabilir.

Tamam, her açıdan değil. O, benim egomun ve zgvenimin büyük bir parçası hala yerde, onun parçaladığı diğer her şeyle birlikte yatıyor.

Hayatımın  yılı. . Ve dürüst olmak gerekirse, aynı derecede sadık görünen Toby'nin tüm ilişkimiz boyunca beni aldatıp aldatmadığını bilmiyorum. İlişkiyi bitirmenin acı tatlı zaferini bile yaşayamıyorum.

Hayır, bunu iki ay önce yaptı. şehre gitti, beni çiğnedi ve sanki bir himişim gibi tükürdü. Ve ben ona izin verdim.

Kahretsin, o kadar şaşkındım, o kadar afallamıştım ki, daha iyi birini bulduğunu, bir süredir görüştüğünü söylediğinde ağzımdan tek kelime bile çıkmadı. Dünyasını sarsan biri.

Eğer erkek olsaydım, bana onun benimkinden daha büyük bir penisi olduğunu söylerdi.

Oysa bana, onunla çok iyi anlaştıklarını, onun göz alıcı, muhteşem ve devasa olduğunu söyledi. Devasa göğüsleri olduğunu söylemedi ama. Yeni sevgilisi porno yıldızı ile Marilyn Monroe'nun karışımı gibi.

Evet, en iyi arkadaşımın kardeşiyle çıktım ve bir şey bile alamadım.

Gininin geri kalanını içiyorum ve barmen sonunda kendini koparıp bir sonraki ikim olan Maynard Manhattan'ı getiriyor.

Yerine dönmeden önce, şık takım elbiseli ve muhteşem elbiseli bir grup insan içeri girer. İş ıkışı kalabalığı mı? Lüks müşteriler mi? Gerçekten bilmiyorum. Arkalarında, zel dikim takım elbiseli, tek başına oturan, parmaklarıyla bara vuran siyah saçlı bir adam var. nnde bir lowball bardağı ve telefonu duruyor. Ekrana bakarak başını sallıyor ve ara sıra Bluetooth kulaklığıyla konuşuyor gibi görünüyor.

Sonra kalabalık görüşümü engelliyor ve barmen onlara hizmet etmek için araya giriyor.

Damarlardaki ılgın ritim, o gözden kaybolduğu anda duruyor.

Kara'ya dönüp "Dene, Erin!" dedim.

Bu lanet içki, karamela ve yumuşak bir bourbon tadı gibi, başka bir şeyden gelen ekstra bir tat ve vermuttan oluşuyor. Çok içki içen biri değilim, ama yeterince reklam kampanyasında çalıştım, partilerde ürünleri tatma görevimi yerine getirdim ve başkalarına ödül kazandıran reklam kampanyaları sundum.

"Güzel." Ve gülümsüyorum. Onu tanıyorum; dışarı çıkıp parti yapmak isteyecektir. O birkaç haftalığına burada; ben yarın gece ayrılıyorum. JFK'den yine lanet olası bir gece uçağı.

Kara elbisesinin kenarıyla oynuyor. Ofis için biraz kısa ama Kara, kardeşi gibi uzun ve esmer, istediği her şeyi giyebilir. Ayrıca, her zaman en iyi halini gösterir.

"Toplantı nasıl gitti?"

"Yarın ikinci toplantı var. Ve... ya başarıyı ben alacağım ya da suçu üstleneceğim, ama bence kabul edecekler. Yarın konusunda kararsızdılar, ama şimdi o toplantıyı istiyorlar."

Gülümserken gözleri parladı. "Aferin sana kızım!" Sonra gülümsemesi kayboldu. "Kardeşimin sana bunu yaptığı için üzgünüm demek istiyorum. Yani, nedime elbisemi seçmiştim. Ondan nefret ediyorum. Ve ona çok kızgınım."

"Onun suçu değil. Bir ilişkisi varken başka kadınlarla takılan oydu. Onun benden haberi var mıydı, bilmiyorum bile. O, sanki yokmuş gibi konuştu. O..."

Duruyorum. Kardeşi. Ve lüks bir bar. "Dışarı çıkalım..."

"Toplantım var, unuttun mu?"

Kara içkisini yudumladı. "Sadece yalnız kalmanı istemiyorum. Eğlenmeni istiyorum Erin. Kendi reklam şirketimiz olsun istiyorum. Modern bir şirket."

"Everton ve Banks mı?"

"Ve onun bunu mahvetmiş olabileceğinden nefret ediyorum." Gözleri kısılr. "Beni sığ bulabilirsin."

"Sen mi?" diyorum. "Asla. Ve ben tamamen iyiyim, onu tamamen unuttum. Adını bile hatırlamıyorum."

"Hatırlamalısın. O insanlık namına hiçbir şey değil." Elimı sıkır. "İşte bu yüzden çıkmalıyız. Sana seksi bir erkek bulalım da, pis, alçakça bir intikam seksinin tadını çıkar."

Gülüyorum ve ona sarılıyorum, tam da barmen bir sonraki içkisini koyarken. Sonra gidiyor. Şimdi çok yoğun, bu yüzden bizi rahatsız edemez. "Ben yapmam. Sen onun numarasını al."

"Hayali rebound erkeği mi?" "Hayır, barmen."

"Git, sikmek için seksi bir erkek bul ve Toby'yi içten içe erit. Ben de sana ve Hottie McHotFace'in resminin basılı olduğu tişörtler alacağım." yaptırayım."

Bir inilti kaçar. "Toby senin kardeşin; benim için ondan nefret etmek zorunda değilsin. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum."

Ama o dikleşir, ilk içkisini bitirir ve bardağı masaya koyar, sonra limon kabuğunun kıvrımını yer. "Şekerlenmiş," der. Sonra beni baştan aşağı süzer. "Sana yaptığı şey çok alçakçaydı, Erin. Everton adını hak etmiyor ve seni hak etmiyor. Bunu asla unutmamasını sağlayacağım."

"Seni seviyorum, Kara."

"Seni seviyorum." Gülümser. "Dışarı çıkalım."

"Akşam yemeği? Burada yiyebiliriz."

Kara iç çekerek, "Sanırım bir şeyler yiyebilirim," der.

YEMEKLER HARİKA ve yanında şarap da içiyoruz.

Akşam yemeğinden sonra eğlenceli sohbetimize devam ediyoruz. Aynı departmanda çalışmadığımız için, dedikodulara ve sıradan hikayelere kattığı o kıvılcımı özlemişim. Bilgisayarlara meraklı ve paketleme işlerini seviyor, ama Clearwaters'ta idari işlerle uğraşmak zorunda kalıyor. Şirket, modaıa uygun, ama havalı olmak için yeterince eski kafalı bir yer. Oysa o, yaratıcı olamadığı idari işleri yapmaktan nefret ediyor. Şirket de ona izin vermiyor.

Üniversitede birinci sınıf öğrencisiyken stajyer olarak işe başladığımdan beri kendimi buraya kadar çıkaran ben bile, yeteneklerimi fark edip benim fikirlerimi alıp başarılarına dönüştürmeden önce fotokopi çekmek, metin yazımının en sıkıcı kısımlarını yapmak ve grafik tasarımıyla uğraşmak zorunda kaldım. Neyse ki bu sefer CEO bana bir şans verdi. Ve ben bunu başarmaya kararlıyım.

Ve sonra yeterince zaman harcadıktan sonra, üç yıl sonra, yirmi sekiz yaşında, kendi ajansımızı kurmak için yola çıkabileceğimizi umuyorum.

Ama şu andan o zamana kadar çok ter döküp parmaklarımızı kanatacağımız, minnettarlık görmeyeceğimiz zamanlar olacak. Hayatım değişiyor. Bunu hissedebiliyorum. Bu yüzden bunu mahvedemem.

Kara yine başlıyor, bu sefer Williamsburg Köprüsü'nün hemen ötesindeki Brooklyn'deki havalı bir yerden bahsediyor. Ben de barda bir içki daha içmeye razı oluyorum.

"Tamam, ama çok şey kaçırıyorsun," diyor.

Gülüyorum. "O tür bir akşamdan kalmaya ihtiyacım yok. Yarın büyük gün. Özellikle de hayallerimizi gerçekleştirmek istiyorsan."

"Tamam dedim."

Bara geri dönüp şaraba devam ediyoruz ve Kara benim hesabımdan bir şişe daha sipariş ederken ben hiçbir şey söylemiyorum. Hesabın benim kişisel kartımdan ödendiğini bilmiyor, ama ben karşılayabilirim. Güven fonum var. Ölmüş ebeveynlerin avantajı sanırım.

Konuları değiştirip, en sevdiğimiz komedi dizisine geliyoruz, Netflix'te yayınlanan, Big Apple'da geçen son moda dizi.

"Ee," dedi Kara, şişeden içkilerimizi doldururken, "o geçici seks meselesi?"

"Bu benim tarzım değil, sen de biliyorsun. Hiç tek gecelik ilişkim olmadı."

"Emin misin?"

"Sanırım bilirim."

Gözlerini devirir. "Gündelik seksten bahsediyordum. Çünkü seni sürekli kesen seksi ve çekici bir adam var."

Beni, gelip anahtar kartımı veren konsiyerj kurtardı. "Odanız için, Bayan Banks."

"Bu," dedi, o uzaklaşırken, "gitme zamanım geldi." "Seksi
adamları mı?"

"Yalnız."

"Eğer sen ona gitmezsen," Kara, ben kalkarken seslenir, "ben giderim."

Geri dönüp gülerim. "Keyfine bak."

Asansör beni en üst kata çıkarır ve kapı açıldığında kartımı ve numarayı kontrol ederim.

kartı ve numarayı kontrol ediyorum. Ama şanslıyım, kapı açık ve bir hizmetçi çıkıyor. Aceleyle kapıyı ona ve buhar çıkan temiz havlularla dolu arabasına tutuyorum.

İçeri girdiğimde, başka bir dünyaya girmiş gibi hissediyorum.

Ben varlıklı bir ailede büyüdüm. Ama bu... bu tamamen başka bir şey. Zemin katta büyük bir salon, televizyon ve *Vogue* dergisinden çıkmış gibi bir banyo var. Hatta bir balkon bile var. Gerçek bir balkon.

Başka odalar da var ama geniş merdivenlerden hızla çıkıp devasa odaya giriyorum. Oda, kral boy bir yatakla donatılmış ve yataktan park manzaralı pencerenin önünde duran devasa pençeli küvete bakabilen başka bir banyo var. Bir düğmeye basıyorum ve pencereler biraz kararıyor, ama yine de dışarıyı görebiliyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor. Renkli camlar. Makyaj masasına döndüğümde, ıslak, buharlı ve kokulu bir havlu var. Onu alıp yüzüme tutuyorum.

Cennetteyim.

Yarınki toplantı için çalışmam gerekirken, sunumumun her kelimesini, tüm karşı argümanları ezbere biliyorum. Biraz sarhoşum ve dinlenmem lazım. Bunun yerine, küvete su doldurup baharatlı kokulu yağdan döküyorum. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama çok güzel kokuyor, hafif karamelimsi, temiz ve zengin bir koku, sanki yemek istiyorum.

Sonra soyunup küvete giriyorum.

O kadar rahatlatıcı ki, bir içki ve Kindle'ım ya da gerçek bir kitap olsa çok iyi olurdu, ama hiçbir şey yapmamak da Zen gibi.

Yarı uykulu haldeyken bir şey beni sarsıyor. Ayak sesleri.

Cildim titriyor ve oturmaya çalışmaktan başka bir şey yapamadan üzerime bir gölge düşüyor.

"Ben eskort çağırmadım," diyor derin, pürüzlü bir ses, "odamda ne yaptığını açıklayabilir misin?"

Panik başlıyor. Kalkamadan, adam yanımda belirliyor ve nefes alamıyorum.

Bardaki adam. Koyu saçlı. En zengin mavi tonlarında kömür rengi özel dikim takım elbise giymiş. Uzun boylu, kısa bakışında tahmin ettiğimden çok daha uzun ve daha yaşlı.

Daha da yakışıklı.

Ağzım tamamen kurur. Ama kendimi toparlayıp ona dik dik bakmayı başarırım. "Burası benim odam. Buraya nasıl girdin?"

"Rol oyunu mu? Onu da sipariş etmedim, ama etseydim bile bu kadar sıradan olmazdı."

Öfke beni ele geçirir ve onu kovmak, onu...

Bana bakıyor. Tundra gibi buz mavisi gözleri üzerimde ve ıslak göğüslerime bakarken hızla eriyor, meme uçlarım sertleşiyor ve doyunca çıplak amıma iniyor.

Çıplak.

Oh. Tanrım.

Çıplakım. Çılgılık atıp geri çekilmeye çalışıyorum ama ayaklarım kayıyor.

Bir anda orada belirliyor. Elektrik gibi sıcak parmakları bileğimi tutuyor, beni ayakta tutuyor. Ona bakamıyorum, onun arkasındaki açık dolaba bakıyorum. Bir smokin var. Ve ayakkabılar. Ve şimdi baktığımda, tıraş seti de var. Siyah bir standın üzerinde sonik diş fırçası. Nasıl... Yatağın üzerinde bir evrak çantası ve bir anahtar kartı var.

Anahtar kartı.

Bu şekilde içeri girmiş.

Ölmek istiyorum.

Yanlış odadayım.

Ama sıcak, yumuşak ve bir şekilde onun elinden daha az hoş bir şey göğsüme bastırıyor. Köprücük kemiğim.

"Evet," diyor, sesinde mizah var. "Son istediğim şey, sıradan rol yapma oyunu fantezileri olan lüks eskortun küvette düşüp bana dava açması."

"Burası senin odan mı?" Yutkunuyorum. Zorla. Çünkü hâlâ ona bakamıyorum ve onun arkasında, makyaj masasında, altın rengi bir sıvı dolu bir bardak var ve o kadar yakınımda olduğu için, onun üzerinde o hoş, şekerli viski kokusunu alabiliyorum.

"Öyle." Beni küvetten çıkarır ve ben havluyu etrafıma sararken, buz mavisi bakışlarını fark ederim, ama başımı kaldırmam. "Burada ne işin olduğunu, bariz olanın dışında, söylemek ister misin?"

Banyoyu mu kastetti? Sonra içimi bir sıcaklık kaplıyor, içkisini almak için geri adım atıp lavaboya yaslanıyor. Aynada buz gibi bakışların içinde hapsolmuş sarışın bir vahşi çocuk görüyorum, ama bakışlarımı yansımamdan ona çeviriyorum. "Fahişelik dışında mı?"

Ağzı kıvrıldı ve kalbim çarptı, bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissettim. Çok seksi bir gülümseymeydi. "Eskort dedim."

"Arada fark var mı?"

"Para ve sınıf," diyor, "ve sen tanıdığım hiçbir eskort gibi değilsin." Bir şekilde kıkırdamayı engelliyorum. "Çok mu tanıdın?"

Gülümsemesi genişler ve bir yudum alırken camın arkasında kaybolur. "Birkaç tane."

"Yani..." diyorum, "Ben ilk değilsin?"

"Oh, kesinlikle ilkinin."

Dağınık düşüncelerimi topluyorum. Havlunun altında çıplağım ve havlu benim değil. "Giyinirken arkanı döner misin... Aslında, çık buradan. Lütfen."

"Giyinmen için çıkacağım."

Oh, lanet olsun. Oh, kahretsin. Oh, her şey. Eskimiş elbiseyi giyiyorum ve nemli tenime yapışan elbiseyi çıkarmaya çalışıyorum. Merdivenlerden aşağı koşuyorum ve neredeyse ona çarpıyorum. Geriye doğru sendeleyerek ellerimi kaldırıyorum.

"Üzgünüm, sanırım... bir karışıklık olmuş." Anahtar kartımı kaldırıyor. "Kart doğru, oda yanlış."

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Tanrım, ne kadar yakışıklı ve yüzündeki ifadeyi okuyamıyorum.

Bu adam, bu oda, benim ligimin dışında. "Sadece çantamı göndermediklerini sandım. Ben... bir karışıklık oldu ve beni daha iyi bir odaya aldılar. Birkaç toplantı için buradayım, gideceğim. Üzgünüm."

Kapıya doğru yöneliyorum ama o bir içki uzatıyor. "Acelen ne? Artık buradasın, saatin çalışıyor." Küçük şakasına sırtarak göz kırpmıyor. "O zaman bir içki içmeye ne dersin?"

Ve her ne kadar benim yapacağım bir şey olmasa da, başımı salladım. "Tamam." İçeceği aldım.

İkinci Bölüm

DEMYAN

Bugün başıma gelecek onca lanet olası şeyin arasında – ki gerçekten çok fazla vardı – küvetimde çıplak bir sarışın kızın olması yoktu.

Viskiyi yudumlarken, her yudumda burnunu kırıştırıyor, sanki benim içtiğim gibi içmeye alışık değilmiş gibi.

O yüzden oda servisine sipariş veriyorum. Votka ve havyarlı blini, tüm garnitürleriyle ve bir şişe Krug. Sonra ona oturmasını işaret ediyorum, elbisesinden biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Elbisesi kırışık ve açıkça ofis işi için yapılmış. O, daha önce bara gittiğimde dikkatimi çeken sarışın. O ve muhteşem arkadaşı oradaydı ve ben... şey, diyelim ki cesaretim yoktu.

Telefonla yapmak istemediğim bir şey ama bu durumda...

Lanet olası Aleksandr. Lanet olası amatör. Benim yerimi alabileceğini sanıyor, gelip vals yapabileceğini sanıyor... Viskiye yudumladım.

Uzun bir akşamdı. Toplar ezildi.

Akşam randevumdan sonra ve maalesef Aleksandr'ın randevusu yoktu. İş için bile burada değilim. Bu hafta sonu değil.

"Gerçekten gitmeliyim," diyor, bardağını kutsal kaseymiş gibi sıkıca tutarak. "Seni alıkoyuyorum ve gitmem gerek..."

"Otur. İç. Kal. İş seyahati için burada olduğunu söylüyorsun, ama bence sen bir eskortsun." Onu baştan aşağı süzdüm, o yumuşak, muhteşem göğüsleri, kiraz kırmızısı meme uçları ve gül yaprağı rengi areolaları hala zihnimde parıldıyor ve zonkluyordu.

Onun her şeyi, o mükemmel amcığı, çıplak, kapalı dudakları, emmek istediğim küçük dudakları... Zorlukla kendimi çukurdan çekip kalkıyorum, onunla keşfetmek istediğim çukurdan.

Ama o melek gibi. Nemli sarı saçları ve büyük ela gözleri bu düşünceyi pekiştiriyor. Makyaj gibi sürdüğü allık da öyle, yanaklarını ve boynunu aydınlatıyor.

Kadın çok uzun değil, bana göre, ve biraz zayıf. Ama bacakları uzun. Ve bardağı tutmadığında ellerinin titremesi, neden bir içki içmek için kalacağını söylediğinden emin olmadığını gösteriyor.

Yine de kaldığına sevindim. Bu gece arkadaşlık istediğimden ya da istediğimi sandığımdan değil. Ama o, beklenmedik ferahlatıcı bir esinti gibi, bir erkeğin kokuşmuş, nemli bir New York yaz gününde keyifle içini çekmek isteyeceği türden bir şey.

Ve lanet olsun, aklımın kalanını da kaybediyorum.

"Belki," diyor, tekrar deniyor, "Gitmeliyim. Seni alıkoyuyorum gibi hissediyorum. Smokinini gördüm."

Lanet olsun, kızarıklık daha da derinleşiyor. "Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Oltamı unuttum."

"İşte buldum, *Lyubimaya*" sözleri dilimde dolanıyor ama yutuyorum. Kabalık umurumda değil. Kabalığın da yeri var. Ama onunla değil. Onu sikmeyi planlamıyorum. Sadece biraz eğlenmek istiyorum.

Rahatlamak için.

Yine de ağzım seğiriyor ve içkimi bitirip Japon viski şişesini ona uzatıyorum. O başını sallıyor, içkisini bırakıp ayağa kalkıyor.

Bir yudum alıyorum. Kalçaları güzel kavisli. Banyomda çıplakken dikkatim dağılmıştı, ama şimdi fark ediyorum. Geniş değil, ama kavisli ve beli ince. Mükemmel, tam da bu kelime. Sessiz güzelliğinden sıkıcı elbisesine ve çıplak ayaklarına kadar, sanki yarı orman perisi, yarı ofis çalışanı gibi.

Siktir. "Seni bırakmamam gerektiğini düşünüyorum," dedim, sesimi hafif tutarak. "Hala burada olma sebebini anlamaya çalışıyorum."

"Sana söyledim..."

"Sen dünyanın en sıradışı gece kadını olduğunu." Dudaklarını sıkıyor ama gözlerinde ışık dans ediyor.

Ben de devam ediyorum. "Söylesene, B ve E senin özel markan mı, yoksa bu gece ilk kez mi yaptın?"

Şaşkınlık gibi bir ses çıkarır ve sarı saçlarından bir tutağı kulağının arkasına takar. "Başka işlere mi giriyorum diye mi soruyorsun?"

"Evet."

"Bir kızın yedek bir kariyeri olmalı, değil mi? Ama hayır," diyor, yumuşak, zengin sesi müzik gibi havada yankılanıyor, mizahı etrafımı sarıyor. "Sadece ilk kez yakalandım."

Onun cevabı beni olduğum yere çiviledi. Sarışın kız benim kim olduğumu bilmiyordu ve bu çok ferahlatıcıydı. Bratva'nın ölümcül bir üyesi olarak etiketlenmemek bir şekilde özgürleştiriciydi ve beni biraz sarhoş etti.

"Ve yakalandın."

"Gitmeliyim," diyor yine, büyük gözleriyle bana bakıyor, kaçmak mı yoksa yaklaşmak mı istediğini bilemiyor gibi.

Onun için şanslı ya da şanssız bir şekilde, kapı çalıyor ve ben parmağımı dudaklarıma koyup kapıya gidiyorum, garsondan arabayı alıp ona bahşiş veriyorum ve içeri giriyorum.

"Beni bir şişe şampanya, havyar ve blini ile mi bırakıyorsun? Kariyer listene acımasızlığı da eklemeli miyim?"

"Zalimlik işinde bir kariyer olduğunu sanmıyorum," diyor gülümseyerek, omuzları gevşiyor.

O kadar çok var ki, ama onu ezmek için hiç havamda değilim, bir nedenim olsa bile, ki yok. Bu yüzden mantarı açarken gülme sesi çıkarıyorum.

Büyük gözleri şampanyanın köpükleriyle parlıyor, sanki hiç iyi bir şişe görmemiş ya da hiç ikram edilmemiş gibi. Hayır, onu incitmeyeceğim, kapıyı kırsa bile. Hem, bu kadar büyüleyici bir kadını nasıl incitirsin ki?

Büyüleyici çünkü o çok ilginç bir karışım ve hiçbir şekilde gizli bir amacı yok. Siktir, oyun bile oynadığını sanmıyorum.

Yazık...

Buraya bu kadar kolay girmiş olması beni sinirlendirmeli ve kan dökmek ya da kafalar uçurmak istemeli, ya da en azından personelin yarısını kovmak istemeli, ki bunu yapabilirim. Ama öyle değil. Bunun yerine şampanyayı doldurup ona bir kadeh veriyorum, parmaklarım onun parmaklarına değiyor. Kolumda yanan ateşin ona da aynı şeyi yaptığı gibi, o da biraz irkiliyor ve evet, bunun nereye varacağını görmek isterim.

"İç, ye, *Lyubimaya*. Beni eğlendir." Onun karşısındaki büyük beyaz kanepeye oturuyorum, onun kanepesinin aynısı. Perdeler açık, mahremiyet ayarı açık, böylece dışarıdan kimse içeriği göremez ve Central'ın manzarası onunla birlikte yok olup gidiyor.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi yumuşak ve tereddütlü, içinde başka bir şey var, özlem gibi bir şey, ve bir an için bana bakmıyor, yüzünde savunmasız bir ifade beliriyor.

Belki ezilmesi gereken bir *mudák* vardır. Onu inciten biri. "Eminim."

Rahat bir nefes almıyor. Nefesi sık ve parmakları bardağı tutmuyor, elbisesinin eteğine tutunuyor. "Ben... Ben küstahlık yapmıyorum ya da... bir şey olacağını düşünmüyorum, ama... sen evli değil misin? Yüzüğün yok. Kız arkadaşın var mı?"

"*Lyubimaya*, evli olsaydım yüzük takardım ve sen burada olmazdın. Ben aldatmam. Sonuçta, bir kız arkadaşım olsaydı, neden çekici, banyo güzeli eskort/hırsız birine ihtiyacım olsun ki?"

Kadın biraz rahatlar. Şampanyasından bir yudum alır, gözleri kapanır ve yüzünde saf mutluluk ifadesi belirir.

Bu beni çok mutlu ediyor.

"Belki," diyor, "sen bir kötü adamsın."

Bu beni çok etkiler, ama o benim kim olduğumu bilmiyor. Ona büyük kötü adamın sırtışını gösteririm. "Ve sen de lezzetli bir lokma mısın?"

Yumuşak sözlerim onu titretir ve ben geri çekilirim. Onu istiyorum. Bunu biliyorum. Ama nefes alması, rahatlaması lazım. Ayağa kalkıp bir blini hazırlarım, gümüş kaşığı havaya batırırım. "İster misin?"

"Ben hiç..."

"Hay sikeyim, Rusya'nın en sevilen yemeklerinden birini hiç yemedin mi?" Benimkini uzattım. "Al."

O alır ve ısırır, gözleri tekrar titreyerek bir inilti çıkar. "Aman Tanrım. Bu harika."

"İyi havaya, burada yapılmış blini. İstedğin kadar ye." Ben de acıkmıştım, ama şimdi açlığım başka bir alana kaymıştı.

"Daha önce akşam yemeği yedim..." Gözleri blinide ve parmağını başıboş duran siyah incinin üzerine bastırıp ağzına götürüyor ve emiyor. Sonra gözleri benimkilere kayıyor ve kızarıyor. "Ama daha fazla yiyebilirim."

"Dayanıklılığı ön planda tutan çalışan kadınları severim." Sınırı zorluyorum, düşme tehlikesi olacak kadar kenarda yürüyorum. Kızarıklığının derinleşmesi çok hoşuma gidiyor. Ne demek istediğimi çok iyi anlıyor.

"Bu küçük tuzlu lokmaların dayanıklılık verdiğinden emin değilim," diyor, bacaklarını çaprazlayarak pürüzsüz bacaklarını bana gösteriyor.

Başımı kaldırdığımda gözlerimiz

çarptı. Yanakları saf gül

rengindeydi.

"Duruma göre."

Kadehimi dolduruyorum. Dikkatsiz davranıyorum, ama o lanet smokini giymem gereken hafta sonu gelmesini hiç istemiyorum. Tam zamanında geldi, benim için özel olarak dikilmiş. Alina, özel dikim smokinle mi yoksa kot pantolonla mı geleceğim umurunda bile değil. Ama benim umurumda.

Küçük kız kardeşim benim tek zayıf noktam, o benim kalbim. Ama geri kalanların hepsini siktir et.

Bu leziz şeyin bir fahişe ya da lüks eskort olmamasına üzülüyorum, çünkü onu bir saniye bile düşünmeden siker ve Alina'nın babamın tüm imkanlarını seferber ettiği on sekizinci doğum günü partisine götürmek için fahişe gibi giydirirdim.

Zaten onun en büyük hayal kırıklığıym ve bunun beni yiyip bitirmesinden nefret ediyorum, ama lanet olsun, o sarışını yanımda götürmeyi çok isterdim.

"Neye?" diye soruyor.

Ve sikim tekrar sertleşmeye başlıyor. Sonuçta, küvette çıplak ve muhteşemdi.

"Ne kadar maceracı olduğuna."

"Ben... oh." Anladı. Sonra dudakları gülümsemeye başladı. "Beni karşılayabileceğinden emin değilim."

Şampanyayı alıp yanına oturuyorum ve kadehini dolduruyorum. "Süitimi gördün mü? Seni karşılayabilirim."

"Bunu mu?" Omuzlarını silkiyor. "Bu bir hiç. Burası benim için çukur gibi."

"Ah." O da çok komik.

Yaklaşır. "Ben çok, çok pahalıyım."

"Buna değebilirsin."

"Ben..."

"Biraz daha ye," diyerek sözünü kesiyorum. Bu, yumuşak ipekle sarılmış bir emirdir ve o bunu zihninin bir köşesinde algımlarken göz bebeklerinin hafifçe büyüdüğünü fark etmiyorum. Ama yine de kendine biraz daha alıyor.

İtmek istiyorum. İtmeyi seviyorum. Ama gerçek şu ki, o sınırı aşmayı çok istesem de, onu burada tutmayı daha çok seviyorum.

Sahte alçakgönüllülüğe kapılan bir adam değilim. Kadınlar üzerinde yarattığım etki... efsanevi değil, ama kadınlar benim için pantolonlarını indiriyor. Kadınlar bana ulaşmak için ellerinden geleni yaparlar — sikimi, paramı ve gücümü. Ve ben de istediğimi elde etmek için bunları kullanmaktan çekinmem.

Ama bu kadın... O farklı bir oyun ve sanırım burada oturup, nezaketin sınırlarını aşmadan flört edebilirim. Sadece.

"Karışıklık için gerçekten üzgünüm," diyor, yine kızararak, ve yavaşça bir sinirlilik başlıyor. "Odanıza girerken daha dikkatli olmalıydım, sadece rahatlamak ve banyo yapmak istedim ve... sizin

sıcak havlunu kullandım. Bu yüzden oda servisi geç geldi, değil mi? Senin geleceğini biliyorlardı."

Yüzünü bir elimle tutup bana doğru çeviriyorum. Ve onun yumuşak, sıcak ipeksi tenini ya da elimi aşağı kaydırırsam parmaklarımın onun sıcak nabzını hissedeceğini düşünmemeye çalışıyorum.

"Bu tam olarak senin sorunun mu?" diye soruyorum, sesimi sabit tutarak.

"Bakmalıydım." Gözlerini elindeki bliniye indirir ve sanki yanlış bir şey yapmış gibi yüzü buruşur, sinirleri öfkeye dönüşür.

"Senin suçun değil." Gözleri bana çevirir. "Sana bir şey sorayım. Seni bu kadar özür diler hale getiren, kendine bu kadar değer vermeyen ve her şeyin senin suçun olduğunu söyleyen kim?"

Yüzüne yayılan kızarıklık, bunun bir erkek olduğunu anlamama yetti ve hafif bir cinayet fantezisi kurdum.

"Ben..."

"Bir daha özür dileme," derim ve onu bırakırım.

Blini'sini bitirir. Ben de bir tane isterdim ama... Çok sertleşmişim ve o çok yakınımda.

"Sakin ol. Bir hata yaptın. Biri seni odana kadar geçirmeliydi." Ve kafalar uçacak, ama bu onu ilgilendirmez.

Bu benim sorunun.

Sabırsızlıkla bekliyorum.

"Ama sen hoş bir dikkat dağınıklığısın."

"Öyle miyim?"

"Sen, banyo? Bu ya dikkat dağıtıcı ya da dikkat çekici. Kesinlikle İçerideyken kesinlikle ikincisi. Şu anda ise ilki, çünkü denemese bile beynim sürekli buna takılıyor."

Şampanyasını boşaltırken göz bebekleri büyüdü ve masum kalbine şükürler olsun ki, bakışlarını benim kasıklarına indirdi, eminim bana ne yaptığının farkındaydı. Gösteriş yapmıyorum ama saklamıyorum da.

"Dışarı çıkmayacağından emin misin? Seni engelliyorum. Smokin..."

"Hayır, *Lyubimaya*, bu gece geldi, şehirdeki en iyi terzilerden birinden acil iş olarak. Milano, Paris ya da İngiltere değil. Bu, Çin mahallesinde saklanan, en zarif takım elbiseleri yapan bir terzi. Oraya giden zengin ve ünlüler her zaman kimin diktiğini sorulur, ama asla söylemezler."

"Senin giydiğin takım elbiseyi yapan da o mu?"

Kravatımı gevşettim. "*Evet*. Küçük kız kardeşim on sekiz yaşına giriyor, bu yüzden büyük bir parti vereceğiz. Onun için aldım."

"Erkek takım elbise mi giyiyor?"

Gülümsüyorum. "Komik. Hayır, umarım babamın kalbini durduracak seksi bir elbise giyecek." Hala gülümsüyorum, ama sesimdeki sertlik kaybolmadı.

Babamdan nefret ediyorum. *Demyan, sen asla yeterince iyi değilsin. Demyan, beni hayal kırıklığına uğrattın. Yine bir skandal mı, Demyan?*

Liste uzayıp gidiyor. O pislik yaptığım işi asla takdir etmiyor. Onun için kazandığım parayı, Aleksandr gibi insanlar ayaklanmaya çalıştığında düzeni sağladığımı.

Ve beni daha iyi, daha güçlü, daha ölümcül olmak için değil, daha çok ona benzemek için zorladıkça, ben de daha çok direniyorum. İşleri kendi bildiğim gibi yapacağım. O bir fosil, bir dinozor, eski muhafızların sonuncusu.

Bratva'nın değişmesinin bir nedeni var; farklı gruplar bölünüyor veya birleşiyor. Güç dengelerinin değiştiğini hissediyor ama bunu kabul etmiyor.

Keşke yürüyebilseydim, ama bu benim doğuştan hakkım ve o her şeyi mahvetmeden önce bunu elde etmek istiyorum. Ama o zaman gelene kadar, iki işe yarayan skandallarımın tadını çıkarıyorum. Birincisi, babamı kızdırıyorlar, ikincisi, dost ve düşmanların beni hafife almasını sağlıyorlar.

Sadece bana yakın olanlar damarlarımdaki soğukluğu, acımasızlığımı ve iş hayatındaki keskinliklerimi bilir. Çok fazla şans vermem. Tam olarak üç tane. Sonra sonsuza kadar güle güle.

Hayata.

Bana bakar, kaşları hafifçe çatılmıştır. "Bunu ciddi olarak söylemedin."

Ciddiyim. Ama konuyu değiştiriyorum. "Benim için de uzun bir gün oldu. Ama sen buradasın ve... çok güzelsin."

Mesele şu ki, skandalları seviyorum ve onu kalıp benimle uygunsuz bir randevuya çıkmaya ikna etmeyi düşünüyorum; ancak babamı kızdırmak için skandal çıkarmak bir şey. Alina'nın partisini mahvedebilecek bir skandal çıkarmak başka bir şey.

Ama benim bir itibarım var; bu skandalların içinden bir kasırga gibi geçiyorum. İstedğim, dikkatimi çeken her seksi kadınla yatıyorum.

Ve bu kadın...

Şampanyasını dolduruyorum.

Belki de bu gece ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey odur. Ve belki de bir iki çalışanın işini ve kafasını kurtarır. "Adın ne?"

"Oh. Özür dilerim. Erin."

"Memnun oldum, güzel Erin." Serbest elini tutup öptüm. Ürünlerimin kokusu ve sıcak lavanta balı kokuyordu. İnanılmaz derecede tahrik edici bir karışımdı.

Ve o anda, kokularımızı daha fazla karıştırmak istediğimi anlıyorum.

Ama önce... Yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, o bilinçsizce çenesini eğdiğinde içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Bir teklif. Onu çalmak daha iyi.

Teklifi kabul ediyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdiriyorum. Ağzı biraz açıldığında, sıcak lavanta balının kokusu beni sarar. Kapıları fırtına gibi basmak tamamen benim tarzımdır, ama bu sefer değil. Bu, aldatıcı bir hamle ve ben buna karşı bağışık değilim.

Dilin ucu benimkine dokundu ve ben bunu öpücüğü derinleştirmek için bir davet olarak algıladım. Öpücüğü daha derin bir tada dönüştürdüm. Yumuşak ve sıcaktı, tuzlu ve meyveli, zengin bir tadı vardı. Ve o küçük bir ses çıkardığında, eğilip ağzını daha da açtığında, ben ahlak sınırını aştım.

Tadı arzu ve masumiyet gibi. Seks ve derin, keşfedilmemiş tutku kuyuları gibi. Ve tatlı, ama titremesi başlı başına bir davet ve ben onun her yerine girmek istiyorum. Her yerine. Şimdi.

Siktir. Öpücüğü bitiriyorum.

Erin gözlerini kırptıyor ve yanaklarında, tamamen kaybolup kaybolmayacağını görmek istediğim hafif bir kızarıklık var.

"Adın ne?" diye soruyor Erin.

Şampanyanın kalanını içip bardağı masaya koyuyorum ve elini bırakmıyorum. Eli sıcak ve içimde küçük zevk iğneleri uyandırıyor.

"Tabii ki var. Ama bilmezsen çok daha eğlenceli olur." "Ne eğlenceli?"

"Sen ve ben," diyorum, "çıplak. O ihtiyacı sen de hissettin, biliyorum. Öpüşürken."

Kıpırdamıyor.

"Ayağa kalkıp gidebilirsin. Hatta istersen seni odana ya da asansöre kadar götürürüm. Ama kalmak istersen..."

Erin yutkundu. "Ne?"

"Sen bana tek gecelik bir kız gibi gelmiyorsun, ama bunda da eğlence var. Yani kalırsan..." Ayağa kalkıyorum ve o da kalkıyor, elini yanına çekiyor. "Kalırsan, iyice sikileceksin. Seni o kadar sert boşaltacağım ki, düzgün yürüyemeyeceksin ve haftalarca yıldızları göreceksin."

Onu içime alıyorum. Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağına karar veremiyorum. Gözlerinde gördüğüm arzuyu kabul edecek mi, yoksa kaçacak mı?

Gülümsüyorum. "Ee." Ona yaklaşıyorum, elimi uzatıyorum. "Kalıyor musun, gidiyor musun?"

Üçüncü Bölüm

ERİN

Ben gece otoyolda yakalanmış bir tavşanım ve o da bana doğru gelen, parlak ve büyüleyici farları olan bir kamyon.

Kaçmam, tehlikeden uzaklaşmam gerektiğini biliyorum. Ama kaçmıyorum.

Bu adam... o beni istiyor.

Ağzım hala bu gerçeğin tınılarıyla çınlıyor. Öpücüğü derinlere işledi, bacaklarımın arasına kadar uzanıp okşadı. İçim derinden acıyor, klitorisim zonkluyor.

Ve ona karşı tepkimin beni hazırlıksız yakaladığını söylemek isterdim, ama öyle değil. Onun bakışlarının, onun varlığının farkındaydım, tepki vermemek için. Ama bu adam beni istiyor?

İnanamıyorum.

Erkekler böyle yapmaz.

Bazıları benden uzaklaşmak için özellikle aldatıyor. Ve bu adam, bu delicesine yakışıklı ve seksi adam, beni sanki çok seksiymişim gibi izliyor, öpüyor.

Beni istiyor.

Evet, öyle. Onun bakışlarının esiri oldum.

Sözleri zihnimde dönüp duruyor ve başımı kaldırıp buz mavisi gözlerine bakıyorum. Şu anda, gözleri soluk mavi alevler gibi ve ben o ateşi denemek istiyorum.

"Kalıyor musun, gidiyor musun?" diye tekrar sordu. O alçak ses, içimi ürpertti. Rus kökenli ya da o bölgeden bir ülkeden geldiği dışında kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşması tamamen Amerikan aksanıyla ama yabancı kelimeler onu ele veriyordu, özellikle de "da" kelimesi. Bu kelimeyi acınacak bir şekilde tanıyabiliyordum.

Yani tek bildiğim, beni çıplak gördüğü, belki Rus kökenli olduğu ve çok, çok zengin olduğu. Bu da hiçbir şey demek.

Bir şey daha var. O. Beni.

İstiyor.

Bu bir şey.

Yutkunarak titrek bir nefes alıyorum. "Kalacağım," diye fısıldıyorum.

Sözlerim aniden gerginleşen havada asılı kalırken dünya durmuş gibi görünüyor.

Oh, kahretsin. Bunu mu yapıyorum? Bir gecelik ilişkilerin en çılgınına mı atılıyorum? Adını bile bilmediğim zengin bir adam bana teklifte bulundu ve bu fantezi düzeyinin çok ötesinde. Ben bir gecelik ilişkiler yaşamam bile.

Ama onda bir şey var. Büyüleyici, çekici. Hayır diyemeyeceğim bir şey. Bana dokunduğunda... Parmaklarının ve başparmaklarının yanaklarımdaki izlerini hâlâ hissedebiliyorum. Sanki beni derin, karanlık bir baskı ile tutmuş gibi. Cildime dokunduğunda yarattığı etki buydu.

Bir iz.

Sarhoşum. İçtiğim içkiden değil. Ondan. O sarhoş edici.

Ve bana, sanki ben ona aitmişim gibi, dünyadaki tek kadınmışım gibi, uygun bir bakışla bakıyor. Omurgamda küçük elektrik akımları dolaşıyor.

"Kalacak mısın?" diye soruyor, ama ses tonu farklı bir cevap beklemediğini gösteriyor; kendini beğenmiş, erkeksi, zafer dolu. Ve istediğim zevkleri barındırıyor.

Ben böyle şeyler yapmam. Ve dışarı çıkmak da istemiyordum, yaralarım hala taze, özgüvenim yerlerde, kendimi değersiz hissediyordum. Yönetim kurulu toplantısında veya bir toplantıda kendimi savunmak, birine içimi açmaktan farklıdır. Toby, bunu yapabileceğimi düşündüğüm son kişiydi ve ona içimdeki her şeyi, içimdeki karmaşık karışımı, kendimi emanet ettim, ama o bunu yüzüme vurdu, beni, eksik buldu. Başka birini buldu.

Bunu kafamdan atıyorum.

Buna ihtiyacım yok. Ben bunu istiyorum. Bu adamın sunduğu her türlü fanteziyi. Ve haklı, bana adını söylememesi onda ekstra bir şehvet var.

"Kal."

"Sen ve ben," diyor. "Hayaletlerini siktir et."

"Benim hayaletlerim yok."

"Yalan." Ağzı bükülür ve havada söylenmemiş ihtiyaçlar ve arzular titrer. "Ama seni tereddütlü yapan pisliği kapıda bırak, *Lyubimaya*."

Toby'yi nasıl anladı? Başlangıçta hep biraz utangaçtım, ama artık o kadar kapalı biri değilim. Toby, dikkatlerin bana çevrilmesinden hoşlanmazdı. Beni evde, kendine ait olarak severdi. Onun için Kara dahil arkadaşlarımla geçirdiğim boş zamanlarımı feda ettim. Kendime daha fazla zaman ayırmak, kariyerime daha fazla konsantre olmak için.

Ama geriye dönüp baktığımda, bunu görebiliyorum. Onun için nasıl taviz verdiğimi, nasıl değiştiğimi, eleştirilerini ve sözlerini kendime aldığımı.

Parmaklarımla uyluklarımı okşuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. İçeri giriyor, vücuduyla bana dokunuyor ve ben parlıyorum, çılgın, heyecanlı. Ereksiyonu orada, çok belirgin ve...

"Neden bu şekilsiz elbiseyle muhteşem vücudunu saklıyorsun?" "İş?"

"Hmm."

Haklı. Toby'den önce bu elbiseyi asla almazdım. Hiç seksi bir tarzım olmadı ama stilim vardı ve o da gitti. Bunu nasıl fark etmedim? Beni, orada olmasını istediği kadın haline getirdi, sıkıcı, görevine bağlı ve hiçbir yere varamayan bir kadın, ta ki başka bir şey istediğine karar verene kadar.

"Sadece iş elbisesi."

Yaklaşıyor, ağzı kulağıma değiyor, nefesi sıcak ve bu beni zevke boğuyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Bana söz ver *Lyubimaya*. Bir daha böyle bir şey giyme. Sen güzelsin. Ve buna rağmen parlıyorsun. Daha parlak parla. Odaları aydınlatmalısın. Lanet olsun

beni, seni barda boktan işlerle uğraşırken fark ettim. Potansiyelinin tamamını ortaya çıkardığını bir düşün, Erin... Aslında... Sanırım seni çıplak daha çok seviyorum."

Nefesim kesildi. O kadar tahrik oldum ki odayı yakabilirim. Ve bu adamın dünyamı sertçe sarsmasını istiyorum. Düşünemiyorum bile, düşüncelerim eriyip içimden akıyor, arzuya dönüşüyor.

Onunla birlikteyken aldatma konusunda endişelenmeme gerek yok. Toby ile birlikteyken de aldatmam gerektiğini hiç düşünmemiştim. Gerçi şimdi geriye dönüp baktığımda, işaretleri görebiliyorum. Ama bu adam? Bu sadece bir gece. O, ben ve zevk.

Ve ben bunu yapacağım.

Hayatımda ilk kez, istediğimi alıyorum.

Belki yeterince iyileşmişimdir. Bu düşünce beni biraz şok ediyor. Belki de tüm o zararlar ve kendime yaptığım tüm çalışmalar beni buraya, bir yabancıнын otel odasına, sert bir şekilde sikilmeye evet demeye getirdi.

"Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldıyorum.

Yüzümü tutar, çenemin altını okşayarak beni odanın diğer tarafına doğru iter, ta ki bir şeye çarpana kadar. Pencere. Bütün vücudum yanıyor. "Yeterince biliyorum ve inan bana, istediğim herkesi elde edebilirim. Ve şu anda istediğim sensin."

"Beni elde edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Biliyorum. Ama daha da fazlası..." Çenemi kaldırıp ağzımı ağzına yaklaştırıyor. "Seni istiyorum dediğimde, şu anda bu dünyada her şeyden daha çok seni istiyorum."

Midem alt üst oldu ve artık yere basıp durduğumdan emin değildim.

O sözleri söylediğinde ona inanıyorum. Tatlı sözlere gerek yok. Ne istediğini söyledi ve ben evet dedim. Sözleri tatlı değil. İçten geliyor. Gerçek.

Benim için.

Düşünmüyorum, sadece onu kendime çekip tekrar öpüyorum, ağzımı onun ağzına yaklaştırmak için uzanıyorum ve eli boynuma düşüyor. Beni cama bastırıyor

camın, doyasıya öpüyor, beni derinlemesine öpüyor. Bu bir istila, barut, tatlılık ve karşı konulamaz bir şekilde daha fazlasını isteyen bir şey ile dolu.

Öpücük, hayal bile edemeyeceğim türden seksin karanlık vaatleriyle dolu, ama belki de şimdi hayal etmeye başlayacağım. Pis, kirli seks, güneş sistemini besleyen türden. Dillerimiz dans ediyor, düello yapıyor ve öpücük vahşileşiyor. O vahşiliği istiyorum. Arzuluyorum.

Ama öpücüğü bozuyor ve beni tutmasaydı yere yığılırdım. Beni döndürüyor ve parmakları ustaca sırtımı okşayarak fermuarımı açıyor. Elbise omuzlarımdan kayıyor ve o geri çekiliyor, elbisenin ve sütyenimin yere düşmesine izin veriyor.

Beni tekrar kendine döndürür ve ağzı hafifçe bükülmüştür, ama gülümsemiyor, bakışı sahiplenici, içimdeki fitile bir kıvılcım gibi. Bunu istiyorum. Bu anda, onun olmak istiyorum. Sahip olunmak. Ait olmak.

"Vay canına, ne manzara ama. Göğüslerin muhteşem, Erin."

Bunu kanıtlamak için eğilir, bir meme ucunu ağzına alır, dili ve dişleriyle oynar, sonra emip dişleriyle çeker ve bu benim klitorisime giden canlı bir tel gibidir. İlerim. Dikkatini diğerine verir ve ben ısırırım, nem külotumu ıslatır ve uyluklarımı nemlendirir. Amım karıncalanan bir ihtiyaç yığınıdır.

Sanki beni okuyabiliyormuş gibi, elleri bacaklarımın arasında aşağıya doğru kayıyor.

"Benim için ıslan," diyor, başını kaldırıp alt dudağımı ısırarak. "Bacaklarını açman gerek."

Beklemiyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve dişleriyle külotumu aşağı çekiyor. Seksi yabancı külotumu çıkarıp fırlatıyor. Ben bir şey yapamadan, bacaklarımın arasına giriyor ve dilini uyluklarımın üzerinde gezdiriyor. Zıplıyorum, inliyorum. İçimdeki her şey kasılırken, saf zevk dalgası beni sarar.

"Aman Tanrım."

Yukarı baktı. "Daha başlamadım bile, sevgilim, *Lyubimaya'm*."

Sonra tekrar işe koyulur, parmakları dudaklarımı ayırır, kayganlığımın üzerinde kayar, dili içeri girer, sıcak, yumuşak, hafifçe sert. Beni girişinden klitorisime kadar yalar ve ben parçalanırım.

"Siktir, *Lyubimaya*, ben iyiyim, ama o kadar da iyi değilim. Kim sana yanlış şeyler yaptı?"

Cevap beklemeden tekrar dalar, bir eli karnımı iterek beni yukarıda tutar. Bacaklarım tamamen sıvı jelatin gibi ve beni ayakta tutan tek şey o. Ve diğer eli. Oh, tanrım, diğer eli... Yalıyor ve emiyor, dişleri ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi nazik ve hassas bir şekilde beni işliyor. Beni orada tutmak ve bir kez daha düşmemem için hangi düğmelere basması gerektiğini biliyor. Ve eli...

Yalayıp emerek ileri geri kaydırıyor. Avuç içi. Başparmağının kenarı. Perineumdan dudaklarına kadar, sonra... sonra iki parmağını içime sokuyor.

Patlamadan önce, çünkü o tek hareket beni havaya uçuruyor, klitorisime karşı, ıslak, hassas etime nefesini üfleyerek diyor, "Boşalma."

Nefes nefese, kelimeler çıkamadan, pencereye tırmanıyorum, nerede olduğumu ancak belli belirsiz fark ediyorum.

"Ben söylemeden boşalma. Boşalırsan, pencerenin mahremiyetini kapatıp kıcını pencereye dayayıp tüm Manhattan'ın görebileceğı şekilde sikiyorum."

Sonra parmaklarını hareket ettirmeye başlar, üçüncü parmağını da sokar. Parmaklarını kıvrarak G noktamı okşar ve klitorisimi emer. İçimdeki her şey buna odaklanır, dalgalar gibi yayılan vahşi dalgalara, önce onun tarafından ve sonra taktiğini değıştirmesiyle engellenen dalgalara, ve sonra bir şeyin sabitine çarptığında, ben de boşalmak zorunda kalırım.

Ve bu imkansız. Titriyorum, terliyorum. Tüm hayatım onun parmakları, dili ve dişleri. Bu, kendi tatlı bıçak sırtını getiren reddedilmenin acısıyla savaşıyor, giderek artan bir zevk.

Boşalmam lazım. İhtiyacım var. Ne yaptığını, o tatlılığı düşünmemeye çalıştıkça, daha da çok yapıyorum. Yakında beni tamamen tüketiyor.

Başparmağını kıcıma eklediğinde, hiç yapmadığım bir şey yapıyorum ve çığlık atıyorum. Ama çığlık atıyorum çünkü bu çok garip. İnanılmaz derecede iyi. Çok doluyum ama yeterince dolum ve onun parmakları nasıl bu kadar sihirli olabilir?

"Ben-ben-ben yapamam..."

Bu kelimeleri zar zor çıkarırım. Ve o ciddiye başlar, içimde atan bir ritimle, her şeyi kaçınılmaz bir çöküşe ve yanmaya sürükler. Ve ben kaybolmuşum, çok kaybolmuşum ve orgazmın eşiğindeyim. Dönüşüyorum ve buna ihtiyacım var.

"Yapamıyorum... lütfen... lütfen... lütfen boşalmama izin ver."

"Boşal." Klitorisimi yumuşakça ısıyor ve bu elektrik çarpması gibi. Fırtınanın içine atılıyorum ve uçuşumun kenarına geliyorum. Titriyor, çığlık atıyor ve ağlıyorum, amım sertçe zonkluyor, onu sıkıca kavıyor, tekrar tekrar.

Bir şey yapamadan parmaklarını çekiyor.

Sonra tekrar içeri sokuyor. Çığlık atıyorum. Çok hassasım. Dönmeye çalışıyorum ama o el beni sıkıca tutuyor. Adam çok güçlü. Ağzını tekrar bana koyuyor, daha sert giriyor, beni tahrik ediyor. Dayanamıyorum. Bu çok fazla.

"Hayır, lütfen," diyorum ve ona tutunuyorum. Ama o durmuyor ve aniden, devam ederken, içimde başka bir şey başlıyor, klitorisim ve vajinamın ötesinde, daha derin bir orgazm mutluluğu. Bu nereden geliyor... Nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama bu duygu büyüdükçe ona karşı koymayı bırakıyorum ve onu kendime çekmeye başlıyorum.

Aklımı kaçırmışım. Gerçekliği değiştiren zevk dalgaları arka arkaya vuruyor ve ben henüz doruğa ulaşmadım. Ama o itmeye devam ediyor ve ben ona karşı kıvrılıyorum, parmaklarım onun kalın, yumuşak saçlarına gömülüyor, onu bana doğru çekiyorum ve sonra kendimden geçiyorum. Sanki bir süpernova, bir evrenin doğuşu gibi. Aklımı başımdan alıyor. Ve tüm vücudum zevk içinde. Her bir parçam.

Biri çığlık atıyor, ağlıyor, yalvarıyor ve mutluluk normal seviyelere inmeye başladığında, dehşetle bunun ben olduğumu fark ediyorum.

Beni bırakıp çekilirken, ağzını takım elbisesinin koluna siler. Düşmeden beni yakalar, bana sarılır ve orgazmları gölgede bırakacak bir öpücük verir.

"Aman Tanrım." Sözler ağzımdan kaçıyor ve pürüzsüz, geniş döşeme tahtalarında ayak parmaklarımı açmaya çalışıyorum.

"İşte ben buna amcık derim," diyor. "Lanet olası lezzetli. Çok ıslak. Sen duyarlılığın poster kızıydın, *Lyubimaya*."

"Yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"O zaman dizlerinin üstüne çök." Sesindeki kötülük içimde başka bir ateş yakıyor.

Onu emmek istiyorum.

Toby'yi tatmin edecek kadar iyi yapamadığım için sevmekten vazgeçtiğim bir şey yapmak istiyorum.

Bir parçam direniyor. Bu gece kafamda onun adını duymak istemiyorum.

Aşağı eğilmeye başladığımda kolumu tutup beni durdurur. "İnan bana *Lyubimaya*, sikimi ağzında görmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama içimden bir ses sana biraz ilgi göstermen gerektiğini söylüyor."

Yüzümü çevirip nefes alıyorum. Siktir et. Çıplakım ve az önce pencerenin önünde özel dikim takım elbise giymiş bir adam tarafından yalanmış durumdayım. Gördüğüm en seksi erkeklerden biri tarafından.

"Peki o zaman," dedim, kravatını parmaklarımın etrafına dolayarak, "belki de bunu bir sonraki seviyeye taşımalıyız. Kelimenin tam anlamıyla. Sonuçta, beni yıldızları görece kadar sert sikmeye söz vermemiş miydin?"

"Sen o komik yürüyüşünü bitirdikten sonra."

İçim titriyor, ama ben Erin'im, eski B&E uzmanı, küvette yaşayan eskort. Bunu yapabilirim.

Bunu kafama koyarak, onu kravatından tutup merdivenlerden yukarı, devasa yatak odasına götürdüm.

Sonra kravatını bırakıp onu yatağa itiyorum ve üstüne çıkıyorum.

Gülümsemesi kalbimi parçalıyor. O gülümsemede beni tekrar tahrik eden, yüksek ve tehlikeli seviyelere çıkaran çok samimi bir şey var ve eğilip onu öpüyorum.

Ama onun başka planları var. Ellerini saçlarıma sokuyor ve ağzımı ağzına getiriyor, yumuşak, baştan çıkarıcı öpücüklerle beni öpüyor. Bunlar, bir kadını parçalara ayırıp bir araya getirmek, sonra da onu tekrar tekrar parçalamak için tasarlanmış ölümcül senfoniler. Her yerim titriyor ve o bizi ters çevirip üstüne çıktığında, ona izin veriyorum.

İzin mi verdim? Bu adamın durdurulabileceğini sanmıyorum. Beni öperek aşağı doğru iner. Dudaklar ve yanaklar, boğazım, yavaşça yalayıp emerek ilerler.

Dokunduğu her yer altın sıvı ateş gibi.

Ellerim, uyluklarım, baldırlarım, ayaklarım. Uyluklarımın arasına. Ve bir kez daha ağzıma. Her yerde. Sanki ben bir sunak üstündeyim ve o da beni tapan bir rahip gibi.

Bu düşünceyle kalbim ve ruhum çarpıyor ve o tek şeyden içime yayılan bir sıcaklık hissediyorum. Sanki isteniliyormuşum gibi.

Ayağa kalkıyor ve soyunuyor.

Bunu sayısız kez yaptığını biliyorum, kadınları baştan çıkarmış. Bana bir çıkış yolu sunan bal gibi cüretkar tavrı, bana açıkça soruşu.

Övünmek için değil, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. Sormak önemsizdi, ama ben önemliydim.

Nefesim kesildi.

"Yüzün çok ifade dolu. Seni inciten pislik hakkında bir aydınlanma mı yaşadın, *Lyubimaya*?"

"Kendimi... istenilmiş hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez," diyorum, sesimdeki titremeyi saklamadan. "Kendimi güzel, özel, istenilmiş hissediyorum. Bir ödöl gibi."

Yine o mücevher gibi gülümseme belirir ve tek eliyle etkileyici, kalın, uzun penisini okşar. "Öylesin. Hepsi bu. Daha fazlası. Ve bu gece sana ne kadar çok olduğunu göstereceğim."

Bana yaklaşır ve bacaklarımı ayırır. Ne olacağını bilmiyorum, ama yumuşak öpücükler, beni yavaşça içeri girmeden önce germe şekli değil.

"Siktir, çok darsın."

Ve o çok büyük. Çok büyük. Toby'nin iyi olduğunu biliyorum, ama bu adam... Aman Tanrım.

İçime tamamen girdiğinde bacaklarımı etrafına doladı ve hareket etmeye başladı. Derin, kontrollü, sertleşen, derinleşen, asla hızlanmayan hareketlerle içime girip çıkıyordu. Ama ben titriyor ve inliyordum. Zevk atmaya başladı. Titreyen sıcaklık dalgaları.

Beni öpmüyor. Beni izliyor. Ve bu çok yoğun. Nefes kesici.

Her seferinde tekrar boşalacağım diye düşündüğümde, o hızını değiştiriyor ve inleyene kadar devam ediyor, sonra çekiliyor.

Ne olduğunu anlamadan, beni ters çevirip yatağın kenarına çekiyor ve biraz aşağı itiyor. Kalçalarımı kavrayıp testislerini içime sertçe sokuyor. Sıkıcı ve hoş bir şeyin karıştığı bir acı dalgası yayılıyor. Testisleri yukarıya çarpıyor. Beni tekrar eğip içeri girdiğinde, daha derine giriyor, ya ben daralmışım ya da o büyümüş, ama onu hissediyorum. Her yerde.

Amım onu sıkıyor, kendi kendine titriyor. Sanki küçük bir orgazm beni ele geçiriyor.

Ama hızını kesmiyor. Parmakları içime giriyor, derinden ısıyor ve kendini bırakmaya başlıyor, beni sertçe sikiyor, sanki her atomumu sikiyormuş gibi, ve tek yapabildiğim inlemek, ağlamak, yalvarmak ve kalçalarımı kaldırıp ona doğru itmek, daha fazlasını istemek.

Dağılmaya başlıyorum, parçalanıyorum ve zevkin devam etmesini sağlamak için uğraşıyorum. Boşalmamaya çalışıyorum ama o bir homurtuyla uzanıp klitorisimi ovuşturuyor ve ben patlıyorum, hemen ardından o da boşalıyor, sikini içimde seğirerek, spermlerini içime fişkirtiyor.

Titreyerek, o üzerime yığılırken orada yatıyorum, sonra yavaşça çıkıyor. Sonra beni yatağın üstüne çekiyor. Bir yorgunluk dalgası beni vuruyor. Ne kadar zamandır bunu yaptığımızı bilmiyorum. Dakikalar mı? Saatler mi? İlişkimizin son yılında olduğumdan daha fazla boşaldım ve bu, üzerinde yüzebileceğim bir keşif.

"Bu..." "Yıldızları

gördün mü?"

Ona gülümsedim, yapış yapış, dağınık, ağırlı bir şekilde geri çekildim ve o sadece bir kolunu bana dolayarak beni sıkıca sarar. "Evet. Onların sistemleri."

"Güzel."

"Gözlerimi açık tutamıyorum."

Nemli saçlarımı boğazımdan çekip öptükten sonra beni daha sıkı sarar. "O zaman açma."

O tekrar konuşmaya başladığında uykuya dalmaya başlıyorum.

"Sonuçta, ikinci ve üçüncü raunt için dinlenmeni istiyorum."

İkinci ve üçüncü mü?

Oh, kahretsin.

Dördüncü Bölüm

DEMYAN

ERIN.

Adı Erin.

Güzel bir isim. Tıpkı kendisi gibi. Ve yatakta inanılmaz. Amcığı çok dar. Ve o kadar duyarlı ki, pantolonuma boşalmadığım için kendime şaşıyorum.

Çıplak uyuyor. Bir göğsü dışarı çıkmış, kalçası görünüyor, beyaz yorganı karışmış ve sarı saçları etrafına yayılmış.

Onu inciten herif hakkında şaka yapmıyordum.

Çok barizdi. Tereddütleri, başlangıçta sürekli uzaklaşmaya çalışması. Normalde bu beni çok sinirlendirirdi, ama sanki karşılaştırma yapıp bir sonuca varıyormuş gibiydi.

Umarım bu, tamamen yabancı biriyle böyle boşalabiliyorsa, sorunun onda değil, kendisinde olduğunu anlamasına yardımcı olur.

Tabii ki bu beni ilgilendirmez. Yarın gidecek ve benim yapmam gereken işler var. Yarın gece parti var, bu yüzden kuyumcuya gitmem lazım, ünlü bir yer değil, güzel bir yer, Alina için tasarlattığım parçayı almam lazım, bir kolye ucu ve babamın öğrenirse kedileri doğurur diye koruduğu bir göbek piercingi. Piercingi olduğunu biliyorum. Onun için özel, gizli bir şey olması fikrini seviyorum. Sonuçta, piercingi yaptırması için onu salona ben götürdüm.

Ya öyle yapacaktım ya da Alina vasat birini bulacaktı.

Bakışlarımı Erin'den elimdeki telefona çevirip mesajı tekrar okudum. Saat geç olmuştu. Bu işi halletmek için beşinde çıkarsam, o zaman... Telefonu sıkıca avuçladım.

Yatağın arkasında hareket ediyor, uykusunda dudaklarından yumuşak bir ses çıkıyor ve loş ışıkta dönüp telefonu yere bırakıyorum. Evet, kendimi şımartacak zamanım var.

kendimi şımartmak için.

Yorganı tutup çekiyorum, ince bacaklarını, dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyorum ve ayaklarından başlayarak yukarı doğru öperek ilerliyorum, bacaklarını ayırıp tatlı amını yalıyorum.

Uzun, yavaş yalamalar cennetin tadı gibidir ve o düşük sesle inler, kalçaları yukarı ve bana doğru dalgalanır, uylukları açılırken sallanır. Parmaklarımı içine sokarım. Sıcak ve ıslaktır, dar kanal yumuşak ve davetkardır. Amcığının dudakları pembemsi kırmızıdır, onu sikkemden dolayı hala şişmiştir. Bacaklarını daha geriye doğru itiyorum, aşağıya doğru yalıyorum, sonra yavaş bir spazm gelince yukarıya doğru yalıyorum ve o nefes nefese kalıyor. Hala çoğunlukla uykuda, yukarı doğru hareket ederken savunmasız ve esnek bir tatlı nokta. Sıkım tekrar sertleşmiş, sıcaklığa ihtiyaç duyuyor. Onu bir kez daha spermimle doldurmam lazım.

Amcığı geçen sefer beni sağır gibi sıktı ve ben ne yapacağımı çoktan biliyorum.

Onun tüm deliklerini istiyorum. Onu işaretlemek istiyorum. Onu silinmez bir şekilde benim yapmak istiyorum.

Bir daha hiç karşılaşmasak bile, ki bu pek olası değil, o benim spank bankamda bir numara ve ona o kadar derin bir iz bırakmak istiyorum ki, o tatlı kaymayı yaptığında, onun ilk tercihi ben olayım.

Üzerine çıkarken ona giriyorum, yavaş ve derin darbelerle, ve o çoktan boşalıyor. Amcığı beni sıkan sihirli bir şey ve sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Bacakları aniden kalçalarım sıkıca yapışırken boynunu öpüp ısıyorum ve gözlerini açarken boğuk bir inilti çıkarıyor.

Oradaki şehvet, ihtiyaç ve zevk beni besliyor ve onu daha sert sikiyorum, kolları beni sararken hızımı sabit tutuyorum. Erin küçük nefesler alıyor ve bunlar saf müzik gibi. Hızı artırmak istiyorum ama onu uyandırmamak için hızımı sabit tutuyorum; onu uyandıran orgazmının küçük dalgaları bunu bana söylüyor.

O benim ağzımı arıyor ve ben onu sertçe öpüyorum. Bu, daha önce ona vermek istediğim vahşi ve kirli bir öpücük ve şimdi bunu yapıyorum. Derinlemesine dalıyorum, sonra geri çekiliyorum, dudağını sertçe ısıyorum ve o sertçe bana sarılıyor.

Durmuyorum. Daha sert vuruyorum, onun tekrar yükselmesini istiyorum ve geri çekilmeye çalışsa da bunu yapacağını biliyorum. "Çalış benim için. Bana tüm orgazmlarını ver. Bana her şeyini ver, sevgilim. Gel."

Alçak sesle inliyor. "Yapamıyorum. Yapamıyorum. Çok fazla." Parmakları boynumun arkasındaki derime derinlemesine batıyor ve titremeye başlasa bile bana doğru sallanıyor. "Çok fazla... oh... Tanrım..."

Onun "Tanrım"ı havada bir çığlık gibi yankılanıyor ve o parçalanıyor, o kadar sert boşalıyor ki, ben de onun dalgasının üzerinde sörf yapar gibi ona çarpıyorum, omurgam testislerime kadar karıncalanıyor ve testislerim sıkışıyor. Yemin ederim ki, sikim daha da büyüyor, sertleşiyor ve oradaki acı neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Hayatımda hiç bu kadar boşalmak istememiştim.

Ve amcığı üzerime tekrar tekrar bastırıyor ve sonunda o karanlık, tatlı ve vahşi zevk dalgası beni sarıyor, sikim seğiriyor ve titriyor ve onun içine derinlemesine boşalıyorum.

Onun üstünden yuvarlanıp sırt üstü yatıyorum, nefes nefeseyim. "Sana sahip olmak zorundaydım."

Gözlerinden sarı saçlarını çekip kendini kaldırırken, elini karın kaslarıma koyup bana bakar. "Sana iki katı para ödemen gerekeceğini biliyorsun."

Gülmeye başlıyorum ve sanki üzerimden bilmediğim bir yük kalkmış gibi hissediyorum. "Henüz bitirmedim."

"Nesin sen? Makine mi?" diye soruyor, parmakları karnımı yumuşakça okşarken biraz nefes nefese. İnanılmaz bir şekilde, ben makine değilim çünkü o bir büyücü gibi sihir yapıyor ve beni tekrar tahrik ediyor. Eli aşağı kayıyor, aletimi okşuyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Aman Tanrım, sanırım öylesin."

"Senin için." Onu istiyorum. Bunu inkar edemem ve etmeyeceğim.

Ama aramızda hiçbir şeyin olmaması hoşuma gidiyor, bu odanın dışında bir anlık bile olsa hiçbir anı ya da düşünce yok. Bu, istediğimiz herkes olabileceğimiz anlamına geliyor ve ben... Ben sadece oynamak istiyorum.

Gününün dokuz olana kadar lojistik kaba ve muhtemelen kana dönüşeceği ve sonra da bratva'yı düşünmek istemiyorsun. Sürekli hayal kırıklığı bulutunun

ve sorunlar ortaya çıkmadan önce onlarla uğraşmaktan kaçınmayı düşünmek istemiyorum.

Alina için. Kendime böyle söylüyorum. Onun için. Her şeyi onun için yapıyorum.

Babamın tek iyi yanı, bebeğine olan sevgisi. Ama o zaman bile... Onu daha iyi bir ittifak için birine satmayacağına güvenmiyorum. O yüzden ben yapacağım. Hayatının kendisine ait olmasını sağlamak için.

"Benim için mi?"

Tekrar gülümsüyorum. Erin bunu kolaylaştırıyor, ben gülümseyen biri olmasam da. Duygularımı göstermeye, zırhımda çatlaklar açmaya alışkın biri değilim.

Ama. Yine. Bu, zamanın dışında bir an.

"Evet." Başımı çeviriyorum, parmakları penisimi sarıyor, hafifçe çekiyor, başparmağı hassas alt kısmı keşfediyor ve ben inliyorum. "Peki ne kadar? Pazarlığa açık mısın?"

"İki kişilik mi?"

"Daha çok paket fiyatı gibi. İndirim olmalı." "Bu süiti tutacak kadar paran yok mu?"

"Oh, *Lyubimaya*," diyorum, sikim onun ellerinde titrerken çenesini yakalayıp ağzını kendime çekiyorum. "Zengin böyle olunur. Pazarlık yaparak."

Beni öper, dudaklarında kahkaha, sonra geri çekilir. "Nasıl yapacağını göreceğim."

"İndirimli ürünlerin hepsi parayla ilgili değildir."

Kızarır. "Oh." Bakışları benim penisimin başına kayar, sonra tekrar bana döner ve "Ben bu işte pek iyi değilim" der.

"Sahte alçakgönüllülük," diyorum, onun ciddiyetini kasten görmezden gelerek. "Ne yazık ki ben daha iyi biliyorum. En iyi eskortlar bir erkeği düzgün şekilde oral seks yapabilir."

Yutkunur ve ben onu kızdırmak için söylese de, o bunu gerçek olarak kabul eder ve bana doğru eğilir. Dudakları penisime değdiği anda mizah kaybolur.

Boğazının derinliklerine girmem gerekiyor. Dişlerimi sıkıp onun oynamasına, keşfetmesine izin veriyorum. Erin damarları boyunca yalıyor, tabana kadar iniyor ve dili

daha da aşığıya, taşaklarımın üzerine kayar ve birini emer. Nefesimin tıslaması onu korkutmuş gibi.

Ve geri çekiliyor.

"Çok iyi, hayatım. Çok fazla iyi. Ağzın da sihirli. Beni derinlemesine em. Mümkün olduğunca derine ve ben ellerimi kendime saklamaya çalışacağım."

"Neden?"

"Çünkü Erin, yapmazsam boğazını amın gibi sikmek zorunda kalacağım." "Oh."

O başlıyor ve ben ellerimi başımın arkasına atıyorum ve o bunu yaparken vücudum elektrik akımıyla doluyor.

İlk başta, başını yalıyor, ön sıvıyı temizliyor, bizi ıslatan sıvıları yalıyor. Boyumu yıkıyor, başımın alt kısmına geri dönüyor ve bu beni titretip dişlerimi sıkı sıkı kapatmama neden oluyor.

Ve sonra. Siktir. Sonra beni içine çekiyor. Dişleri birazcık kazıyor. Tam da sevdiğim gibi, sert ve keskin bir his veriyor. Sert ve acımasız, boğazıma kadar sokmak için var bu oyun ve işte buradayım. Demyan Yegorov, bir kıza ritmi belirletiyor. Genç, yirmi iki ya da üç yaşında, hayatındaki cinsel ilişkilerini parmaklarıyla sayabileceğine bahse girerim.

Gerçekten umrumda değil. Genelde umrumda olmaz. Neden masum birini isteyeyim ki? Beceriksiz ve sıkıcıdır. Benim zevkim daha yaşlı, daha sofistike kadınlardadır.

Ama onda bir şey var.

Derimin altına işleyen bir şey. Işıklar, kibritler ve içimde bir şeyleri ateşe veriyor ve ben, bana verdiği akıllara durgunluk veren oral seksten başka düşünecek bir şey bulmak için gerçekten çok uğraşıyorum.

Erin beni çalıştırıyor, ağzına sığdırabileceği kadarını almaya çalışıyor. Ve zorlanıyor, ama lanet olsun, denemesi, boğulması, tükürmesi, salyası akması, gördüğüm en seksi şeylerden biri. Bu dürüst, coşkulu bir oral seks ve o kadar tahrik oldum ki, patlamadığım için kendime şaşıyorum.

Aşağı inip beni yutmaya çalışıyor ve öğürüyor. Boğazındaki spazmlar sikimin başını okşuyor ve lanet olsun, onu devam ettirsem boşalacağım.

devam etmesine izin verirsem boşalacağım.

"Hayır." Onu çekip kaldırıyorum ve uzun, sert ve derin bir öpücük veriyorum.

"Orada boşalmak istemiyorum. Kıçını istiyorum."

"Benim..."

"Senin her şeyini istiyorum."

O kaybolmuş ve ben bunu fırsat bilip kaçıyorum. Gözleri uyuklu, doygun ve azgınlıkla dolu.

"Ben hiç..." Erin bana bakıyor ve lanet olsun, orada güven yok. Neden bilmiyorum. Fantezinin dışında, bunun için bir nedeni yok. Olmamalı da. O kimse değil. Benim yakın çevremden biri değil. Sikişmek istediğime karar verdiğim bir kız.

Bu düşünce aklıma gelir gelmez, geri almak istiyorum. Çünkü bu sözlerin doğruluğu ne olursa olsun, inkar edemeyeceğim başka bir şey var. Onda olağanüstü bir şey var. Özel.

Ve o benim değil. Ama

bu gece, benim. "Karar

senin, Erin."

"Dikkatli ol," diyor, sesi titriyor, "değil mi?"

Ayağa kalkıp, banyoya gidip yanımda taşıdığım kayganlaştırıcıyı almak için yarı yola gelmişken, o tekrar konuşur.

"Eğer... eğer hoşuma gitmezse, fikrimi

değiştirirsem..." Ona baktım. "Dururuz."

Yağlayıcıyı alıp yatağa geri döndüğümde, hayatımda hiç yaşamadığım çılgın bir an yaşıyorum.

. Kıç, ağız, am, hepsini seviyorum. Delik deliktir, dedikleri gibi, ve yattığım kadınlar asla hayır demezler. Buna açlar; bir çentik olmak istiyorlar.

Bu kadın, Erin. O bir çentik değil. O farklı, bu yüzden kıçına girmeye hazır olduğum anda, fikrini değiştirirse, dururum. Bunu biliyorum. Siktir, sadece gençler gibi öpüşmek isteseydi, onu da yapardım. Ağzı o kadar iyi ki.

Onu öpüyorum, acele etmeden. Boğazı narin, nazikçe emdiğimde nabızı hızla atıyor. Parmaklarıma kayganlaştırıcı sürüyorum, sonra başparmağımı amına sokuyorum, ardından parmağımı götüne sokuyorum. İçine girip çıkarak, alışmasını bekliyorum, sonra bir parmak daha ekliyorum. Onun meme uçlarından birini ısırıp emiyorum. O sert küçük yumru, tüm o yumuşak et, kendimi kaybetmemek için zorlanıyorum.

Ama üçüncü parmağımı eklemeyen önce onu açıyorum ve o inleyip sallanmaya başladığında, daha aşağı kayarak klitorisini emiyorum ve dilimi kullanarak onu orgazma ulaştırıyorum.

O boşaldığı anda çekiliyorum ve o kendini kaybediyor, ben de geri yukarı çıkıp bacaklarını omuzlarıma asıyorum. Penisimi tutup yavaşça, santim santim içine giriyorum.

"Oh. Oh. Oh." Gözleri büyür ve dudaklarını ısırır.

Duruyorum. Karşı koymadığında, biraz daha içeri giriyorum, daha fazla, sonunda taşaklarımın sonuna kadar giriyorum.

Her yeri çok dar. Bazı erkekler bunu sorun edebilir, ama bu sadece bir yerin dar olması değil, tüm hareketin, hissin kendisi. Kıcı esnek, bu yüzden alıştığında, amına girdiğimden daha sert vurabilirim.

Onu sikmeye başlıyorum ve kıkırda gerçek bir zevk var. O parmaklarını kollarımın içine geçirip her itişime karşılık vermek için kendini kaldırırken hızımı artırıyorum. Onu öpüyorum. Ağzına ihtiyacım var. Diline ihtiyacım var. Bütün büyüüne ihtiyacım var. Ona bağımlıyım.

Titriyor ve nabız gibi atıyor, yine boşalıyor. Bu kız orgazm oluyor. Ve beni tahrik etme konusunda deli gibi bir yeteneği var. Zevk beni sarar ve ben onun orgazmını yaşarım. Yoğunluğu gözlerini geriye çevirir ve çığlığı ses çıkarmadan çıkar. Bana sarılır, omzumu ısırır, dişlerini derin ve keskin bir şekilde batırır ve benim orgazmımı tetikler. Derinlerine boşalırım, titreyerek. İkimiz de sakinleşince, kıvrılmış halde yatıyoruz, cildi nemli, kolları kemiksiz, bana yapışmış.

Dudaklarımı şakağına değdirdim. "İyi misin Erin?"

"İyiden de öte. Bu... çok yoğundu. Samimi. Hiç düşünmemiştim..." "Fatura hakkında..."

Yanağını bana srtyor. "Sabah halledersin."

Ve ben onu uykuya dalana kadar tutuyorum. Kalkıp, toparlanıp, duş alıp gitmek zorunda kalana kadar onu tutuyorum.

Bana bir şeyler hissettiren tek gecelik ilişkimden o kapıdan çıkmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi.

Beşinci Bölüm

ERİN

ANIDEN OTURURUM.

Neredeyim? Gözlerimi kırpıştırıp etrafa bakıyorum, telefonumun çalma sesi ve bilinçaltımdaki bir ses beni saniyeler içinde rüyadan gerçek dünyaya geri getiriyor.

"Oh, Toto," diyorum telefona, "burası Kansas değil. Hiç de değil." Burası benim odam da değil.

Ve çıplağım.

Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden ışık alan lüks bir açık hava odasındayım. Buradan ikinci katta olduğumu ve geniş zeminin karşısında geniş bir merdiven olduğunu görebiliyorum. Sağda boş bir devasa dolap var.

Bir şey yerine oturuyor.

Aynen öyle, her şey yerine oturuyor.

Yarı gece boyunca çılgınca seks yaptığım adamın otel odasındayım. Işık, saatin geç olduğunu söylüyor, bu yüzden hayal bile kuramıyorum. Ve —Siktir. Sunumum var.

Telefonum tekrar çalıyor, işten arıyorlar.

Toplantı gün sonuna alındı. Uçuş gece yarısı. Sabahın tadını çıkar.
Sanırım onaylayacaklar. 4'te görüşürüz.

Yavaşça gülümserim ve içimi sıcaklık kaplar.

Hiçbir yere gitmem gerekmiyor ve lüksün içindeyim. X-rated bir masaldan çıkmış gibi bir gecenin ardından. Gece... bu sabahın erken saatleri, inanılmazdı. Bir rüya gibiydi. Hiç yapmadığım, yapmayacağımı düşündüğüm şeyler yaptım.

Ve o beni o kadar çok tatmin etti ki, düşünmek bile klitorisimi zevk kıvılcımlarıyla titretmeye yetiyor.

Hayatımda tanıştığım en yakışıklı ve en seksi adam bana baktı ve beni çekici buldu. Beni istedi. Dahası, bana bir hazineymişim gibi davrandı. Çok fazla erkekle yattığımdan değil. Toby'den önce bir tane daha vardı ve lisede erkek arkadaşım ile oynadım ama o çocukça şeylerdi. Dokunduk, ağızla eğlenceli yerlere bile dokunmadık.

Ama bu adam. Bu adam. O... tüm dünyamı aydınlattı. İnanılmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, beni o kadar çok orgazm ettiği ve sertçe becerdiği için değil. Beni her yerimden öpüp dokunduğu, küçük şakalar yaptığı ve neyi sevdiğimi öğrenmekle kalmayıp, neyi sevdiğimi bana gösterdiği için. Daha önce kendimi cinsel bir varlık olarak görmemiştim.

Toby hiç dikkat etmezdi; beni önce tatmin etmek için hiç zaman ayırmazdı. Bir kez denedi ve ondan sonra ben numara yapmayı öğrendim. Belki üç kez oral seks yaptı. Ve... ugh. Ne düşünüyordum ki? Dışarıda daha iyi erkekler varken, üç yıl boyunca vasat bir adamla birlikte oldum.

Gülümserim ve yastığına dokunmak için elimi uzatırım, kalbim durur. Soğuktur. Çarşaflar da öyle.

Sonra etrafa bakıyorum.

Dolap boş ve buradan bile, yukarıdaki banyoyu kullandığının izlerini görebiliyorum, dev küveti olan seksi banyoyu. Yağmur duşunun camı su lekeleriyle kaplı ama buğulu değil. Kalkıp yatağın ucuna asılı bornozu alıp kenarlarını kaldırarak kokusunu içime çekiyorum, onun kokusu olsun diye, ama sadece temiz ve giyilmemiş kokuyor.

Duş dışında ondan hiçbir iz yok. Makyaj masasından tüm eşyaları gitmiş. Dönüp aşağı iniyorum. Çantası yok, evrak çantası yok. Onan hiçbir iz yok.

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Gerçekten tek gecelik bir ilişkiymiş. Gitmiş.

Kanepelerin arasındaki sehpa da bir otel not defteri var. Ve güçlü bir not yazılmış.

Oda servisini çağır. Banyonu bitir. Her şey ödenmiş.

Notu incelerken, içimde dolaşan ani duygularla mücadele ediyorum. Hoşça kal demeden mi gitti?

Ama neden veda etsin ki? İnsanlar tek gecelik ilişkilerde böyle yapar, değil mi? Sevişirler ve ertesi sabahki garip durumdan kurtulmak için yoluna devam ederler. Mesele de bu. Bağlanmak yok ve seviştiğin kişiyi bir daha görmek zorunda kalmıyorsun.

Kanepeye çöküyorum.

"Yazık, çünkü seks gerçekten akıllara durgunluk vericiydi." Ve bence o da aynı şeyi hissetmişti. Bana doyamamıştı ve benim sınırlı tecrübeme göre - Toby yıllarımda diyelim - bu hiç olmamıştı.

Bir erkek, sıkıldığı için istediği kadına defalarca ereksiyon olamaz. Değil mi? "Değil mi?"

Sonra bir şey fark ettim.

Çantam, kapının yanındaki küçük oyukta. Neden bilmiyorum, ama bu beni sakinleştiriyor. Buraya taşınmış olması düşünceli bir hareket. Ona ne kadar kalacağımı söylediğimi bile hatırlamıyorum, ama yine de, çıkış zamanı geldiğinde burada kalma hakkım yok.

Günün büyük bir kısmı boş olduğuna göre... Telefonuma bakıyorum. Saat sekiz. Evet, geç uyandım. Normalde çoktan kalkmış, güne hazırlanıyor olurdum. Ama burada da yapabilirim. Bilgisayarımı çıkar, sunumumu gözden geçir ve kahvaltı yap.

Menü buraya özel gibi görünüyor, basılı menüyü alıyorum. İnternette de sipariş verebilirim, ama eski usul yapmanın, parmağımı her şeyin üzerinde gezdirip gözüme çarpanı seçmenin bir tuhaflığı var. Siparişimi veriyorum ve geldiğinde, akçaagaç yoğurt, çilek ve granola ile taze meyve suyu ve kahve ile işe koyuluyorum.

Mesele şu ki, yemek yerken ve çalışırken vücudum sürekli bir karıncalanma hissi veriyor, hepsi dün gece ve sabahın erken saatlerinde yaşadığım anların duygusal anılarıyla dolu.

onların hepsi dün gece ve sabahın erken saatlerinde yaşadığım anların duyusal anılarıyla dolu. Dilini meme ucuma değdiriyor, dişlerini boğazıma bastırıyor. Dilini ağzıma sokuyor.

Siktir, tadı muhteşemdi, sanki birisi bir erkeğin en iyi kısımlarını damıtmış gibiydi. Ve kokusu çok hafifti. Kullandığım banyo yağı, o kokuyordu. Ve tatlı olmayan, sadece yuvarlak ve karmaşık bir kokusu olan baharatlı koyu şekerde de viski vardı. Onun sıcaklığı. Ve durmam lazım çünkü arzuyla titremeye başladım.

Nasıl yapacağımdan emin değilim, çünkü varlığını bile bilmediğim ağrılar ve kas ağrılarından ibaret bir top gibiyim. Kıçım... o bile onu tekrar istiyor. Garipti, analdi, biraz rahatsız ediciydi, ta ki iyi hissedene kadar, ta ki çok sert boşalana kadar. Daha derin bir orgazm titremesi. Tadını çıkarmak için bir şey. Bazen o anıları ihtiyacım olduğunda beni sıcak tutmak için.

Kahvaltımı bitirince tabağı kenara itip bilgisayarını kapatıyorum. Sonra çantamdan o gün giyeceğim kıyafetleri seçiyorum.

Genelde en sade elbiseyi alırdım, ama bu sefer kalem etekli kırmızı elbiseyi, çorapları, hafif, dar bir ceket ve alçak topuklu kırmızı ayakkabıları seçiyorum. Bu, Kara ile buluşmak için giyeceğim kıyafetti, ama hiç giyemedim.

Daha özgür hissediyorum. Risk alan bir kız gibi. Küçük riskler bile olsa. Ama önce duş almam lazım. Hayır, banyo yapmam lazım.

Giysilerimi alıp merdivenleri koşarak çıkıyorum, sonra elbiseyi banyoya asıyorum ki kırıksıklıkları düzelesin.

Küvetin dolması biraz zaman alıyor, bu yüzden dişlerimi fırçalayıp soyunuyorum, aynada kendime bakarak, bende bir değişiklik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Birdenbire sofistike birine dönüşmedim. Hala benim. Sarışın, iri gözlü ve... sadece ben.

Ama... Kahretsin. Boğazımdaki morluğu dokunup bastırıyorum ve içimdeki her şey parlıyor, bir arzu kıvılcımı. Beni emip ısırıldığı yer. Bakmaya devam edince, onun beni nasıl taptığını gösteren morluklar, ısırık izleri, küçük izler görüyorum. Çünkü öyle hissediyorum. Tapılmış.

Kutsal.

Muslukları kapatıyorum ve yağ olmadığı için otelin köpüklerinden biraz ekliyorum. Limon kokulu, yumuşak ve temiz bir kokusu var. Sonra dev küvete girip

dev küvete girip gözlerimi kapatıyorum.

Dün gece, buraya girdiğinde, beni arzuladığı bir uyuşturucu gibi içti ve o zaman bile, tamamen utanmış halde, kendimi... Venüs gibi, şehvetli, cinsel bir varlık gibi, erkek ordularını emrimle yönlendirebilecek biri gibi hissettim.

Ona atlamak istedim. Eğer benden uzaklaşmasını değil de yaklaşmasını emretseydim, ne yapardı?

Giysileriyle banyoya girer, sadece fermuarını açıp o muhteşem ve etkileyici penisini çıkarır ve beni üzerine çöktertirdi. Kvet yeterince büyük ve onu öpmek, burada onu sikmek...

Orgazm gibi olurdu.

zerinde sallanır, yükselir ve alçalır, kontrolü ele alır, onu akılsızca sikerim. Sonra ayağa kalkar, soyunur, o sikini bana sunar ve ağzımı sikebilmek için başımı aşağıya doğru iter.

Elim bacaklarımın arasına kayarken ve onu hayal ederek kendimi tatmin etmeye başladığımda, içimden bir titreme geçer. Dokunmam yeter, titreme artar, tatlı zevk yayılır ve şimdi fantezimde, beni küvetten kaldırıp makyaj masasının kenarına oturtur, bacaklarımı açar ve beni yalamaya başlar.

Bir ihtiyaç titremesi içimi sarar ve içimdeki baskı artar. Bir elimle klitorisimi okşayıp bastırırken, diğer elimle ısırık izine bastırarak, sanki o bana yapıyor gibi, iyi bir acı hissediyorum ve bu acı doğrudan cinsel organıma iniyor.

Onu tekrar istiyorum. Gerçekten istiyorum. O ilahi bir varlık ve bir gece nasıl yetebilir ki? Hayalimde her gece, her zaman o var ve ben asla yorulmuyorum. Onu her şekilde istiyorum. Kıcıımı, amımı, ağzımı almasını istiyorum. Beni nasıl gerip doldurduğunu, o sikini her yerde hissettiğimi, sanki içime girerken her damarını hissedebiliyormuşum gibi, en iyi şekilde içime girerken, titreyerek ve inleyerek boşalıyorum.

Elim oldukça iyi. İşini yapıyor. Eskiden tavşan vibratörmden sonra en iyisi olduğunu söyledim, ama şimdi o en üst sıraya geçti, adı bile bilmediğim adam.

Bu beni hayal kırıklığına uğratiyor. Banyomu bitiriyorum. Kurulanadıktan sonra hazırlanıyorum, saçımı yapıyorum, makyajımı yapıyorum, izleri biraz kapatmak için her zamankinden daha fazla, sonra giyiniyorum. Çantamı topluyorum ve aşağı iniyorum.

Asansör gelirken gülmeye başlıyorum. Yükseltilmiş odamı göremedim bile, ama o seksi adamı her zaman kabul ederim.

Otel lobisi kalabalık ve iki anahtar kart da bende olduğu için resepsiyona gidip çıkış işlemlerini yapıp onun kartını veriyorum.

Sonra normalde asla yapmayacağım bir şey yapıyorum. Resepsiyondaki adam genç ve yakışıklı ve elbise ve göğüslerimi ince bir şekilde kontrol etmeye çalışıyor. Omuzlarımı dikleştirip en iyi lüks eskort havamı takınıyorum — her neyse — ve ona tatlı bir şekilde gülümsüyor, eğiliyorum.

"İkinci kart mı?" diyorum.

Yine göğüs dekolteme baktığını ve benim ona baktığımı fark edince kızarıyor, ama o yukarı bakıp rahatladığını belli ederken ben hala gülümsüyorum. "Grande odalar mı?"

"Evet, ona teşekkür etmek istedim. Adını doğru yazdığımı emin olmak istiyorum." Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Bana hecelebilir misiniz?"

"Tabii. Yani, yapmamam gerekir ama siz oradaydınız, o yüzden... uh... bekleyin. Yazayım."

"Daha da iyi. Teşekkür ederim," diyorum, isim etiketine bakarak, "George."

"Rica ederim, Bayan Banks. Çantanızı daha sonraya kadar saklamamızı ister misiniz?"

Otellerin böyle bir hizmeti olduğunu tamamen unutmuşum ve başımı sallıyorum. "Bu harika olur." El çantamla bilgisayar çantamı omzuma asıyorum ve kartı alıyorum.

Dışarı çıkana kadar kartı bakmadım. Viktor

Verev.

Düşündüğüm gibi Rus. Viktor. Bu ismi kabul edebilirim sanırım...

"Ne düşünüyorsun? Bir ilişkiden yeni çıktın ve kariyerine odaklanman lazım, kadın," diye mırıldandım.

Tek gecelik ilişkimizi takip edecek durumda değilim. Yine de... Kartı, onun notunun olduğu çantama atıyorum.

Ama onu takip etmeye niyetim olmadığı için, onun adını bilmek hoş değil demek değil. Viktor.

Adı ve yüzü aklımda.

Ve kim bilir? Bu, zamanın bir gecesinden ibaret olacak, ama gelecekte ona rastlarsam? Belki... Ya da belki bir gün onu arayabilirim. Eğer yeterince cesur olursam.

Ama bu fantezi bile yeterli. Artık bunu yapabileceğimi bilmek yeterli. Bu hoşuma gidiyor. Gerçekten.

New York'tan döndüğümünden beri hayatım çılgınca geçiyor. İşler iki katına çıktı, ama maaşım aynı kaldı. Ve bir tür mide virüsü kapığım halde, çalışmaya devam ediyorum.

Sarah donut getirdiğinde, kokusu midemi bulandırıyor ve kusacağımı biliyorum.

Yine.

Ayağa kalkıp banyoya koşuyorum ve tam zamanında yetişiyorum.

İşimi bitirince yere yığılır, dizlerimi kucaklarım ve evde olmayı, banyo zemininde yatıp kendimi acınacak halde bırakabilmeyi dilerim.

Ama burada o kadar hasta olabileceğimi sanmıyorum. Kahve bile içemiyorum; kokusu çöp gibi geliyor.

Kadınlar tuvaletinin kapısı çarpıyor ve topuklar yere vuruyor. Kabinimin önünde duruyorlar.

"Erin?" Kara kapıyı tıklatıyor. "Ne?"

"Orada hayatta mısın?"

İnledim. "Emin değilim. Ölmüş ve cehennemde olabilirim."

"Çık dışarı. Hemen."

İnleyerek ayağa kalkıp kapının kilidini açtım.

"Berbat görünüyorsun," diyor. "Solgun ve acınası haldesin." İki çanta tutuyor.

"Ne... ne yapıyorsun?" diye soruyorum, görünüşümden daha acınası bir sesle.

Çantalara, sonra bilgisayar çantamın durduğu lavaboya, sonra da bana bakar. "Ne sanıyorsun? Seni eve götürüyorum. Onlara grip olduğunu söyledim."

Kara kolumu tutup beni dışarı çıkarır ve asansöre sokar. Sonunda arabasına bindiğimizde – bugün toplu taşıma kullanmışım – gözlerimi kapatırım.

"Ne kadar oldu?"

"Yaklaşık bir haftadır giderek kötüleşiyorum..." "Hasta olmandan bahsetmiyorum. New York'tan beri ne kadar oldu?" "Dört hafta."

"Anladım." Aniden durur ve gözlerimi açarım. Bir şekilde önünü kapattığı eczaneye koşar. Dışarı çıktığında bana limonlu Gatorade uzatır.

"Ben sevmem..."

"İç şunu. İçinde Pedialyte de var, o yüzden..."

Onun tehdidini dikkate alarak kapağı açtım. Tanrım, Gatorade'nin kokusu bile çekici geliyorsa, hasta olmalıyım. Bir yudum aldım ve sonunda şişenin yarısını içtim.

Apartmanıma vardığımızda, o tamamen kontrolü ele geçirmiş, beni içeri sokup banyoya itiyor. Ve bana eczaneden aldığı poşeti uzatıyor.

İçine bakıyorum ve çığlık atıyorum. "Hamilelik testi istemiyorum."

"Yeme alışkanlıkların değişti. Her sabah kusuyorsun. Berbat görünüyorsun. Son adetinin ne zaman oldu?"

"Gecikti..." Sözümlü bitiremiyorum. İki hafta önce gecikmişti ve ben hiç düşünmemiştim. "Meşguldüm. O yüzden..."

"Erin, sen saat gibi çalışırsın. Tahminlere göre, iki hafta geciktin. Yani, New York'ta tek gecelik bir ilişki yaşadıysan, bu dört hafta önceydi. Öyleyse, gidip çubuğa işeyin."

Tek kelime etmeden banyoya girip dediğini yapıyorum.

On dakika sonra kapı açılır ve Kara içeri girer. Ben küvetin kenarında oturmuş, plastik çubuğa bakıyorum.

Çubuğu elimden kapıyor. "Siktir."

"Hay siktir," diyorum.

"Erin. Hamileymişsin." Bir an durur. "Tebrikler?" Siktir.

Altıncı Bölüm

ERİN

ÜÇ YIL SONRA

SASHA BANA BAKIYOR, kaplan gözleri gözyaşlarıyla parlıyor ve yüzünde öfkeli bir ifade var, sanki yüzünde bir fırtına kopuyor.

"Hayır, anne!" diye bağıyor.

Yumuşak kahverengi saçlarını okşuyorum ve o burnunu çekiyor. "Evet, bebeğim," diyorum. "Annenin yapması gereken işleri var." Parti demiyorum. Kek, balonlar, zıplama kaleleri düşünecek.

"Hayır, anne!" diyor yine.

Hala bebek yağlarıyla yuvarlak olan ipeksi yanağına öpücük kondururum ve onun pudra kokulu, sıcak kokusunu içime çekerim. "Sabah uyandığında gelmiş olurum. Ve tahmin et ne var?"

Şüphe gözlerinde parlar.

"Kara teyze seninle birlikte olacak. Eğer uslu durursan sana kitap okur."

Gözleri kapıya doğru parıldarken gözyaşları kurur ve yüzünde bir gülümseme belirir. "Kara."

Kara orada duruyor, ona el sallıyor, sonra en sevdiği kitap olan *The Adventures of Baby Pig*'i kaldırıyor. "Hemen dönerim, Sasha. Atıştırmalık ne var diye bakacağım."

"Atıştırmalık!" der, beni açıkça başından savar ve ben de arkadaşımın peşinden çıkarım. Küçük mutfakta koluna hafifçe vururum. "Onu nasıl idare edeceğini biliyorsun." "Evet, ben ve çocuk, atıştırmalık arkadaşız," der gülerek.

"Sen bir enayi."

Omuz silkti. "Ne yapayım? O çocuğun kehribar rengi gözlerine bayılıyorum."

"Kaplan gözleri."

"Seninkilere benziyor, ama buz gibi. Anaokuluna başladığında kalpleri kıracak."

"Daha iki yaşında."

"Erin, erken başlarlar. Neden hâlâ buradasın? Git!" Beni sinek gibi kovdu.

Salonda dolanıp duruyorum ama Kara hemen orada, bu yüzden içeri girip Sasha'ya bakamıyorum; belki yatağa tırmanıp ona kitap okurum ve Kara bize atıştırma bir şeyler getirir. Ama o beni çok iyi tanıyor ve yolumu kesiyor, bir eliyle şalımını, diğer eliyle araba anahtarlarımı tutuyor.

"Belki de gitmemeliyim." Ellerimi kırmızı elbisenin üzerinde gezdiriyorum. "Ya eğer..."

"Sana bunu söylemek istemezdim ama o benimle. Git eğlen."

"Max'i uzun zamandır görmedim," diye fısıldıyorum, "o yüzden..."

"Bu bir düşün, kadın." Kara anahtarları salladı. "Git. Hemen." Yüzünde kötü bir gülümseme belirdi. "Yoksa çantana prezervatif doldurmak zorunda kalacağım."

"Yapmazsın." Ama yapardı, patlayana kadar, bu yüzden açmayı aklımdan bile geçirirsem, bam, prezervatif yağmuru.

"Aromalı ve karanlıkta parlayanlardan." Sonra Kara yumuşar. "Git Erin, bu gece izinli sensin."

"Biliyorum. Sadece suçluluk duyuyorum." "Duyma."

Bir iç çekmeyi zorla bastırıyorum. "Ama Kara, ben asla dışarı çıkıp onu yalnız bırakmam..."

"Aynen öyle. Git. Eğlen. Her ihtimale karşı çantana eğlenceli bir şapka koydum." Bana müstehcen bir şekilde göz kırpar ve içim bir anda yanar.

Bana şalımını ve anahtarlarımı uzattı. Yumuşak siyah kaşmir şalımını giydim, çantamı aldım ve anahtarlarımı içine attım. Tabii ki, içine prezervatif de koymuştu.

"Gerçekten teşekkürler."

"Saçmalama. Sasha'yı çok seviyorum ve ne zaman istersen gelebilirsin. Gidip gecenin tadını çıkar. Prezervatifi kullan. Son olarak ne zaman seks yaptın ki?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni ilgilendirmez."

Ve gitme zamanı geldi. Koridordaki aynada kendime bir bakıyorum, rujum düzgün, sarı saçlarım güzelce toplanmış, oyalanmak için bir neden yok. Geç kalmak istemiyorum.

Beni arabama kadar takip eder ve bağırır, "Eminim o gece Sasha'nın babası oldu!"

Lanet olsun Kara. Gülümsememi bastırıp arkama bakmadan ona parmak işaretini yapıp arabaya biniyorum.

Arabayla uzaklaşırken, karnımdaki kelebekleri yatıştırmaya çalışıyorum. Kara haklı.

O tek gecelik ilişki, son seksim oldu. Olağanüstü bir seksti, ama sonuçları olan bir seks. Asla değiştirmek istemeyeceğim bir seks. Sasha'sız bir hayat düşünemiyorum.

Ama tek başına anne olmanın zorlukları, işimi bırakmak ve hayallerimi rafa kaldırmak zorunda kalmak bir yana, şu anda çeşitli yerlerde geçici olarak çalışıyorum, emlak sektöründe başladım, şimdi de gayrimenkul geliştirme alanında geçici olarak çalışıyorum, hepsini Sasha'ya göre ayarlıyorum, bir ilişkiye yerim yok. Tek gecelik ilişkiler mi?

Bana göre değil, hiç olmadı ve bu değişmedi. Birdenbire o alanda dünyayı bilen bir kadın olmadım.

İlk çocuğuma hamile kaldıktan sonra kim beni suçlayabilir ki?

Ayrıca, hamile olmak ve sonra da bekar anne olmak erkekleri pek cezbetmez. İlgi gösterenler, çocuklu olduğumu söyleyince hemen kaçtılar.

Gösterişli düğün salonuna vardığımda vale arabamı aldı ve ben içeri girdüm. Muhtemelen düğüne tam zamanında gelmeliydim, ama önce içkiler ikram ediliyor, sonra düğün olacak, bu da güzel.

Max salonun diğerk tarafında, saygın bir beyefendiyle konuşuyor ve smokinli yakışıklı damat gibi görünüyor. Beni görür, gülümser ve el sallar. Ben de ona el sallayarak mutluluğunu paylaşırim.

Bir garson hafif pembe şampanya tepsisi sunuyor, ben de alıyorum. İlk yudum sihir gibi ve pembe rengi, ne olduğunu anlayamadığım bir meyve suyundan olmalı, şampanyanın tadını daha da güzelleştiriyor.

"Gelini ve damadı nereden tanıyorsunuz?" diye soruyor bana, bana çarpmamak için zar zor kaçan bir adam. İki elinde şampanya var.

Onu tanımıyorum. Max ve bir kez gördüğüm nişanlısı dışında burada kimseyi tanımıyorum. "Max'le üniversitede birlikte okuduk, iyi arkadaşız. Alina'yla bir kez tanıştım, ama ona çok yakışıyor."

"Evet, öyle, değil mi?" O benim yanımdan bakıp başını salladı. "Karım içkisini istiyor. Düğünün tadını çıkar."

İçkimi alıp etrafta dolaşmaya başlıyorum, Max'le konuşanlarla küçük sohbetler yapıyorum. Amacım Max'i görmek, ama nedense düğün bitene kadar bunun mümkün olmayacağını düşünüyorum. Etrafta çok fazla insan var, önemli görünümlü adamlar onunla konuşuyor.

Max, üniversite yıllarımda en yakın arkadaşımdı, ama hayat devam etti ve birbirimizden uzaklaştık. O başka bir eyalete taşındı, ben ise... ben kendimi işe ve sonra anneliğe adadım. Ama birkaç ayda bir telefonlaşıyoruz ve gün içinde çeşitli uygulamalar üzerinden sohbet ediyoruz.

Bana biriyle tanıştığını söylediğinde hissettiğim mutluluğu hala hatırlıyorum. Sesinden duyabiliyordum. O, onun için doğru kişiydi. Max bunu hak etmişti. Kız arkadaşına evlenme teklif etti, o da evet dedi ve Alina ile tanıştığımda, ona sanki o evrenin kendisiymiş gibi bakıyordu.

Max dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyor, Alina da öyle. Onunla sadece bir kez tanıştım ama çok iyi anlaştık ve onun tatlı, çekici ve zeki olduğu çok belliydi.

Bardağım boş ve gelin adayı ortada yok. Max hâlâ sohbetin içinde. Bana özür diler gibi bakıyor ama ben sadece gülümsüyorum ve tanımadığım konukların arasından geçerek bara doğru ilerliyorum.

Belki bu sefer bir Manhattan içerim. Neden olmasın? Gerçek bir kokteyl içmeyeli yıllar oldu. Bir tane zararı olmaz. Ama tabii ki, üç yıllık sorumluluk duygusu beni beyaz şarap sipariş etmeye itiyor.

İçkimi alıp dönünce neredeyse bir adama çarpıyordum.

Bütün sinirlerim gerilir ve titrer. Farkındalık içimde yayılır, hafif, zonklayıcı, istilacı ve yavaşça kusursuz siyah takım elbise, soluk gri ipek gömlek ve siyah kravatın üzerine bakarım. Yaka cebinde kremi bir gül tomurcuğu vardır. Geniş omuzlu ve uzundur, nefes alamam ve kim olduğunu anlarım. Buz mavisi gözlerine bakmadan kim olduğunu anlarım.

Üç yıl önceki tek gecelik ilişkim.

Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu nasıl unutmuşum? Yoksa eskisinden daha mı yakışıklı? Saçlarında birkaç gri tel var ve yanakları daha zayıf, ama Tanrım, her zamankinden daha seksi.

O. Sasha'nın babası. Bana hayatımın en güzel gecesini yaşatan adam. Nefes almakta zorlanıyorum.

Ayaklarıma hareket etmesini söylerken gözleri benimkilere kilitlenir. Ve tanıma karanlık bir şekilde gözlerinden geçer.

Tek kelime etmeden, elini koluma dolayarak beni, ustaca sergilenen uzun, bakımlı gül çalılarının bulunduğu sessiz bir köşeye götürdü.

Dokunuşu beni yakarken kalbim deli gibi atıyor. Sıkı değil. Çekilebilirim, o zaman neden onunla gidiyorum ki?

Şok.

Şaşkınlık.

Bir tür gizli şehvet mi?

Kahretsin.

Beni nazikçe duvara itti ve bıraktı. Sonra bakışları üzerimde dolaştı, acele etmeden.

Yalnız değiliz, ama o bana öyle hissettiriyor ve ben duvara yapışmış, sergilenen bir kelebek gibi, kaçamıyorum, onun gözleri için, onun zevki için oradayım.

Yutkunuyorum, zorla.

"Ne tesadüf," diyor, o düşük, derin sesiyle, hayalini kurdu  m ses, i  imden geçiyor.
"Bu düğünde buradasın. Ve kimseyi tanımıyorsun."

Onu düzeltmek üzereyim, ama aniden gözlerimi kısıyorum. "Tesadüf derken, başka bir şey mi kastediyorsun?"

"Ne derler bilirsin, ayakkabı uyuyorsa..."

Öfke içimde sıcak ve vahşi bir şekilde kabarıyor. Beni ne zamandır izliyor?

"Gerçekten benim seni aramaya geldiğimi mi söylemeye çalışıyorsun?" Serbest elimle onu itiyorum ama o kıpırdamıyor. "    yıl sonra seni buraya kadar takip ettiğimi mi sanıyorsun? Üç yıl önce tek gecelik bir ilişkimiz oldu. Evet, seks iyiydi ama *    yıl sonra hala seni takip edecek kadar iyi değildi.*"

Ona yalan söylüyorum. O kadar iyiydi. Ama dürüst olmak gerekirse, o orgazmların kralı olsa bile, onunla uğraşmak istemem. Kimseyle uğraşmak istemiyorum. U  ra  maktan aktif olarak kaçınıyorum. Sa  lar, giysiler, erkekler, ilişkiler. Hepsi.

"Diyor da, ne kadar uzun zaman olduğunu anlatıp duran kadın. Neden buradasın?" Ağzımı a  ıp kapatıyorum.

Bu iyi bir adam değil. Bunu biliyorum. Hamile oldu  ğumu öğrendiğimde, onu bulmaya çalıştım, sadece haber vermek ve doğru olanı yapmak için.   ocu  ğunu görmek isterse görebilirdi, ama ondan hiçbir şey istemiyordum.

Ama sahte bir isimle kayıt yaptırmış. Bu yüzden üvey kardeşim Tom onu buldu ve bu adamla u  ra  mamam gerektiğini söyledi.

Sonuc olarak, iki yaşındaki bir   ocu  ğın babası oldu  ğunu bilmediğini düşünüyorum. Tom bana ayrıntıları anlatmadı, ama benden ondan uzak durmam gerektiğini tekrarlamaya ihtiyaç duyd  . "*Uzak dur*" dedi, tam olarak böyle söyledi.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim olabildiğince kibarca. "Eğer sakıncası yoksa..."

Ama kıpırdamadı. Onu tekrar ittiğimde de yerinden kıpırdamadı ve ben de ona dokunmaya devam etmek yerine elimi indirdim.

"Benim umurumda."

"Lütfen," diyorum, çocuğumu bu adamdan korumaya yemin ederek. Çekiciliği kaybolmuş ve içinde kolayca vahşiliğe dönüşebilecek bir sertlik görüyorum. "Birbirimizi tanımıyoruz. Bir gece çok uzun zaman önceydi. Neredeyse hatırlamıyorum bile."

Gülümsemesi hızlı ve yıkıcı. "Gerçekten mi? Neden buradasın? Hmm? Ne istiyorsun? Seni kim gönderdi? Kimseyi tanımadan, bir amacın olmadan bir düğüne gelemezsin."

İçimde bir şey kırıldı. "Paranoyaklaşıyorsun. Ben bir misafirim. Eğer bilmek istiyorsan, damadın iyi bir arkadaşım. Hayallerini yıkmak istemem ama seni takip etmiyorum ve gizli bir örgüt beni peşine salmadı. Max için buradayım. Hepsi bu."

"Ödevini yapmışsın, anlıyorum."

"Ödev değil." Şüpheyi bana bakarken, "Bir misafir." "Buna inanmıyorum."

"Senden bunu istemiyorum."

"İyi, çünkü sen berbat bir yalancısın."

"Oh, lanet olsun. Seni zar zor hatırlıyorum." Onunla bir şey yaptığım için pişman olduğumu söylemekten kendimi alıkoyuyorum, çünkü o zaman Sasha'm olmazdı, ama dürüst olmak gerekirse... "Ee, paranoyak kışını yolumdan çekebilir misin?"

Beklemiyorum. Bu sefer, onun kıpırdamayacağını bilerek sertçe itiyorum ve sonra onun soluna atlıyorum.

"Henüz bitirmedim," diye homurdandı.

Panik beni sarar, çünkü süiti hatırlıyorum, ne kadar pahalı olduğunu biliyorum. Ve o daha da zengin görünüyor. Takım elbise açıkça onun için dikilmiş ve muhteşem. Bu adam bebeğimi benden alabilir. Durumu değerlendirmeye çalışıyorum. Buradan defolup gitmem ve düğün biter bitmez buradan ayrılmam lazım.

Max'ten bana ve Sasha'ya kimseye bir şey söylememesini istemek çok zor olmaz. Ve bu adam bugün damadı rahatsız etmez herhalde.

Ama ona bir bakış attığımda, yapacağını anlıyorum. Buradan gitmem lazım.

Henüz bitirmedim mi? Siktir et.

"Ben bitirdim," diyorum. "Çekil önümden."

Üç adım atmama izin veriyor. Üç. Sonra kolumu tutuyor. Bu sefer sıkı tutuyor, beni çekip duvara itiyor, bu sefer daha sert, ve yaklaşıp beni oraya sıkıştırıyor.

Ağzı benimkine çok yakın. "Kimse benden uzaklaşamaz. Özellikle sen, *Lyubimaya*."

Yedinci Bölüm

DEMYAN

HERHANGİ BİR sayısal ölçekte, muhtemelen iğrenç ve zorbalığa yakın bir yerdeyim, ama siktir et. O neden burada?

Bunu halletmenin yolları var, ama bu kadını tekrar görmek beni sersemletmiş durumda ve ona dokunmak sanki geçen zaman hiç yokmuş gibi.

Çenesini kaldırır, öfkeli, affetmez bir taştan oyulmuş güzel yüzüyle, "Çekil yolumdan, yoksa olay çıkaracağım" der.

Beni etkileyen, sakın ve düz tavrı. Ve bunun etkileyici olduğunu söylemeliyim. Pek çok kişi bana karşı çıkıp böyle konuşmaz.

Onu bir an izlerim, onu içime çekerim. Olay çıkarmaya ne kadar ciddi? Ve bu, Max'i tanıdığını doğrulayacak mı, yoksa yalanlayacak mı? Ama... Lanet olsun, bilmiyorum.

Buraya gelme ihtimali ne kadar? Özellikle de onu yıllardır görmediğim, kız kardeşim ya da Max'in ondan hiç bahsetmediği halde. Alina, benim iyi biriyle evlenmem için güzel kadınları gösterip durur.

İş anlaşmasıyla ilgisi olmayan biri, diyor.

"Ciddiyim," diyor sarışın. Çılgılık atacakmış gibi ağzını açıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Olay çıkarırsan, bu hayatında görmek isteyeceğin son olay olur."

"Neden?" diye soruyor, büyük ela gözleri parıldıyor. "Bu bir tehdit mi? Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?"

Siktir et. Kimseyi öldürmekten bahsetmediğimi ve neden bunu yapacağımı söylemek aklıma geliyor. Ama ilgimi çekti. Çünkü ona, Alina ve Max'in düşününü mahvetmeyi düşünürse onu sürükleyip götüreceğimi söylemem

düşünürse onu sürükleyip götüreceğimi söylemem, belki de onu kızıl bir renge boyamak, bir şekilde ölüm tehdidi olarak algılanmış.

Bu lanet olası kelime oyununu mazur gösteriyor, abartılı. Bu da beni şüphelendiriyor. Ne saklıyor?

"Neden seni öldürmek istediğimi düşünüyorsun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, ona doğru kayarak bacağımı bacaklarının arasına sokuyorum.

Bizi gören herkes bunun normal bir düğün flörtü olduğunu düşünür. "Kötü seks yüzünden mi? Gerçeği söylememi istemiyorsun."

O ela gözlerden fıskıran ateş beni gülümsetmek istiyor. Daha da kötüsü, penisimin dikkatini çekiyor. Bana keskin küçük dikenler batırmak istiyor ve tek yaptığı arzuyu körüklemek.

İstenmeyen bir arzu.

Son üç yılda ona bir iki kez mastürbasyon yapmadığımı söyleyerek yalan söylemeyeceğim. Dudakları sikimde. Sıkı amcığı. Göt deliğı. Tadı ve tepki verme şekli. Evet, yalan söylemeyeceğim.

Ama geniş bir porno arşivi var. Onun en sevdiğim yıldız olması hiçbir şey ifade etmiyor. Sayısız kadınla yattım. Tek gecelik ilişkiler benim olayım. Bazen iki geceye uzanıyor.

Bir noktada birine rastlamam kaçınılmaz.

Mesele şu ki, ben dikkatliyim. Geri dönmesini istemiyorsam, çevremden seçim yapmam. Kadın kim olduğumu bilmiyorsa, öyle kalmasını isterim. Daha kolay. Daha temiz.

"İkimiz de gerçeği biliyoruz," diyorum, ona yaklaşarak, o narin kulağına yakın, burnumu onun kokusuyla dolduruyorum.

Bu sefer bana benzemiyor, banyo yağlarının limon kokusu ya da viski kokulu bal ve lavanta kokulu derimin kokusu yok. Hayır. O, vanilya ile ısıtılmış güller gibi, gerçek vanilya, o baş döndürücü karmaşık koku gibi.

Nedense, hala aynı erotik şekilde inleyip inlemediğini görmek için ona sürtünmekten kendimi alıkoyuyorum.

Yaptığım şey geri çekilmek. Gözlerine bakmak.

"O da ne?" diye soruyor, sesinde keskinlik var.

Şarabını alıp bir yudum içiyorum. "Sıcak. Erotik. Kendini buraya getirip dişlerini bana geçirecek kadar iyi bir şey."

"Senin neyin var? Ben..." "Ya da daha kötü bir şey mi?"

"Egonun düzeltilmesi lazım. Tanrım, çok sinir bozucusun. Keşke..." Kendini durdurur. Adı neydi? Erin... Erin kendini durdurur ve kızarır, bakışları benden kaçır. "Lütfen bırak beni."

"Hayır." Erin ne söylemek üzereyse, sanki bir şey saklıyormuş gibi fikrini değiştirdi. "Aynı düğüne gelmen ne büyük bir tesadüf. Birdenbire. Kimse senden bahsetmedi bile."

Kavga, öfke, bir dizi açıklama bekliyorum. Sonuçta, ben en büyük pisliklerden biriyim. Ona veda bile etmeden o otel odasında bırakmışım ve şimdi de kaba davranıyorum. Ama o bana azarlamamak yerine, yutkunuyor, kızarıklığı kayboluyor ve yüzü soluyor, sanki lanet olası bir hayalet gibi, yüzünde saf korku var.

Erin ağzını açıyor, kapatıyor ve alnında ter damlaları belirliyor, sanki... Lanet olsun, ne olduğunu bilmiyorum. Sanki kötü bir şey yapacakmış gibi. Kahretsin. Sadece korkmuş görünmüyor. Erin benden korkmuş görünüyor.

Sessizce yolundan çekilip bardağı ona uzattım, parmakları soğuk ve nemliydi, bardağı kaptı ve beni iterek geçti.

"Bu da neydi böyle?" Onun hakkında soru sormam, onu araştırmam gerekecek. Aslında... Ilya'yı işe çağırmak için telefonuma uzanıyorum, ama bir anda sesler yükseliyor ve kargaşa çıkıyor.

Yüksek bir patlama sesi duyulur ve insanlar çılgın atar. Düşünmeden hareket ederim. Erin'i yakalamak için iki adım atarım, bir başka silah sesi duyulur.

Atışın ardından hızlı patlamalar birbirini izler ve hava daha fazla çılgınlarla dolar.

"Hareket etmeliyiz," diyorum.

Ama Erin bunu kabul etmiyor. Yüzündeki korku daha da artmış.

Bir el daha ateş edildi.

Çığlık atarak elini çekip kalabalığın içinde kayboluyor. Daha fazla bağırışlar duyuluyor, çığlıklar ve haykırışlar arasında ne olduğunu anlayamıyorum ama düşman olabileceğinden korkuyorum.

Ya Erin dikkatleri dağıtmak için kullanıldıysa?

Dişlerimi sıkıp kendimi sakin olmaya zorluyorum. Kız kardeşim o karmaşanın içinde, ama Max onunla birlikte ve o aklı başında biridir. Onun için panik yapıyorum ve onun için panik yapamıyorum.

Onları ararken, Erin'le birlikte olduğum köşeden uzaklaşıyorum ve önümdeki manzarayı gözlemliyorum.

Onları en son nerede görmüştüm? Arkada sağda, Max'in patronu ve başka kim olduğunu bilmediğim birkaç yaşlı adamla konuşuyorlardı. Benim için önemli kimse yoktu. Rakip bratva da yoktu.

Kahretsin. Bu bratva ile ilgili mi? Olabilir, ama Alina'nın düğün gecesinde bana karşı gelmek, arkasında kim varsa onun için ölüm fermanı demektir. Yani bu, benim imparatorluğumu ele geçirmek isteyen büyük birisi ya da hiç duymadığım birisi olduğu anlamına gelir. Belki Rusya'dan gelen birisi?

Ya da ters giden bir soygun mu? Bu gece burada çok para var. Öncelikle mücevherler ve önemli kişiler, fidye için iyi para edebilirler.

Hangisini tercih edeceğimi bile bilmiyorum, sanırım kız kardeşimi en son gördüğüm yere gidiyorum. Biri ölümcül, ama genellikle nasıl çalıştıklarını bilirim, yani bir renegat olabilir, diğeri ise bilinmeyen birisi. İkisi de tehlikeli, ikisini de durdurmam gerekiyor.

Peki Alina nerede?

İnsanlar koşuyor, çoğu çıkışa doğru, ve solumda başka bir çığlık duyuluyor, kalbim deli gibi atıyor ve dönüp bakıyorum.

"Demyan! Demyan!"

Alina.

Onu duyduğum yere ulaşmak için insanları iterek yolumdan çekilirken dehşet içimi kaplıyor, ama çok kalabalık ve çığlık tekrar yükseliyor. "Demyan!" Bu sefer arkamdan.

Dönüp kalabalığı çalgınca tarıyorum, onu ya da Max'i bulmaya çalışıyorum. Nereye koşmam gerektiğini bana gösterecek bir şey. Ama çok fazla insan var.

Onun artık orada olmayabileceğini bilerek, iki çılgının geldiği yere doğru ilerlerken dinleyip etrafa bakınıyorum ve ikinci adamım Ilya'yı arıyorum. "Yedek, hemen," diyorum Rusça.

Bu lanet olası bir düğün, çete toplantısı değil. Bugün sevgi ve barış günü olmalıydı, ama lanet olası silahım yok. Alina silah taşımam için ısrar etti.

Bu bratva olmasa bile, Alina'yı dinlememeliydim ve kendimi ve korumaları tepeden tırnağa silahlandırmalıydim. Ama korumalarımın silah taşıması yasaktı, yine Alina'nın emriydi ve ben bu emri çiğnedim, ama onlar gizli görevde, o zaman neden...

Tabii kurşunların hedefi onlar değilse. Siktir. Siktir. Ve siktir. Ilya'yı tekrar arıyorum. "Silahlanın."

"Anladım," diyor ve telefonu kapatıyorum.

Beni karşılamak için adamlar gelecek ve silahları olacak. Tek sahip olduğum bir bıçak, onu çekip sustalı bıçağı açmaya hazır hale getiriyorum.

Ne oluyor bilmiyorum, ama durum iyi değil.

Kahretsin, yerde hareket etmeyen birkaç kişi var. İkiisi benim adamlarım. Gregov'un ölü elinden silahı alıp kontrol ettikten sonra kolayca ulaşabileceğim belime sokuyorum. Bıçağı elimde tutuyorum. Yakın dövüşte daha ölümcül olur. Eğer o noktaya gelirse. Ve silaha ihtiyacım olursa...

Neredeyse bir cesede takılıp düşüyordum. Mor elbiseli bir kadın. Ve onun hemen arkasında tanıdık bir silüet gördüm.

Max.

Alina'nın nişanlısı.

Hayatının aşkı.

Yerde yatıyor, kıpırdamıyor. Rekor sürede yanına ulaşıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi. "Siktir. Lanet olsun."

Göğsündeki birkaç kurşun yarasından kan sızıyor ve etrafına birikiyor. Kalbim hızla atarken, nabzını hissetmek için eğiliyorum. Ama o çoktan soğumuş ve gözleri

açık, ama görmüyor.

Max çoktan ölmüş.

"Üzgünüm, Max," diye mırıldanarak ayağa kalkıp kız kardeşimi çılgınca arıyorum. Nerede bu kız?

Yerde yok. Tanrıya şükür. Beyaz giysili kanayan bir kız yok, ama nerede?

"Alina?" Adını sesleniyorum ama cevap gelmiyor ve artan korkuyla mücadele ediyorum.

Onu bulmam lazım. O benim tek önceliğim. Umarım iyidir. Benim tek ailem olmasının yanı sıra, onu tüm kalbimle seviyorum. Bu gezegende gerçekten değer verdiğim çok az kişiden biri.

Alina'yı kaybetmek söz konusu bile olamaz.

Oda artık neredeyse boş. Kurtulamayanlar saklanıyor ve korku içinde titriyorlar. Birkaç saniyeyi bara koşarak ve arkasına bakarak harcıyorum. Sadece lanet olası personel ve Alina'nın ağlayan bir arkadaşı var.

Onunla konuşmaya bile zahmet etmiyorum. Kız kardeşim kendi iradesiyle bir yerdeyse, Max'in yanındadır, bu yüzden burada olmadığına eminim. Biri onu kaçırdı.

Bu düşünceyle çıkışa koşuyorum ve dışarı çıktığımda tam da üç adamın Alina ve Erin'i bir arabanın arkasına itmeye çalıştığını görüyorum.

Orospu çocukları.

İki kadın da direniyor ama yüzünde kocaman kırmızı bir el izi ve ağzının köşesinde kan olan kız kardeşim - ona bunu yapanların kafasını koparıp boğazlarına işlemek istiyorum - beni koşarken görüyor ve daha da direnmeye başlıyor.

"Sürtük!" Onu tutan adam yüzüne yumruk atar ve ben silahı almaya çalışırken, Erin'i tutan adam bana bakar.

"Bırak onu lanet olası!" diye bağıriyorum.

Erin aniden kafasını adamın kafasına vurup hayalarına tekme atarak atışımı mahveder. Adam ikiye katlanır ve onu bırakır, Erin de uzaklaşır.

Hala çok uzaktayım ve kız kardeşim temiz bir atış yapmak için çok uğraşıyor. Erin, kurtulmuş olmasına rağmen Alina'ya yardım etmek için tekrar dalması da işleri zorlaştırıyor. Önümde çok fazla insan var.

Kahretsin.

"Dayan, Alina," diyorum.

Adamlardan biri Erin'in peşinden koşmaya başlıyor ama Erin'in tekmelediği adam nefes nefese, "*Ostav'te suku nakh! Berem sestru i valim!*" diyor. Onu bırakın. O kaltağa ihtiyacımız yok. Sadece kız kardeşi alın.

Her şey saniyeler içinde oluyor. Sanki sonsuza kadar süren bir ağır çekim gibi.

Onlara doğru koşarak bir el ateş ediyorum ve Erin'in tekmelediği adamı vuruyorum.

Ama Alina için çok geç. Onu bagaja itip arabaya atıyorlar ve tam ben oraya vardığımda kaçıyorlar.

Erin tökezleyip kaldırıma düşüyor, ellerini yere koyarak kendini tutmaya çalışıyor. Ben de dönüp onu yakalayıp kaldırıyorum, yarası var mı diye ellerimle kontrol ediyorum.

Kanaması yok. Kırık yok.

Öfke ve acı beni sarar. En soğuk yüzümü takınırım. "Sen, benimle gel. Hemen."

Erin başını sallar. "Ben yapmadım. Yardım etmeye çalıştım... Ben... Ben sadece... Eve gitmem gerek."

"Hayır."

"Ne demek..."

"Ne sanıyorsun? Hayır." Onu sürükleyerek uzaklaştırdım ve silahı sakladım. Arabada plaka yoktu, tabii ki ruhsatını bulamazdım.

Ama onlar lanet olası Ruslardı ve bu işleri kolaylaştırıyordu. Ve daha

ölümcül hale getiriyordu. "Ona yardım etmeye çalıştım. Ben..."

"Onu bagaja soktun." Onu güvenli bir yere götürüyorum, böylece biraz zaman kazanabilirim. Düşünebilirim.

Söylediklerimde ciddi değilim. Alina gibi kaçırılmıştı ve yardım etmeye çalışmıştı, ama neler olduğunu öğrenene kadar...

Kız kardeşi, lanet olası kız kardeşi dediler.

Mide bulantısı beni sarınca gözlerimi kapatıyorum. Peşimdeydiler. Max

benim yüzümden öldü. Kız kardeşim benim yüzümden öldü.

Erin konuşuyor. Ve sesi beni geri getiriyor. "... bırak beni! Canımı acıtıyorsun!"

Ilya arabayı durdurur durmaz onu

bırakıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun

Erin." *O kaltağı bırak. Sadece kız*

kardeşini al.

"Buradan gitmeliyiz," diyorum ona, onu bırakmadan.

"Ve bu işi araştırın. Kim yaptı öğrenin. Alina'yı aldılar." "Siktir," diyor Ilya,

bakışları Erin'e kayıyor.

Açıklamıyorum.

"Bırak beni." Gözleri Ilya'nın büyük silahında.

Ama onu şık, zırhlı siyah arabanın arka koltuğuna itiyorum. "O adamların kim olduğunu ve Alina'yı neden kaçırdıklarını anlayana kadar... Ne istediklerini öğrenene kadar, seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Sekizinci Bölüm

ERİN

SUV'nin arkası görüldüğünden daha geniş ve yeni değil ama hoş bir kokusu var.

Silahlı manyaklara ait bir yer gibi değil. Bu

haydut tam olarak kim?

Bir an için gözlerimi kapattım. Bu haydut, çocuğumun babası. Ve tanıdığım en seksi, en yakışıklı haydut. Belki haydut doğru kelime değil. Acımasız hükümdar? Tehlikeli tanrı? Mafya? Suçlu? Şeytan?

Mide bulandırıcı kahkahayı bastırmak için elimi ağzıma dayadım.

Kim olursa olsun, iyi biri değil.

Alina onun için bir şey ifade ediyor mu? Peki ya Max? Max'in bu adamla takıldığını hayal edemiyorum. O çok soğuk ve duygusuz. Ben...

Ayağımı yere vurursam ya da polisi ararsam ne yapar? Ah, doğru, çantam ve telefonum o karmaşanın içinde. Geri... Yutkunuyorum.

Beni bırakacağını sanmıyorum. Ne o zaman ne de şimdi.

Telefonda, emir yağdırır gibi sert bir Rusça ile konuşuyor. Ve büyük silahlı adam ön koltukta oturmuş, kendi telefonu ile konuşuyor. Sanki en tuhaf haber odasındayım.

Panik ve acı içimi kaplıyor.

Konuşması kesildi ve sonra soğuk ve ıslak bir şey koluma dokundu, neredeyse çığlık atıyordum.

"Buraya."

Aşağıya baktım. Bir su şişesi. Titreyen parmaklarla onu aldım, o da kokusundan anladığım kadarıyla viskiyi, koltuğun arkasındaki küçük bir bölmeden bir bardağa döktü.

Burada yer var ve belli ki özel yapım. Bir yanım viski istiyor ama suyu açıp biraz içiyorum.

"Onları durdurmaya çalıştım. Düşündüm... Max'e ulaşabilirsek ya da güvenli bir yere varabilirsek, o zaman..." Kafamı sallıyorum. "Bu pislikler bizi yakaladı." Ona bir bakış atıyorum. "Max..."

Yüzündeki bir şey beni susturur ve sözlerim kurur. Ve yine, onun kim olduğunu ve ne kadar tehlikeli olduğunu sorgularım. Belki o adamlar kadar kötü, hatta daha kötüdür.

Ama ben buradayım ve Max... Max... burada değil.

Konuşmasını bekliyorum ama konuşmuyor, ben de nefes alıp veriyorum, cildim hem sıcak hem soğuk, içim kaynıyor.

Kapana kısılmış. Bir arabada. Oğlumun sperm donörünün yanında.

O işte bu. Seviştik ve beni hamile bıraktı, ama benim onu aradığım gibi o beni aramadı. Sperm donörü.

Böyle düşünmek kendimi daha iyi hissettiriyor.

Bu konuda hiçbir şey bilmediğimi görünce yakında beni bırakacaktır ve ben de onu tanımadığımı yemin ederim. Onunla hiç tanışmadığımı yemin ederim. Asla ağzımdan kaçırıp sırrımı ifşa etmeyeceğim.

Şişeyi sıkıca kavrarken kalbim sıkışıyor.

Sasha... Kahretsin, Kara'ya olanları nasıl söyleyeceğim? Geri dönmezsem polisi arayacaktır ve şüphesiz silahlı saldırı haberlere çıkmıştır. Ama bebeğim. Ondan birkaç saatten fazla uzak kaldığım hiç olmamıştı. Bu gece birkaç saat daha uzadı. Ama düğünden sonra kaçıp giderdim, ama şimdi... şimdi... şimdi yakalandım.

Bu tehlikeli, zengin adam beni ne kadar tutacak?

O tehlikeli biri. Kardeşim haklıydı. Silahlı diğer Ruslarla aynı arabadayız. Onun da silahı var.

Eve gitmek için ona dönüp talepte bulunuyorum. Gitmem gerektiğini söylemek için, ama bakışlarımız kesiştiği anda zihnimde geri adım atıyorum ve viskisini işaret ediyorum. "Bir tane

biri alabilir miyim lütfen?"

Bana bir tane doldurup uzattı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Beni tutamazsın," dedim. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Gitmen gereken bir yer mi var?"

İçimdeki her şey evet diye bağıyor, ama sadece sabah işe gitmem gerektiğini söylüyorum. Bir ses çıkarıyor ve telefonuna geri dönüyor, bu sefer mesajlar gönderiyor.

Kahretsin. Eve gitmem gerektiğini söyleyemem. Beni bıraksa bile, nerede oturduğumu öğrenir. Ya da daha kötüsü, beni eve kadar görür. Sasha'yı öğrenmesine izin veremem. Çünkü öğrenirse, oğlumuzu ondan sakladığımı, varisini reddettiğimi anlar ve sonra... sonra beni öldürür.

Ya da Sasha'yı alıp bir daha asla görmeme izin vermez, bu da beni öldürmekle aynı şey.

Üç yıl. Oğlumuzu ondan üç yıl boyunca sakladım. Hamile olduğumu öğrendiğim andan bu yana. Evet, onu alıp beni cezalandıracaktır.

Bu acımasız ve tehlikeli bir adam. Sonuçta, düğünde çıkan çatışmaya, gelinin kaçırılmasına bile tepki göstermedi. Beni her zaman yaptığı gibi hızlı ve yetkin ellerle kontrol etti.

Adam şok olmadı. Korkmadı. Ne tür karanlık ve ölümcül bir dünyada yaşıyor bu adam?

Acımasız ve şiddet dolu olmalı. Tom benden uzak durmamı söylemekte haklıydı. Kahretsin, gerçek adını bile bilmiyorum; Tom bana söylemedi.

Ve şimdi... Aslanın inine girdim ve oğlum bu yüzden tehlikede. Bebeğimin onun korkunç dünyasında olmasını istemiyorum.

"Erin?"

Ona baktım ve bakışlarımız çarpıştı, midemin derinliklerinde bir acı hissettim.

"Ne?"

"Aynı şeyi sana soracaktım. Titriyorsun."

"Oh." Farkında bile değildim. Başka bir şey söyleyemeden ceketini çıkarıp bana uzattı.

"Giye." Durur. "Lütfen."

Ceketi alıp giyiyorum, ceketin üzerine yapışmış vücut ısısı içime işliyor ve deri kokusu ile karışık bal ve lavanta kokusu beni sarmalıyor, anılarımla başım biraz dönüyor.

"Teşekkürler."

"İyi misin?"

Onun sözleri beni ürküttü ve omuz silkerek ona baktım. "Bütün o olanlardan sonra mı? Pek sayılmaz. Ama iyi olacağım." Gözlerimi kapattım. "Zavallı Alina." Sonra gözlerimi birden açtım. "Aman Tanrım, Max. Geri dönüp onu almamız lazım."

"Hayır."

Sesindeki karanlık ton, tamamen farklı nedenlerden dolayı beni titretir. Az önce yüzündeki o ifade... Midem bulanır.

"Ne demek hayır?"

Telefonunu bacağına koyup gözlerini ovuşturdu, sonra viskisinden bir yudum aldı. Parmaklarım bardağı sıktı. "Yapamayız demek istiyorum."

"Alina'yı kaçırdılar ve o..."

"Öldü. Onu vurdular." Buz mavisi bakışları bana kilitlenir. "Onu bulduğumda çoktan ölmüştü."

İntikam vaat eden, gerçeği barındıran o düzlük bile bana dokunamıyor. Kısa, parlak bir an için inkâr içindeyim. Onun sözlerini ve anlamlarını reddediyorum. Açıkça yanılıyor. Delirmiş.

Max ölmedi.

Evleniyor.

Derin bir üzüntü hissederek zorlukla yutkunuyorum. Ama başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır, yanılıyorsun," diyorum sessizce, kesin bir şekilde. "Ölmüş olamaz."

"Göğsüne üç kurşun yarası. Muhtemelen kalbini vurmuş. Anında ölmüştür. Yere düşmeden önce."

"Yanılıyorsun," diyorum tekrar. "Bir hata yaptın."

Bu sefer hiçbir şey söylemedi. Viskiye bitirip telefonunu aldı, ama buz mavisi gözleri üzerimdeydi.

"Hayır. Dün gece geldiğimden emin olmak için aradığında onunla konuştım."

"Peki neden öyle yapsın ki? Senin sözlerine göre iyi arkadaşsınız, neden düğüne gitmiyorsun?"

Soğuk i imi yırtarcasına keskin bir sıcaklık dalgası sarar. Cevabımı içime atarım. Sasha yüzünden, tabii ki. Ama bu adam bunu bilemez. Asla.

"Max çok mutluydu. Onu hiç bu kadar mutlu duymamıştım. Ve... ve daha önce onu gördüm. Konuşmaya dalmışken ona el salladık." Sa maladığımı ve duramadığımı biliyorum. " ok mutlu görünüyordu, sevgi ve geleceği ile dolu. O yüzden ölmüş olamaz. Yanılıyorsunuz."

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı, görüşüm bulanıklaştı. Kalbim acıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Evet, ama ben yanılmıyorum. Keşke yanılıydım, ama onu gördüm." "Cesetlere alışkın mısınız?" diye tersliyorum.

"*Ya videl svoyu dolyu.*" Duraksıyor. "Ben payıma düşeni gördüm."

Elbette görmüştür. O tehlikeli bir adam, bu çok açık. Ve bunu ya da kim olduğunu gözden ka ıramam.

O tehlikeli, güçlü ve onun için ben, bir keresinde yattığı bir kızıdan başka bir şey değilim. şu anda... bu kurtarmaktan daha fazlası. Bu olayda benim bir ilgim olup olmadığını öğrenmek istediğinden neredeyse eminim.

Ki bu sıfır.

Buna sadık kalırsam ve Sasha hakkında hiçbir şey s ylemezsem, bir şey olmaz.

"Bu nasıl oldu ki? Max harika bir adamdı. Ona zarar vermek isteyecek kimse aklıma gelmiyor."

Cevap vermiyor. Bardağı kaldırıp zengin lik rden küçük bir yudum alıyorum, yakıcı tadı beni ısıtıyor.

 stediğim şey, onu bir dikişte içip bir tane daha içmek, ama ulaşmaya çalıştığım uyuşukluk, dilimin çözülmesi gibi tehlikeli olabilirdi. Üstelik Max'i kaybetmenin, Alina'nın kaçırılmasının acısı hala orada olacaktı.

"Yan hasar." Diye iç geçiriyor, bir mesaj gönderiyor, sonra telefonu tekrar uyluğuna koyuyor, uzun, güçlü parmaklarıyla tutuyor ve... O konuya girmeyeceğim. Konuşmaya devam ederken bana bakmıyor. "Hedef o değildi. Alina'ydı."

Sesinde bir vahşilik patlaması var ve onu bir an incelerim, stoik, neredeyse duygusuz halini içime çekerim. Her türlü keskin ve vahşi duyguyla dolu bir dünya olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Evet, muhtemelen ölümcül türden.

"Hâlâ anlamıyorum. Kız çok korkmuştu. Onu çok iyi tanımıyorum ama onu seviyorum. Ve..." Duruyorum. "Sen neden oradaydın ki?"

"Kız kardeşim gelin. Onu kaçırmalarının sebebi benim. Kahretsin."

İçimdeki her şey donar ve çenemin düştüğüne yemin edebilirim. Alina onun kız kardeşi mi? Şimdi biraz anlayabiliyorum, ama lanet olsun. Haftalar önce onunla tanıştığımda, Sasha'nın teyzesi olduğunu bilmiyordum.

Ağlar kalınlaşıyordu ve... "Geldik."

Ona buranın neresi olduğunu sormadım. Burası geniş bir arazinin içindeki bir malikane, etrafı yüksek tuğla duvarlarla çevrili ve bir güvenlik kulübesi, otomatik kapılar var ve bunların ötesinde, siyah üniformalı, silahlı adamlar var. Büyük silahlar.

Çok fazla. Her yerde. Güvenlik görevlisi şoförü kontrol ettikten sonra kapılar açıldı ve içeri girdik.

Arazisi geniş görünüyor, karanlık ama iki üç pencere ışık saçıyor.

Ağaçların olmadığı uzun yolu ilerlerken beni meşgul eden tek şey, malikaneden kapıya kadar görüş açısının açık olması ve bu sayede ani bir saldırı için herhangi bir saklanma yerinin olmamasıydı.

Burası onun malikanesi olmalı. Yutkunarak kendimi zorlayarak soruyorum: "Ne kadar süre?"

"Ne kadar süre?"

Sesi zaten sıkılmış gibi geliyor ve parmaklarımı cam ve plastik su şişesine sıkıca geçiriyorum. "Ne kadar süre burada kalacağım?" Bahçelere, yüksek duvarlara, geçtiğimiz güvenlik görevlilerine ve yaklaşan malikaneye bakmaya devam ettikçe,

, yüksek duvara, geçtiğimiz korumalara ve yaklaşan malikaneye baktıkça, tüm bu durum bir hapishaneye benziyor.

"Ne kadar sürerse

sürsün." "Yapamam."

"Neden?"

Sasha, çığlık atmak istiyorum, işte bu yüzden. "Çünkü benim bir hayatım var ve bu mantıksız. Bu kaçırma."

"Ya da göz göz, diş diş, dedikleri gibi."

"Kız kardeşini kimin kaçırdığını bilmiyorum."

"Ama sen oradaydın. En önde, ortada. Ve Max öldü, yani senin arkadaşlık hikayeni ne doğrulayabilir ne de yalanlayabilir."

"Yani beni zorla alıkoyuyorsun. Adını bile bilmiyorum." "Ben Demyan Yegorov."

Yine zorlukla yutkundum, boğazım kum kağıdı gibiydi. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım, tanıdık bir şey vardı, ama muhtemelen Max beni Alina'ya tanıtırken soyadını duymuştum. Tom, uzak durmak için gerçek kimliği hakkında tek kelime etmemişti. Ve şimdi buradayım, onun sığınağına doğru gidiyorum.

Bu yüzden aptalca başımı sallıyorum ve yaklaşırken bahçeleri, malikanenin güzelliğini içime çekiyorum. Yapısı neredeyse gotik. Başka bir zamanda, belki gün ışığında olsaydım, eski dünyanın cazibesini çekici bulurdum.

Arabayı durdurduk ve bizi karşılayan hiçbir ışık yoktu, sadece nöbetçi muhafızlar vardı. Ve bir korku filminden çıkmış gibi, ön kapı açıldı ve daha fazla karanlık ortaya çıktı.

Kıpırdamadım. Demyan uzanıp bardağı elimden aldı, sonra şişeyi aldı. Sonunda, takmış olduğumu bile hatırlamadığım emniyet kemerimi çözdü.

Daha da eğildi, vücudu benimkine değdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Kapımı iterek açtı, sonra uzaklaşıp kendi kapısını açtı. "Çık dışarı," dedi arabadan inerken.

Bir an oturup, reddedersem ne olacağını merak ediyorum. Ama akıl sesleri artıyor ve gölgesi üzerime düşüyor, oturduğum yeri daha da karartıyor. Ön kapılar çarpıyor. Ayak sesleri uzaklaşıyor.

O kalır. "ık dışarı dedim. İçeri giriyoruz. Hemen."

Tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla, her kuralı belirleyen bir ses tonuyla, yapabilseydi öldürmek için ateş edecek bir ses tonuyla. Gerçeklik bana sert bir tokat atıyor ve ben küçülüyorum. Bir şekilde küçülüp dışarı çıkıyorum.

Bir şey bana, bu Demyan'ı kimse geçemez ve bunu kimseye anlatacak kadar yaşayamaz diyor.

Bu adam bir canavar.

Oğlumun babası.

Onun yanına asla yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sasha tatlı, nazik, sevgi dolu bir çocuk ve bu adam ona elini sürerse, onu kendi suretinde yaratır ve bu korkunç bir şey.

Çakılların üzerinde koşar adımlarla ilerliyorum, ceketini sıkıca tutuyorum, bana değmesinden nefret ediyorum ama aynı zamanda sıcaklığı için minnettarım çünkü attığım her adımda içim buz gibi oluyor.

Ve Max... zavallı Max... Boğazımda bir yumru oluşuyor ve içimdeki tek sıcak şey olan sıcak gözyaşları gözlerime baskı yapıyor. Max, sevimli ve tatlı Alina'ya aşık olmuş olabilir, ama Demyan'ın açıkça yaşadığı bu tehlikeli dünyaya kapılmayı asla hak etmedi.

Alina bu dünyaya doğmuş olabilir, ama onda bir masumiyet vardı ve sanırım bu masumiyet Demyan'ın onu yaşadığı cehennemden korumasını sağlamıştı.

Aklıma bir düşünce geliyor. Demyan'ın kız kardeşini kaçırان ve Max'i öldüren kişiden intikam alacağına eminim. Max'i sevdiği için değil, Max kız kardeşini mutlu ettiği için.

Demyan, ışıklar yanarken bana bakmıyor, fuayenin diğer ucundaki, bir bariyer gibi duran kapıdan hızlı adımlarla geçiyor. Malikanenin içi, görebildiğim kadarıyla çok güzel; cilalı ahşaplar, antikalar ve birbirine uymaması gereken ama uyum içinde olan art déco tarzı eşyalar var.

Zemin kattaki koridorun sonunda açık bir kapı var, ışık dışarı sızıyor ve içeriden Rusça konuşmalar geliyor.

Bratva mı? Yozlaşmış bir oligark mı? Yoksa sadece bir etiketi olmayan organize suç örgütü ve ne zaman isterse ne isterse yapan, cesetleri saklamakla uğraşmak zorunda olmayan zengin bir adam mı?

Amerikalı, Rus, İtalyan ya da İrlandalı olsun, bu insanlar hep aynıdır.

Merdivenlere çıkıyor ve arkasına bakmıyor, bu yüzden odanın içini göremiyorum. Onu takip ediyorum. İlk sahanlığa çıkıyoruz, sonra bir sonrakine, burası sessiz, mobilyalar daha modern, ama duvarlarında sanat eserleri olan geniş bir salondayız, bunlardan biri gerçek bir Picasso olabilir.

Aniden Demyan durur ve bir şifre girerek bir kapıyı açar. Neredeyse ona çarpıyordum ama son anda durdum.

Bana soğuk bir bakış atıp içeri itti.

Siktir et. Dönüp dışarı çıkmaya çalışıyorum ama o yolu kapatıyor. Ceketimi alıyor, bir bıçak ve cüzdan çıkarıyor, sonra geri veriyor.

"Burada kalmayacağım. Ben hiçbir şey yapmadım. Ben senin tutsağın değilim, Demyan, her kimsen. Bırak beni."

"Yoksa ne olacak?"

"Kimse çılgınlıklarımı duymaz mı sanıyorsun?"

Ağzında soğuk bir gülümseme belirdi. "Hayır. Duyacaklar. Ama burada kimse bir şey yapmaz. Kendi güvenliğinin için burada kalacaksın. Yapacak işlerim var, ama döndüğümde seni dışarı çıkaracağım. Uslu bir kız ol."

Kapıyı yüzüme çarptı.

Ceketi yere atıp kapıya atladım ama piç kurusu kilitlemişti. Kapıyı yumrukladım. "Çıkar beni! Çıkar beni!" Tanrım. "Beni burada bırakamazsın!"

Ama bir süre sonra duruyorum. Diğer taraftan ses gelmiyor, o yüzden gittiğini varsayıyorum.

Üçüncü kattayım, ama mutlaka dışarı çıkabilirim. Ya yağmur borusundan aşağı inebilirim, ya da belki bağlantılı bir kapısı olan bir balkon vardır.

Sonraki beş dakikayı her şeyi kontrol ederek geçiriyorum. Duvarlara vuruyorum, dolapta gizli bir kapı ya da Narnia var mı diye bakıyorum. Ama hiçbir şey yok.

Süit bağımsız ve pencere yok, sadece gün ışığını ya da daha romantik bir atmosferi taklit eden ışıklar var. İğrenerek ışıkları kapatıyorum.

Lamba silah olarak kullanmak için çok hafif ve silah olarak kullanabileceğim bir heykel ya da saat bile yok.

Perdeleri çekilmiş pencerelere bakıyorum. Tırmanmak benim güçlü yanımdır değil, ama evin yanında bahçeler var, sadece birinin yaklaşmasını engelleyecek geniş çimler var.

Tamam. Dışarı çıkacağım, yakındaki çalılara atlayacağım ya da düşeceğim ve bir araba çalacağım. Bir şekilde.

Bu bir plan bile değil, ama yine de pencereleri kontrol ediyorum ve kalbim taşır dönüyor.

Camlar çelik parmaklıklarla kaplı. Çıkış yok.

Telefon yok.

Hiçbir şey yok.

Yenilginin acısı ağızda. Yatağa oturuyorum. Duygular beni sarsıyor ve gözyaşları akmaya başlıyor. Arkadaşım için. Sasha ve Alina için de. Ve sonunda, kendime acıyorum.

Birkaç dakika sonra gözyaşlarımı silip başımı sallıyorum. Şu anda çıkış yolu yok, ama bir yol bulacağım.

Ve bulduğumda, buradan defolup oğluma geri döneceğim. Ondan sonra mı?

Sasha'yı bu canavardan uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Dokuzuncu Bölüm

DEMYAN

OFİSİMDE PİTA PİTA YÜRÜYORUM. Güvenilir adamlarımın sesleri ikinci yemek odasından, ya da yemek odası olması gereken yerden geliyor. Orayı partiler için kullanmıyorum. Aslında, toplantılar dışında hiçbir şey için kullanmıyorum.

Ama şu anda dengede durmaya çalışıyorum ve dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Alina'yı bulana kadar her şeyi yakıp yıkmak gibi saçma bir plana kapılmadan düşünmem gerekiyor.

Bu işi çok akıllıca halletmeliyim.

Kendi iyiliği için kilitlediğim kadın işleri kolaylaştırmıyor. Beni ona bağlayan parçaları çalmaya devam ediyor. Ona tekrar dokunmak, tadına bakmak istiyorum. Ona merhamet dilenecek kadar sert sikmek, gerginliğimi atmak için onu kullanmak istiyorum.

İçimde büyüyen bu karanlıktan başka bir şey hissetmek için onu kullanmak istiyorum.

Düğünü kim havaya uçurdu? Damadı öldürüp gelini kaçıran kim?

Max'in kız kardeşimi kurtarıken öldüğünden eminim. Muhtemelen yoluna çıktı ya da birine atladı.

Onlar onu vurmak istemiyorlardı, yoksa çoktan ölmüş olurdu.

Eğer amaç onu öldürmek olsaydı, onu kaçırmak daha iyi bir mesaj olurdu. Hayır, bu farklı bir şey.

İçmeyi düşündüğüm şeyi elimde sıkıca tutuyorum. İçmiyorum.

Güzel esirim/kurtardığım kızla ilk tanıştığım da, masumiyeti ve açıklığıyla beni büyülemişti. Onda ateş de vardı, ben de onu ortaya çıkardım.

Uzun vadeli bir planın parçası olabilir miydi? Ama ne amaçla? Kız kardeşimi doğum günü partisinde kaçırmak çok kolay olurdu. Ve bu... Tabii, babamdan miras kalan düşmanlarım var, yenilerini saymıyorum bile.

Siktir. Gülerek, onun hiç kullanmadığı ofisteki koltuğuma bakıyorum ve onu orada, masanın arkasında, parmaklarını alnına dayamış, bana karşı tiksinti ve hayal kırıklığıyla bakarken görebiliyorum.

Ve onun sözlerini duyabiliyorum.

"Ty pozvolil moyey miloy devochke uyti. Ty trus. Neumelyy durak." "Benim tatlı kızımı ele geçirmelerine izin verdin. Seni korkak. Seni beceriksiz aptal."

İngilizce ya da Rusça, utanç aynı.

"Siktir git, ihtiyar," diyorum, şişeyi yere bırakıp dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çeviriyorum. Haberler aynı: hiçbir şey yok ve dışarıda arayanların ekranlarındaki noktalar hala çok uzaklara yayılmış durumda.

Farklı bir ekran açıyorum. Bu ekranda bunu yapmış olabilecek kişilerin yüzleri var.

Aslında, bu herhangi biri olabilir. İnsanlar her zaman gücü ele geçirmeye çalışır ve benim gücüm var. Ancak intikam o kadar ağırdır ki, bunu düşünenlerin çoğu tekrar düşünür ve gölgelerin arasına saklanır.

Ama ben, dokunulmaz olduğumu düşünecek kadar kibirli değilim. Kimse dokunulmaz değildir.

Sadece oyunu nasıl oynadığınız ve hangi müttefikleri edindiğiniz, işleri değiştirir.

Ben akıllıca oynuyorum, babamdan daha iyi, ama aynı zamanda eski dünya ile yeni dünya arasında bir çizgide duruyorum ve bu da kendi tehlikelerini beraberinde getiriyor.

Bazı müttefikler kendilerini ihanete uğramış veya kenara itilmiş hissediyor. Çoğu bunu içlerinde saklıyor. Saklamayanlara ise bir seçenek sunuluyor: ya uyum sağlayacaklar ya da gidecekler.

Üçüncü seçenek her zaman söylenmez. Ölüm. Bir iç çekerek Sergio Augusto'nun sayfasını açtım. Güçlü. Mafya. Hafife alınmaması gereken bir adam. Bunun arkasında o olabilir.

Kısa süre önce bölge sorunları hakkında tartışmıştık. Bence daha esnek ve sağduyulu davranmalıyız. O ise demir duvarlar ve Eski Ahit cezalarına inanıyor.

Sadece bu olsaydı, onu görmezden gelirdim, ama öyle değil. Ekranındaki görüntüde, kibirli kara gözlü sakallı adam benimle alay ediyor gibi. Aramızda gerginlik var. O, benim değil, babamın iş yapma tarzını benimsemiş ve her ne kadar bana ihtiyacı olduğunu ve benim de ona ihtiyacım olduğunu bilse de, gerginlik giderek artıyor. Yavaş yavaş tırmanıyor.

Belki de işleri kendi eline almaya karar verdiği bir noktaya kadar tırmanacak.

Hepsi arasında en olası kişi o gibi görünüyor. Yeterince güçlü. Korkulan biri.

Ama ben ondan korkmuyorum.

Eğer meseleyi kendi eline aldıysa ve son birkaç öfkeli sözü

Ona karşı çıktığım günü pişman olacağımı söyledi, o zaman bu onun pişman olacağı bir karar.

onun pişman olacağı bir karar olacaktır. Bundan eminim.

Emin olamadığım şey, bu kararından tam olarak ne kadar süre pişmanlık duyacağı.

Ona acı çektirmek istiyorum, ama öfkemi kontrol edemezsem... o zaman hayatı biter. Zaten ölecek, ama ben onun ölümünü uzatmaktansa, daha çabuk ölmesini tercih ederim.

"Patron?"

Ilya içeri girerken bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum, yüzü ciddi, gözleri parlıyor. Bana patron demesinden nefret ediyorum, ama iş konuşurken ve özel olarak, bana laf atarken böyle diyor. Özel olduğumuzu ve şu anda ona şaka yapabilecek bir kelime bile gelmeyeceğini düşünerek, söyleyeceği her şeye kendimi hazırlıyorum.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana bir tablet uzattı. "Yeri belli ama Alina'yı kimin kaçırdığını teyit edemedim. Gördüğün araç ve adamlar eşleşiyor."

"Kim?"

Saçlarını düzeltir. "Bilmiyorum. Bu bir kaynaktan geldi. Onu gördüğünü iddia ediyor, Alina'yı elbisesine ve arabasına kadar çok iyi tarif etmiş."

"Yanlış bilgi olabilir." Siktir. Dudaklarımı bir an için sıkıştırıp Ilya'nın gözlerine baktım. "Bu kaynağa güvenebilir miyiz?"

"Frankie, üç farklı çeteyle çalışan bir uyuşturucu bağımlısı. Yani... muhtemelen güvenilirmez. Onu görmüş olabilir ya da elbisesinden bahsedilmiş olabilir, ama moda konusunda pek bilgili birine benzemiyor."

"Beyaz giysili kız, Ilya. Ne istiyor?" "Çok fazla."

"O zaman bir sonraki uyuşturucu parası için şantaj olabilir." Tableti ona geri veriyorum. Tek istediğim viski şişesini parçalamak. Büyük bir şey kırmak. Lanet olası gezegenin yarısını yok etmek.

Nefes alıp masama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Frankie yeterince güvenilirmez. Ama bunu gerçekten görmezden gelip takip etmeme riskini almak istiyor muyuz?"

"Hadi gidelim o zaman."

"Başka seçenek varmış gibi konuşuyorsun."

Silahımı alıp dolduruyorum. "Hiç yok."

Çoğu konvoydan daha ölümcül olan küçük bir konvoyla yola çıkıyoruz. Şehrin dışına varıyoruz ve eski depodan güvenli bir mesafeye çekiyoruz.

Bölge onlarla dolu, çoğu yıkık, terk edilmiş durumda. Bir tanesi hariç.

Diğerlerine göre daha iyi durumda ve arabalar görmüyorum ama asfaltı kaplayan toprakta izler var.

Ilya bana fazladan bir silah ve mermi veriyor. Adamlarım sinyali beklerken ona teşekkür ediyorum. Hareket olup olmadığını görmek için beklerken, "Ne düşünüyorsun?" diyorum.

"Eğer ben olsaydım ve büyük bir ismim, büyük bir itibarım ve çok fazla gücüm olsaydı, hatta olmasa bile, sana zarar vermek isteseydim burayı seçerdim."

Başımı sallıyorum. "Neden?"

"Burası kimsenin toprağı değil, bu yüzden herhangi bir gruba yüklemek zor."

Acı bir gülümsemeyle, "Kendi topraklarında yaparsan, yine de bilmiyordum diye ağlayabilirsin."

"Ama zayıf görünüyorsun. Bu şekilde...?" "Onun burada olduğuna bahse girerim."

Sessizlik çöküyor. Kimseyi görmüyoruz, ama sonra bir ses duyuluyor, yükselen bir ses, aniden kesiliyor. Erkek sesi, kız kardeşim değil.

Ilya'nın parmakları kapıya doğru kıvrılıyor, ben de yapmak istiyorum ama keşifçinin raporunu bekliyorum.

Arabanın sessizliğinde, Ilya'nın kulaklığı cızırdar ve Stefan'ın sesini duyarım. "Kaç kişi olduklarını bilmiyorum. Dört gizli araba var. Yaklaşık altı adam görebiliyorum. Angel'dan iz yok."

Angel. Alina'nın kod adı. Babamın kodu.

Ilya telefonunu alır ve gözlerime bakar, sonra mesajı gönderir.

Hiçbir şey hissetmiyorum. Soğuk su gibi her poruma doluyor. Ve bunun için minnettarım. Öfkelenmek için yeterince zaman var. Ama ben ölüm ve yıkımdan başka bir şey olmamalıyım.

Neredeyse aynı anda, telefonları bir dizi sinyalle çalmaya başlar. Herkes hazır.

Güzel.

"Harekete geçme zamanı." Önce vur, sonra soru sor. Eğer hayatta kalan varsa. Tek endişem kız kardeşim.

Ilya koluma dokunduğunda kapıya uzanıyorum. "Patron, eğer o oradaysa, belki ben..."

"Sözünü bitirme," diyorum sessizce.

Dışarı çıkıyoruz ve Ilya önümde yol gösteriyor. Ne yapacağını biliyorum. Benim için ölecek, ama ben korkak değilim ve içeri girdiğimiz anda, lanet olası tanrılardan gelen öfkeye dönüşüyoruz.

Buradaki piçlerin zamanı yok ve hiçbir ayakta kalmayana kadar kurşun yağmuruna tutuyoruz. Adamlarım, fareler gibi çatlaklardan dökülen diğerlerini hallediyor. Hava, çığlıklar, ağlamalar, uçan kurşunlar ve yarı otomatik silahların rat-a-tat-tat sesleriyle doludur.

"Demyan!"

Ilya'nın uyarısı üzerine dönüp saklanan bir yılanın alnına bir kurşun sıkıyorum. İşimiz bittiğinde kimse kıpırdamıyor.

Son kurbanımın üzerine çömelip bıçağımı çekiyorum. Üzerinde basit bir arama yapıyorum ama üzerinde cüzdan ya da para bile yok. Silah da yok. Burası önceden planlanmış bir saklanma yeri. Sağ testisime bahse girerim.

Ölü adamın elini tutup bıçağı açtım, parmağını kestim, mendilime sardım ve cebime attım.

Bu cesetlerin hiçbirinde kimlik yok, bu yüzden parmak izi alabilirim. Bu tür adamların hep sabıka kaydı vardır. Böylece Sergio'nun saldırıyı gerçekleştirip gerçekleştirmediğini doğrulayabilirim.

Ayağa kalkıp adama tekme atıyorum, sonra etrafa bakınıyorum. Adamlarım her yeri arıyor, ama Ilya'nın da benim yaptığımı yaptığını fark ediyorum. Ayakta durup düşünüyor.

Burada bir şey yok, diye düşünüyorum, adamlarımdan biri bir varili inceliyor, açmış. Başka biri de başka bir varili açmış. Eski variller, ama bu bir şey ifade etmiyor. Uyuşturucu, silah, kızlar için mükemmel saklama yeri.

Cesetler.

Ama kimse alarmı çalmadığına göre boş olduklarını varsayıyorum. Aniden Ilya elini kaldırıyor ve herkes sessizleşiyor.

Ben de duyuyorum. Duvardan gelen çok hafif bir gümürtü. Birbirimize bakıyoruz ve ben başımı sallıyorum. Birlikte, dikkatlice ve sessizce duvara yaklaşıyoruz.

Bir kısmı gölgede kalmış, ama görüyorum. Bir kol. Onu işaret ediyorum ve birlikte yaklaşıyoruz. O bir mesaj gönderiyor ve arkamızda, ağır aksanlı İngilizceyle Stefan, "Burada başka bir şey yok. Gidelim," diye bağılıyor.

Çoğu adam dışarı çıkmış, sadece üç kişi kalmış, biri keskin nişancı. Silahlarını doğrultmuş bekliyorlar.

Kapı kilitli ya da kilitli olmayabilir, ama ben kilitli olduğuna bahse girerim. Sessizce üçe kadar sayıp, kapıya çarparak açıyorum.

Ben eğilirken bir kurşun vızıldayarak geçer ve Alina boğuk bir çığlık atar.

Bu kadarı yeter. Dönüp silahımı doğrultuyorum ve o pislik tekrar nişan alırken tetiği çekiyorum. Onu tam alnının ortasından vuruyorum ve o lanet olası yere düşüyor.

Ölü pislğin üzerinden atlayıp köşede duran Alina'nın yanına gittim. Elbisesi yırtık pırtık ve kirliydi, ağzı şişmiş, elleri bağlıydı. Titreyerek onun üzerine çöküyorum, ağzındaki bandı yavaşça çıkarıyorum ve onu olabildiğince nazıkçe kontrol ediyorum, elbisesindeki her yırtığı, açıkta kalan her deri parçasını, sol göğsündeki kirli el izini not ediyorum. Bunu yapan pislği vurduysam, sikini kesip boğazına tıkmak ya da onu diriltip bunu yaparken canlı canlı izlemek ve sonra da öldürmek istiyorum.

Gözleri şişmiş, yaz mavisi fırtınalı ve yüzündeki kir ve makyajın arasından gözyaşı izleri akıyor. Gözü morarmış, dudağı çürümüş, bandın değmediği alt dudağının köşesinde kurumuş kan var.

Sağ yanağı siyah ve morarmış, şişmiş.

Ama el izi dışında, cinsel saldırıdan dolayı dağınık görünmüyor. Bu tür hayvanların ne yaptığını gördüm ve kadınları asla onurlu bir şekilde bırakmazlar. Ve bana sarılıyor, bu da iyiye işaret.

Erkeklere karşı içsel bir güvensizliği yok, ben onun kardeşi olsam bile.

"Alina, iyi misin? Onlar..."

"Hayır." Sesi titriyor ve kesiliyor, yakamdan tutuyor. "Ben... ben iyiyim. Onlar..."

Durur.

"Ayağa kalkabilir misin?" O başını sallarken ayak bileklerini çözüyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Ona tecavüz etmediler, dövmediler, demek istiyordu.

Biri ona birkaç kez vurmuştu, ama aynı zamanda bir arabanın bagajına zorla sokulmuştu, bu yüzden bazı yaraları oradan olabilir.

Bunu planlayan piçi hala öldürmek istiyorum.

"O..." Ilya durur, morarmış, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne bakar. "Onları cehenneme göndermeden önce bazılarını acı çekmeliydim."

Onu dışarı çıkarmaya başlıyoruz ve kapıda sendeleyip bana tutunuyor. "Max! M-max, o iyi mi?"

Kalbim onun için parçalanıyor ve başımı sallayarak onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarıyorum. Ilya, ince vücudu titrerken ve boynuma ve gömleğime hıçkırarak ağlarken benim hissettiklerimi görüyor.

Histerisi o kadar şiddetli ki kendini tutamıyor. Onu arabaya götürürken acılı çığlıkları yankılanıyor ve ben onu arabaya bindirip tekrar kendime çekiyorum.

Ilya arabayı çalıştırırken, alnına bir öpücük konduruyorum.

"Seni kurtarmak, korumak için öldü," diye fısıldıyorum.

Ama o başını sallar, ellerini sıkıca kavrar ve hıçkırarak ağlar. "Hayır. Onu ben öldürdüm."

O yanılıyor. Ben öldürdüm.

Sadece kendim olduğum için, kız kardeşimin sevgisi öldü.

Ve ben yine başarısız oldum.

Ama bu son kez. Bundan sonra hiçbir şey yoluma çıkmayacak. Hiçbir şey, hiç kimse.

"Bunu yapanı öldüreceğim, Alina. Söz veriyorum. Sana söz veriyorum. Anne babamızın mezarları üzerine yemin ediyorum."

Bu sözü özellikle onun için veriyorum.

Böyle bir teşvike ihtiyacım yok.

Çünkü yaşasalar bile, bunu yapan piçi bulup yok ederdim.

.

Hiçbir şey beni durduramaz, sorumlusunu bulacağım. Ve bulduğumda?

Onlara ödetirim.

Ve ödeyecek.

Onuncu Bölüm

ERIN

Kapıya bakmamaya çalışarak volta atıyorum. Kapıda eski tip bir kilit ve tuş takımı var. Ama o kilidi değil, tuş takımını kullanmış, bu da benim burada mahsur kaldığım anlamına geliyor.

Telefonum olmadan burada ne kadar zamandır olduğumu bilmiyorum. Hala gece, bu yüzden sonsuza kadar gibi geliyor ama geç olmalı. Kara endişelenmiş olmalı. Çok geç olmasa bile, şimdiye kadar aramış olmam gerektiğini bilir. Sasha'ya sahip olduğumdan beri böyle yapıyorum. Dışarı çıkmıyorum ama.

Bir hıçkırık kaçıyor, ağlamamak için elimi ağzıma bastırıyorum. Kendimi kaybedersem, durmam.

Ayakkabılarımı çoktan çıkardım, çünkü oturmak neredeyse imkansız ve ayaklarım ağrıyor.

Aniden kapıda bir ses duyulur, bir sürtünme sesi. Kapı açılır. Kapıda bir kadın durmaktadır. Demyan kadar ifade gücü yüksek, ama daha yaşlı, daha iri ve bir hareketiyle beni yere serer gibi görünüyor.

Ama konuşunca sesi melodik. "Susamış ve acıkmış olmalısın. Lütfen otur."

Kibar ama bu bir rica değil, bu yüzden dediğini yapıyorum. Başını sallayıp içeri giriyor ve tepsiyi yatağın yanındaki masaya koyuyor.

Sonra dönüp gider, anahtar bir kez daha gıcırdar. Yemeğe bakıyorum. Görünüşe göre dereotu ve ekşi krema ile yapılmış borscht. Açım ve kokusu güzel ama midem bulanıyor. Yine de kendimi zorlayarak pancar çorbasından bir kaşık alıyorum. Tek yapabileceğim bu. Tadı kül gibi. Suyu alıp bir yudum alıyorum, içim titriyor.

Karnımdaki düğümlerin düğümleri var ve endişeli bir insan olmasam da, onları anlamaya başlıyorum. Kalbim hızla atıyor ve

terliyim. Her yerim. Oda artık küçük ve gittikçe küçülüyor, nefes alamıyorum.

Beni burada sonsuza kadar tutamaz, değil mi? Elbette bırakacaktır. Ve Sasha, o...

Oh, bebeğim. Tek istediğim onu kucağıma almak, küçük vücudunu hissetmek, koyu renk saçlarını öpmek. Ve ciğerlerimi onun tatlı kokusuyla doldurmak için can atıyorum.

"Dur. Dur. Dur." Bu kelimeleri tıslayarak söylüyorum. Ondan ayrılmanın acısı, ne kadar uzun sürerse sürsün, aniden içimde büyüyor ve beni kaplıyor. Ve eğer bu lanet tuş takımıyla buraya kilitlenmemiş olsaydım, ben...

Kadın. Kapıyı açmak için tuş takımını kullanmış olabilir, ama anahtarı da kullanmıştı. Ve anahtarla kilitlemişti. Belki...

Kalbim daha da hızlı, daha sert atıyor. Bardağı yere bırakıp titrek ayaklarımla ayağa kalkıyorum. Kapıya doğru gidiyorum ama kilitli. Ancak, daha önce üzerinde hafif bir ışık yanan tuş takımının düz kısmı artık sönmüş. Belki... belki sadece kilitleyip anahtarı almıştır. Öyleyse, saç tokalardan birini deneyebilirim.

Tom ve ben küçükken bunu yapardık, casusmuşuz gibi davranıp evimizin içindeki kapıları açıp kapardık.

Kilit sesini dinlerken titrememeye çalışıyorum ama hiç kimseyi duymuyorum.

Burada ne kadar uzun durursam, Sasha'yı görme ihtimalim o kadar azalıyor. Kara endişelenecektir, o benden hiç ayrılmamıştır. Ve eğer polisi ararsa, haberlere çıkabilir, özellikle de düğünde silahlı çatışma olduğu için. Ya kaybolduğum için şüpheli olarak aranırsam ve Sasha'dan bahsederse?

Demyan öğrenir ve...

Düşüncelerim karıştı ve durmam gerekiyor. Derin bir nefes alıp bir saç tokası çıkarıp düzeltiyorum.

Nasıl yapıldığını hatırlamak için değerli dakikalarımı harcadım. Ve çalıştırmak için birkaç dakika daha harcadım. Ama sonunda yerine oturdu ve kapıyı denediğimde ciğerlerim dondu.

Kapı açılıyor.

Sıg nefesler alarak banyoya koşar, duşu açar ve kapıyı kapatırım. Mantıksız ama birkaç saniye bile kazanmak için çaresizim. Kapıya koşar ve koridora çıkarım.

Kimse yok. Ama üçüncü kattayım ve birinci kata inmem gerekiyor. Merdivenlere doğru ilerliyorum ama birden alt kattan bir ses geliyor. Kim olduğu belli değil ama Rusça konuşuyor ve ben hemen gölgelerin arasına saklanıyorum. Tabii ki o yoldan gidemem ve duyduğum diğer seslerden, malikanenin boş olmadığı anlaşılıyor.

Burada, kapana kısıldığım yer hariç. Ne yapıyorum ben? Bahçede de silahlı korumalar dolaşıyor.

Bir merdiven gıcırıyor ve karanlık bir odaya dalıyorum, bir şeye çarpıyorum ve yere düşmeden vazoya benzeyen bir şeyi yakalıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, nabzımın sakinleşmesini ve nefesimin durmasını istiyorum.

Her kimdiyse, giriş salonundan ikinci kata tırmanmış olmalı. Çoraplı ayak parmaklarımı döşemeye sıkıca bastırıyorum.

Tamam, bu eski konaklarda her zaman hizmetçiler için bir tür arka merdiven vardır. Sanırım.

Kafamı dışarı çıkarır ve etrafta kimse yokken yürümeye başlarım. Başka bir odaya girip gümüş rengi ay ışığının beni çağırdığını fark edene kadar vazoyu aldığımı fark etmem. Vazoyu odaya dikkatlice bırakıp etrafa bakınırım. Burası çok güzel bir kütüphane, tutsak olmasam vakit geçirmek isteyeceğim bir yer, ama pencereye koşup aşağıya bakıyorum. Malikanenin arka tarafında olmalıyım, çünkü bahçeler, ağaçlar ve çalılar var ve bir kısmı görünen bir çit var. Oraya ulaşabilirsem, belki bir şansım olur...

Bu düşünceyle kafamda, tekrar yola çıkıyorum ve odadan odaya geçiyorum, açık olanlara bakıyorum ve açtığım da gıcırdayan bir kapıdan sonra, tüm kapalı kapıları geçiyorum.

Neredeyse kaçırıyordum, misafir banyosunun arkasındaki ahşap korkuluğun kıvrımını. Merdivenler dik, düzensiz ve sade. Başka seçeneğim yok. Her gıcırdayan sesinde durup yerimi değiştirerek aşağı indim, ama sonunda doğru yolu, merdivenlerin kenarlarını buldum. İkinci katın sahanlığında, görüş alanımın dışında iki adamın tartıştığını duyunca durdum, ama burada sonsuza kadar duramazdım. Burada ne kadar uzun kalırsam, kaçma şansım o kadar azalırdı. Bu yüzden açıklıktan geçip aşağıya doğru koşmaya devam ettim.

Merdivenlerin en altına, geri kalan kısmı kapatan bir kapıya neredeyse vardım. Kapıyı açmak için uzandığımda biri kapıya vurdu. Yine Ruslar. Kahkahalar duyuldu. Sonra sesler uzaklaştı.

Kahretsin. Depremin merkezine çok yakın olmalıyım.

Sinirlerim gergin, zihnim boşlukta, çünkü buradan tek parça halinde nasıl çıkacağım, yavaşça kapıyı açıyorum.

Burası ek bir mutfak, yemek yemek, içki içmek, takılmak için kullanılan, muhtemelen personel için bir oda ve kapının hemen önünden üç adamın konuştuğunu görebiliyorum. Dördüncü adam daha ileride, telefonuna bakıyor, kaşlarını çatmış. Ben ters yöne bakıyorum. Bir kiler.

Ya şimdi ya da asla.

Ve şimdi olmalı.

Harekete geçiyorum.

Sessizce olabildiğince hızlı koşarak önce kiler odasına gidiyorum, orada saklanıp kapıyı arayabilirim.

Burası serin ve diğer tarafa bakıyorum. Kapı açık, sigara dumanı kokusu çok yoğun.

Kahretsin. Orada biri mi var?

İçim içime giriyor ama kendimi olduğum yerde kalmaya ve nefes almaya zorluyorum. Duman hala yoğun ama dalgalar halinde gelmiyor. Sigara içen kişi içmiyor; belki buraya geri dönmüştür ya da başka bir yere geçmiştir.

Ayaklarım sanki bana ait değilmiş gibi kapıya doğru hareket ediyor ve ben de duvarın kenarına yaslanarak içeri giriyorum. Üzerime bir ışık düşüyor. Bir cırcır böceği ötüyor ve ben kıpırdayamıyorum. Açığa çıktığımı biliyorum, ama hareket etmek...

"Yap," diye fısıldıyorum. Sasha için.

Bunu beynime ve kalbime kazıyarak, karanlıkta en yakın ağaçlara koşuyorum ve bir çalının arkasına

saklanıyorum. Tam o sırada

köşeden ayak sesleri geliyor.

Muhafız beklemiyor. Sanırım devriye geziyor, bu yüzden olduğum yerde kalıyorum, olabildiğince küçülerek, geçene kadar bekliyorum.

Bu, birkaç dakikam olduğu anlamına geliyor olmalı, bu yüzden ayağa kalkıp koşmaya başlıyorum, tökezleyerek, ayaklarım taşlara çarpıyor, yaprakların arasında ve bahçenin serin karanlığında koşuyorum. Arka duvar gözetlenmiyor sanırım ve alçak, bu yüzden tırmanmaya çalışıyorum, ellerim ve dizlerim sıyrılıyor. Ama yeterince güçlü değilim.

Gözyaşları gözlerime doluyor ve hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum. Hayır, bu kadar yaklaşp düşmeyeceğim. Etrafıma bakıyorum. Duvara en yakın ağaç alçak, o yüzden ona tırmanıyorum ve duvara ulaşana kadar alt dallarda ilerliyorum. Sonra kendimi duvara atıyorum, eski bir bisikleti kıl payı ıskalayıp yerine bir çalıya çarpıyorum.

Yine etrafıma bakıyorum. Ev karanlık ve bunun mülkün bir parçası olduğunu dehşetle anlıyorum. Belki güvenlik görevlileri veya personel içindir. Ama durmuyorum. Kalkıp koşuyorum, tökezleyerek, gölgelere yapışarak başka bir duvara çarpana kadar. Çok yüksek değil, teli görmeden hemen önce atlıyorum. Ve vızıltıyı duyuyorum. Kahretsın.

Elektrikli.

"Hayır." Kenara ulaşana kadar kenar boyunca koşarım. Normal bir kapı var ve elektrikli değil. Belli ki burada da genellikle güvenlik görevlileri var. Ve... Yutkunurum.

Şu anda bir tane var, ama telefonda ve caddeye bakan tarafta, ters yönde duruyor, bu yüzden şansımı deniyorum ve alçaktan koşuyorum, yan sokağa ulaşana kadar durmuyorum. Sonra zikzaklar çizerek koşuyorum, büyük mülklerin önünden geçiyorum, ışıklardan kaçmaya çalışıyorum.

Üç sokak ötede duruyorum.

Kahretsın, nerede olduğumu bilmiyorum.

Arkamdan bir yerlerden sesler yükseliyor ve keşfedildiğimden korkuyorum. Yere çöküyorum ama kimse yaklaşmıyor. Alçakta kalarak, başka bir köşeyi dönene kadar ilerlemeye devam ediyorum.

Kulaklarımı dolduran bir gürültüyle panik başlıyor.

Dur, bu sesi tanıyorum. Otoyol. Ona doğru koşuyorum. Etraf gittikçe kirleniyor, çoraklaşıyor, ta ki otoyola yaklaşp parlak, göz kamaştırıcı ışıklar beni çağırınca kadar.

Bir benzin istasyonu.

Bir araba çıkarken oraya koşuyorum ve benzin istasyonuna girip kameraya yakalanmak istemediğim için onu durduruyorum.

Sürücü durur ve camını indirir. "Tatlım, ne oldu?" "Lütfen, yardım edin."

Yanındaki adam arka kapıyı açar. "Otur," der, "polisi arayalım. Ben George, bu da karım Gwen."

İçeri girmem gerektiğini biliyorum ama çok korkuyorum. Beni polise götürmelerinden korkuyorum. Benim yüzümden onlara bir şey olmasından korkuyorum. Demyan'ın adamlarının gelip beni sürükleyip götürmesinden korkuyorum. Sadece korkuyorum.

Kadın, Gwen, arabadan iner ve aceleyle etrafta dolanır. Benden yaşlılar, belki kırklı yaşlarda, ama kadının da kocası gibi nazik gözleri var ve bana dikkatlice yardım ededeğini, bana dokunacağını söylediğinde içimde bir şey parçalanır.

"Sadece yardım edeceğiz," diyor, tekrarlıyor. "Ve ben sana yardım edeceğim. Kolumu beline dolayacağım ve seni arabaya götüreceğim." Bakışları yere düşüyor. "Ayakların ıplak, tatlım. Ve düşecekmiş gibi görünüyorsun. Kapıyı açık bırak, otur, biz polisi arayalım."

"Hayır." Bu tehdit, korkuyla dolu bakışlarımdan beni uyandırır ve adrenalın pompalamaya başlar. "Polis yok."

"Belli ki bir şey oldu," dedi Gwen. "Seninle birlikte bekleriz..."

"Hayır." Dururum, kendimi normal nefes almaya zorlarım ve tekrar denerim. "Polisi riske atamam. Bir oğlum var ve eğer babasının peşine düşerlerse, o zaman..." Yutkunurum ve kolunu sıkıca tutarım. "O zengin ve onu alacaktır. Lütfen... Bunun bitmesini istiyorum. Eve, oğluma ve arkadaşıma gitmem lazım."

Umarım satır aralarını okuyabilir. Ne demek istediğimi anlar. "O bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Hala bence biz..."

"Risk alamam. Karmaşık bir durum, ama polis gelip oğlumun varlığını öğrenirse..." Nefes alıyorum. "Bana zarar vermedi. Ama verebilirdi, eğer..."

Eğer.

Eğer, her yöne çılgınca yayılıyor ve o benim sözlerimi düşünürken yüzünde bazı yerlerde bunu görebiliyorum. "Nerede yaşıyorsun?"

Ona adresimi veriyorum.

"Seni eve bırakalım, tamam mı?"

"Teşekkür ederim."

Ve arabaya biniyorum.

KARA'NIN garaj yolunda verdiği kucaklaşma, Kara'nın onlara teşekkür sözleri yağdırmasının ardından George ve Gwen'i uğurlamaya yeter.

Ama şimdi içerideyiz ve ona olanları anlattım.

O, ocak üstündeki dolabıma gider ve bir keresinde potluck için hazırladığım özel bir yemek için aldığım bir şişe şeri çıkarır. Kendine bir içki doldurur ve şişeyi bana doğru sallar. Ben başımı sallar.

"Telefonum haberlerle patlamaya başladığında ve sana ulaşamadığımda, kafayı yedim." Şişeyi ve bardağı masaya koyar. "Ve Max..."

Burnumu çekip başımı salladım. "Bunu düşünemem, yoksa kendimi kaybederim."

Ama yüzündeki şok bundan daha derin. "Bu Demyan denen adam, kulağa... korkunç geliyor. Ve sen..." Kara başını sallar. "Ne yapacaksın Erin? O organize bir suç örgütünün üyesi olmalı. Onca silah, o malikane. Kahretsin. Ve sen kaçtın..."

"O gitmiş olduğumu fark etmeden ve Sasha'nın babası olduğunu anlamadan buradan defolup gideceğim."

"Ona söyledin mi?" Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak.

"Hayır, ama onun gibi bir adam öğrenir. Sadece zaman meselesi." "Ne yapmamı istiyorsun?"

“Bana biraz zaman kazandır. Biri beni sorarsa...” Odama gidip tekerlekli çantamı alıp eşyalarımı toplamaya başlarken ona bir bakış attım.

"Kime diyeyim?"

Kara bir sırt çantası çıkarır. İçine Sasha için eşyaları, oyuncak keçisini ve ayıcığını, en sevdiği kitaplarını atar ve mutfığa dönerken çantayı odasının kapısının yanına bırakır.

Kot pantolonları, gömlekleri, ayakkabıları ve üstleri tuvalet malzemeleriyle birlikte çantaya atıyorum. Gerekirse satabileceğim bazı takılar da var. Sonra Sasha'nın eşyalarını da almam lazım. Onları en son alacağım için kafamda bir liste yapıyorum. Neyse ki o ve Kara açıkça oturma odasında oynamışlar ve oyuncakları orada olduğu için uyuyakalmış olmalı.

Kot pantolon, spor ayakkabı ve kazak giyiyorum ve panik başlıyor.

"Çantan nerede?" diye soruyor, sadece ara sıra yediği en sevdiği kutu makarna ve peynirle koşarak geliyor.

"Düğün salonunda."

"Siktir."

"Acil durum kartlarım var." Çantayı salona götürüyorum. "Onlar odamda, şifonyerin en alt çekmecesinde." Onları almak için koşuyorum ve cebime tıktırıyorum, sonra Sasha'nın odasına giriyorum, gece lambası onun tombul yüzünü, mükemmel küçük ağzını gösteriyor. Ve kalbim kırılıyor.

Ama kırık kalplerle uğraşacak vaktim yok.

Dolabını ve çekmecelerini karıştırıp ihtiyacım olanları topluyorum. Çantayı omzuma atarken korkunç bir şey aklıma geliyor.

"Kara?" Ona doğru koşarım. "Arabam, o..."

"Benim arabamı al. Benzin deposu dolu. Sasha için araba koltuğu da var."

Dışarı çıktığımızda arabalara olan snobluğuna bu kadar minnettar olacağımı hiç düşünmemiştim. Sasha ile dışarı çıkarken özel koltuk almakta ısrar etmişti. Ayrıca, ona bakıcılık yaparsa, atıştırılacak almak için dışarı çıkmaları gerekirse hemen yola çıkabilmek istiyordu.

"Teşekkür ederim." Anahtarları alıp ona sarılmak istiyorum, ağlamak geliyor içime.

“Yapma. Onu al. Ben çantaları koyayım. Acele et.”

Yorganını ve battaniyesini üzerine örtüp yastığıyla birlikte kucağıma alıyorum. Onu sıkıca sarıp, küçük kalbini kutsuyorum, kıpırdamıyor.

Dışarıda onu koltuğuna oturtup emniyet kemerini takıyorum. "Ben de gelebilirim," diyor Kara, ama ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Seni tehlikeye atamam. Kartlar bende..."

"Olmaz, Erin. Onları kullanmayacaksın." Kara çantasını açar ve bana büyük bir deste para ve para transferi yapan yerlerden alınmış ön ödemeli kartlardan birini uzatır. "Bu senin acil durum kartın. Üzerinde isim yok."

"Neden..."

Omuzlarını silkiyor. "Kim olduğumu kimsenin bilmesini istemem diye. Hey, ben de gizemli olabilirim." Ama hepsini ellerime sıkıştırıyor. "Al, acil durumlarda kullan. İçinde birkaç bin var. Kartlarını kullanma. Tek kullanımlık bir telefon al ve en kısa sürede beni ara."

"Param var..."

"Bebeğim, *Law and Order* izledim. Eğer bu Demyan senin düşündüğün kadar tehlikeliyse, Tom'un düşündüğü kadar... Seni aramamamı söyledi, değil mi? Eğer öyleyse, banka kartlarından seni bulabilir. Hem de çok kısa sürede. Akıllı ol. Nakit para, ucuz yerlerde kal."

Gözyaşları akıyor ve ona sıkıca sarılıyorum. "Kara, teşekkür ederim! Sana nasıl ödeyebilirim..."

"Saçmalama. Sen de benim için aynısını yapardın. Şimdi git ve güvenli olduğunda beni ara. Numaramı yazdım."

Neredeyse gülüyordum. Bu çağda kendi numaramı bile zor hatırlıyorum. "Seni seviyorum, Kara."

"Ben de seni seviyorum. Hız sınırına dikkat et. Şimdi git."

Başımı sallayıp anahtarları sıkıca tutup arabaya biniyorum. Son bir kez bakıp arabayı çalıştırıyorum.

BİR SAAT SONRA, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Dürüst olmak gerekirse, buradan uzak bir yere gitmek dışında nereye gideceğimi bilmiyorum. Kaliforniya'ya, New York'a gideceğim. Hatta gerekirse Wyoming'e bile giderim. Pasaportum var ama onu kullanacak kadar aptal değilim. Ayrıca, Sasha'nın pasaportu da yok.

Sasha derin uykuda ve ben kendimi uykuya dalarken bulduğumda, geceyi geçirecek bir yer bulmam gerektiğini biliyorum. Gösterge panelindeki saate göre sabahın ikisi ve bir motel arıyorum.

Birkaç tane var ama lüks olanlara ya da en pis olanlara uğramıyorum. İkisi de dikkat çeker. Sonra bir tane görüyorum. Eski bir yer ama arabalar var ve bazıları aile arabası gibi görünüyor, ben de içeri girip resepsiyona gidiyorum. Sıkılmış görünen adam bir gecelik fiyatları söylüyor. Nakit ödeme yapıp sahte isimle rezervasyon yaptığımda kimlik istiyor.

"Cüzdanım çantamın dibinde, sadece ben ve kızım var." Son anda uydurduğum yalan biraz tutarsız çıkıyor.

Ama adam sadece başını sallar, parayı alır ve anahtarı verir. "Bir gece daha kalırsanız kimlik gerekecek. Kurallar böyle."

Çıkıp odayı buldum. Motelin arka tarafındaki sıranın sonundaydı, bana çok uygun. Eşyalarımızın çoğunu bıraktım, sadece uyuyan Sasha'yı odaya taşıdım.

Onu yatırıp tüm kapı ve pencereleri kilitliyorum, sonra giyinik halde Sasha'nın yanına yatıp onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyorum.

On Birinci Bölüm

DEMYAN

"Ne demek gitti lan?" diye telefona bağıyorum.

Bu arama geldiğinde neredeyse lanet olası malikaneye varmıştık. Vitor cevap vermek için bir an bekledi. Güvenlik şefi olarak Vitor'un sıradan bir rapor için araması gerekirdi, bir kızın eğitimli bir ekibi yenmesi için değil.

"Ee?"

Alina, bağırmamdan korkarak yanımda irkildi, ama şu anda beni asıl endişelendiren, malikanemdeki güvenlik eksikliği.

Erin eğitimli değil. Bununla bir ilgisi olduğunu bile sanmıyorum. Aslında yok, ama orada olmaması...

"Bir daha anlat, Vitor."

"Efendim, odasının kapısı açıldı. Magda fark etti. Daha önce çorba ve su getirmişti..."

"Magda'nın işi batırdığını söylemeye çalışıyorsan, bunun ne kadar yanlış olduğunu ve korkakları ne kadar sevmediğimi yumruklarımla ayrıntılı bir şekilde açıklayacağım. Magda böyle hatalar yapmaz. Kapıyı kilitlemiş olmalı. Kilitlemedi bile olsa, bir kadın silahlı, eğitimli bir grup adamdan kaçmış mı diyorsun?" O Rusça küfürler ederken telefonu sıkıca tutuyorum.

Sonra şöyle diyor: "İkinci kez arıyoruz, tüm odaları ve bahçeyi, ama komşu mülkleri? Mikel bir şey gördüğünü sandı, ama sokaktaydı, o yüzden..."

İçimde hissettiğim duygu öfke kelimesiyle ifade edilemez. Volkan gibi patlamak üzereyim. Beni burada tutan tek şey Alina.

O, kendine kıvrılmış bir sefalet yumağı ve acısı bana da acıtıyor. Hiç bu kadar acıtacağını düşünmemiştim, çünkü yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onları öldürsem bile, kaçırılmasında ve Max'in cinayetinde parmağı olan herkesi öldürsem bile, onun acısını dindiremem. Onun kaybını telafi edemem.

Nefes alıyorum. "Bir şey gördüğünü mü düşünüyor? Düşünüyor mu? Orası ilk uyarı gözetleme noktası olması gereken bir yer." Rusçaya geçiyorum. Çok kızgınım. "Eğer lanet olası binayı güvenli tutamıyorlarsa, güvenlik ekibinin ne anlamı var?"

"Onlar saldırganları arıyorlardı, kaçan birini değil."

"Bu durumu düzeltmez, Vitor. Kafalar gidecek. Erin bu kadar kolay kaçabildiyse, bu herkesin içeri girebileceği anlamına gelir, bu kabul edilemez. Çevremizdeki mülkleri arka tarafta tutmamızın bir nedeni var. Onlar da insanları dışarıda tutmak için var. Ya bakımları yapılmıyor ve kimse görevli değil ya da tüm ekip işe yaramaz."

"Efendim—"

"Seninle sonra hallederim. Şu anda bu lanet Erin'i bulmam lazım." Telefonu kapattım.

Yanımda Alina kıpırdanıyor ve bana boş boş bakıyor, gözleri şişmiş, gözyaşları akıyor ve sanki bir kamyon çarpmış gibi sersemlemiş, yere yatması gerektiğini, etrafta dolaşmaması gerektiğini fark etmemiş gibi.

Hayır. Bombalı saldırıdan kurtulan biri gibi görünüyor. Ya da hayatının aşkını kaybetmiş biri gibi. Kahretsin.

"Erin kim?" diye soruyor, sesi boğuk, düz, kaybolmuş. Şoktan dolayı. Elini tutuyorum, buz gibi. "Ne oluyor?"

Kemerimi çıkarıp ona doğru kayıyorum, onu ısıtmak için kolumu omzuna atıyorum. "Düğünde saldırıya karışan biri. Seninle birlikteydi."

"Ben... hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece..." "Şşş, sorun yok, o Max'in arkadaşıydı."

Alina acı içinde inler ve ben zihnimde kendime tekme atarım.

Bu lanet olası araçta minibar yok, yoksa onu uyuşturucuya bağımlı hale getirirdim.

Ilya sürerken, öne eğilip arka camdan arkaya bakıyorum. Küçük konvoyumuz iyi görünüyor ve bir parçam bu boku bitirmek için bir saldırı olmasını diliyor. Bana yapacak bir şey, cezalandıracak biri verin.

Ama en çok da Alina'nın acısını ondan alabilmeyi diliyorum. Seve seve üstüme alırdım, ama bu yapamayacağım tek şey. Acıyı o çekmek zorunda ve ben bundan nefret ediyorum.

Eve vardığımızda, diğerlerini görmezden geliyorum. "Seni odana götüreceğim, Ilya da sana konyak getirecek. Sevdiğin türden."

Cevap vermez, sadece yüzünü ellerinin arasına gömer.

Onu kollarımın arasına alıp ikinci kata taşıyorum. Odasına girip Magda'yı çağırarak ona yardım etmesini istiyorum. Sonra dışarıda bekliyorum. Ama Magda dışarı çıktığında başını sallıyor.

"Alina elbisesini çıkarmıyor," diyor Rusça. "Git onunla kal."

Ilya gelir ve bana bir bardak ve bir şişe uzatır. "İhtiyacın olursa dışarıdayım."

Tek kelime etmeden kız kardeşimin odasına giriyorum, o yatakta kıvrılmış durumda.

Bardağı ve şişeyi yere koyup yorganı yavaşça çekip onu örterim.

Duvarlarda en sevdiği film yıldızlarının ve gruplarının posterleri, soluk pembe tuvalet masasının üzerinde eski bebekleri ve en sevdiği ayıcıkları hala dizili.

Max'le birlikte taşındığından beri uzun zamandır benimle yaşamıyordu. Üniversite yıllarında bile buraya ara sıra uğradı. Ama ben her şeyi olduğu gibi bıraktım, bir kızın kadına dönüşmesinin zaman kapsülü gibi, ihtiyacı olursa diye, tanıdık ve güvenli bir yer.

Bunu yaptığımı memnunum.

Sadece bu koşullar altında olmasını istemem.

"Konyak ister misin?"

Cevap vermiyor.

"Banyoyu hazırlayayım. Burada hala kıyafetlerin var."

Hâlâ konuşmuyor ve ben iç çekiyorum, sonra gölgelikli kraliçe yataklarına çıkıp ona sarılıyorum, onu sıkıca tutuyorum, vücut ısını ona aktarmaya çalışıyorum, böylece buz gibi olmasın, ve alına öpücük konduruyorum.

"Melek," diyorum Rusça, büyüdüğümüz dile geçerek. "Lütfen konuş benimle. Ne olursa olsun. Bağırıp ağlayabilirsin. Benden nefret bile edebilirsin, sadece konuş ve iyi olduğunu söyle. Lütfen."

Hâlâ cevap vermiyor ve göğsüm sıkışırken boğazımda bir yumru oluşuyor. Acıyor. Her şey acıyor. Yüzümü saçlarına gömüyorum, iyi olmasını diliyorum.

Sonunda biraz kıpırdanıyor ve dönüyor. Yüzünü asla unutamayacağım. Orada tam bir yıkım var.

"İyi değilim," diye fısıldadı. "Bir daha asla iyi olamayabilirim."

"Ben buradayım, Angel." Alnını öpüp saçlarını geri çekiyorum. "İhtiyacın olursa kalırım."

"Hayır." Başını sallar. "Bunu yapan kişi Max'i öldürdü, Demyan. O hiçbir şey yapmadı ve beni almalarına engel olmaya çalıştı. Erin'i bul."

"Ne demek istiyorsun?" Donakalıyorum. Erin benim gündemimde ve planım da o, ama...

"Bu canavarlar bulmadan onu bulmalısın. O yardım etmeye çalıştı, bu yüzden onu önemli biri sanabilirler. Onu hatırlıyorum." Alina'nın sözleri boğuk çıkıyor. "Onunla birkaç hafta önce tanıştım. Bir kez. İyi biriydi. Küçük bir oğlu var."

Kaşlarımı çatıyorum, içimden bir titreme geçiyor. Kaçma ihtiyacı, paniği, hem beni gördüğünde hem de onu aldığımda. Bir noktaya kadar anlıyorum, ama onunki normalin çok ötesinde ve...

"Alina, çocuk kaç yaşında?"

Ama kardeşim sadece omuzlarını silkiyor ve dönüyor, omuzları titreyerek tekrar ağlamaya başlıyor.

Onun yanına bir kutu mendil koyup eğildim ve başını öptüm. "Dinlen biraz, melek. Bir şeye ihtiyacın olursa dışarıda bir gardiyan var. Tek kelime et, hemen gelirim."

"Nereye..."

"Erin'i bulacağım." Adrenalin ve öfke dalgası içimi kapladı. "Senin istediğin gibi onu güvende tutmak için."

Daha yüksek sesle ağlar ve ben kalp parçalayıcı bir şekilde oradan ayrılırım.

Aşağıda Vitor bekliyor, ama cezalandırmak için vaktim olmadığı için şanslı. Ona bakıyorum. "Lanet olası işini yap ve kız kardeşimi koru. Ona bir şey olursa, hayatın pahasına ödersin. Yavaşça, acı içinde."

Silahlarımı alıp çıkıyorum. Arabama binince telefonumu ayarlıyorum ve yola çıkıyorum. Yola çıktığımda Ilya'yı arıyorum.

"Bu konuda bulabileceğin her şeyi öğren Erin. Adı, adresi. Arkadaşları. Arabasının markası ve modeli. Son üç yılda konuştuğu tüm erkeklerin listesini istiyorum. Tüm işleri. Aile üyeleri. Her şeyi istiyorum."

"Patron?"

Bu kelime beni sinirlendirir. "Ne?"

"Arabası hala düğün salonunda olacak. Ama..." Kağıtlar hışırdadı. "Erin Banks."

"Gerisini getir."

"Tamam."

Telefonu kapatıyorum. En azından biri işini yapıyor. Ben geri döndüğümde o da gelmişti ve konuklarla ilgili tüm bilgileri toplamakla meşgul. Onu önceliği haline alacak ve... Lanet olsun, nereye gideceğimi bilmiyorum.

Ama bir şeyler yapmam lazım. Ve araba sürmek yardımcı oluyor. Görüştüğüm, konuşabildiğim, olaylar hakkında korkutabileceğim insanlar var ve bu benim gündemim. Benim dünyamdaki pek çok şüpheli adamın takıldığı seks kulübüne gideceğim. Görünüşe göre, oradaki kadınlar bir numara.

Oraya toplantılar için gitmiştim, kızlar fena değil ama o tür kadınlar bana göre değil. Paylaşırsam, bu kadınlarla para alışverişi olmadan yapılan bir anlaşma olur. Ama kulüp bilgi almak için mükemmel.

Aklım Erin'e geri dönüyor.

Bir çocuk.

Lanet olası bir çocuğu var.

Bir erkek.

Elbette bu bir tesadüf. Ama bizim

. Ama yine de, bir insan nasıl davranmalı ki? Kadınlar anne olduklarında kişilikleri değişmez ki.

Bir erkek çocuk.

Siktir. Çocuğun kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum. Ve biz tek gecelik bir ilişki yaşadık; ne de olsa o, herkese atlayan, sürekli erkeklerle birlikte olan biri olabilir. Kesinlikle bekardır. Yüzük takmıyordu, kocasından bahsetmedi ve oraya tek başına gelmişti. Hiçbir erkek, onunla baş başa kalmama izin vermezdi. Beni durdurmayabilirdi ama arkada sinirli bir adamın olduğunu fark ederdim.

Belki de çocuğun babası, onun birçok tek gecelik ilişkisinden biridir.

Ve ben onu fahişe diye suçlamıyorum. O zamanlar ben daha kötüydüm ve bir sürü çocuğum olmadığı için çok şanslıyım. Dikkatliyim, ama o gece olduğu gibi, bazen yeterince dikkatli olamıyorum.

Ayrıca, onu son gördüğümünden beri Amerika'nın yarısıyla mı yattı, sadece benimle mi, yoksa birkaç kişiyle mi, onu bile bilmiyorum. Bu beni ilgilendirir mi ki?

Sadece o babalık hakkını iddia ederse ya da ben edersem. Ve o zaman bile... Kahretsin. Kim olduğu önemli değil.

"Siktir. Siktir. Siktir ve siktir." Sonuç olarak, eğer bir çocuğu varsa ve o benimse, tek umursadığım şey bu.

Kısa bir an için, düğüne bu yüzden mi geldi diye merak ediyorum, ama bu düşünceyi kafamdan atıyorum. Öyle olsaydı, çocuğumdan bahsederdi, eğer benim çocuğumsa. Hayır, o Max için oradaydı, ben neydim? Kötü bir tesadüf mü?

Ona beni bulması için hiçbir şey vermediğimi bile umursamıyorum. İnsanların yöntemleri vardır ve ben gözlerden uzak durmaya çalışsam da tanınırım.

Telefon Ilya'nın adıyla yanıyor ve ben düğmeye basıyorum. "Ne?"

"Arabasının bilgilerini aldım, ama düğün yerinde."

Tabii ki oradadır. "Adresi?"

"Onu da buldum. Birkaç saat önce oradan Uber çağırmış."

"Uber mi çağırmış?" Ne oluyor lan? Ses tonunda bir şey var, hızımı kesiyorum. "İlyaz?"

"Buradaki başka bir adrese gitmiş, Erin'den bir banliyö uzakta. Kara Everton adında biri. Arabası var. Uber çağırması garip değil mi? Yani, arkadaşı düğündeymiş, şehirde gece hayatı yapmaya çıkmış değiller. Neyse, arabanın GPS'ini takip ettim. Şehirden bir saat uzaklıkta bir motelde. Adresi göndereyim."

Adres gelir gelmez frenlere basıp arabayı döndürdüm ve ters yöne doğru son hızla yola çıktım.

Otuz dakika içinde oraya varıyorum.

Arabayı kolayca buldum ve yanına yanaştım, arka koltukta çocuk koltuğunu fark ettim. Resepsiyonla uğraşmadım. O akıllı bir kız. Şehirden kaçırırsa, muhtemelen adını vermemiştir. Işıklar kısık, televizyonun titrek ışığı perdeleri aydınlatıyor.

Siktir et. Bir kez kapıyı çaldım, ışık söndü ve sessizlik oldu. Neredeyse sessizlik. Bir çocuğun yumuşak sesini duyabiliyorum.

Öfke sıvı ısı gibi beni sarar ve kapıyı tekmeleyerek açarım, ahşap parçalanır.

Işığı açtım ve orada duruyordu, yarısı yerde, yüzünde korku, küçük bir çocuğu korumaya çalışıyor.

Onu görmeme bile gerek yok, benim olduğunu biliyorum.

Korkusu söylüyor. Korkusu her yerinden akıyor ve onu saklamasının boşuna olduğunu görmek beni daha da öfkeliendiriyor. Mantıklı davranmıyorum ve umurumda da değil.

Çocuk ağlamaya başlar.

"Sasha, şşş, sorun yok, kötü adam gidiyor." Kötü... Oh,

hayır, olamaz.

Çocuk başını kaldırdı. Yumuşak bukleler halinde koyu renk saçları ve benim soluk buz mavisi gözlerim.

O benim.

Lanet olsun, tıpkı bana benziyor.

Hırıltı havayı doldurur ve çocuk, Sasha, tombul yüzünü annesinin vücuduna gömer, annesi de onu sarar ve bana şeytanın vücut bulmuş haliymişim gibi bakar.

Bir hırıltı daha duyulur ve aniden bunun benden geldiğini fark ederim. Kendimi sakinleştirmeye çalışırım.

Sinirliyim. Sinirli olmanın ötesinde, daha önce hiç girmediğim bir aleme girmişim. Ama çocuğumu daha fazla korkutmak istemiyorum.

"Lanet olası eşyalarını topla Erin ve emirlerimi harfiyen yerine getir, yoksa pişman olursun."

"Ne..."

"Kapa çeneni. Şimdi, eşyalarını topla ve arabama bin. Hemen. Yoksa yemin ederim, çocuğumu bir daha asla göremezsın."

Yaralı bir hayvan gibi, acı içinde, acınası bir ses çıkarır ve bu beni etkilemeli. Küçük çocuk ona sıkıca sarılır.

Bir oğul.

Lanet olsun. Bir oğlum var.

On ikinci bölüm

ERİN

KIPIRDAMIYORUM. En kötü kabusum karşımda durmuş bana bakarken donmuşum. Buz gibi, duygusuz bir taştan yapılmış. Oğlunu istiyor.

Sasha'nın titrek, zayıf bedenini tutarken bir yerlerden kelimeler buluyorum. O daha bir bebek, masum ve bu adam...

"Sen onun babası değilsin. Onu ben doğurdum, onun için kendimi feda ettim. Onu ben büyütüyorum, onu ben seviyorum. Ben..."

"Yeter." Demyan'ın sesi soğuk bir şekilde sözümü kesiyor. "Burada değil."

"Ama..."

"Bunu konuşuruz." Sesi, kendisi gibi sert, katı ve duygusuz. çıplak motel odasına bakıyor ve beynimin bir kısmı kapının parasını nasıl ödeyeceğimi düşünmeye çalışıyor.

Fazla eşya çıkarmamıştım, sadece birkaç temel şey, Sasha için atıştırmalık, bir kitap, diş fırçası. Onun doldurulmuş bebek keçisi.

Demyan, organize bir fırtına gibi, açık olan çantaya eşyaları süpürüp içine tıktırdı, bir saniye bile gözlerini bizden ayırmadı.

"Ben gitmiyorum..."

"Gidiyorsun. Bunu konuşuruz, ama şu anda önceliğim seni ve... oğlunu güvenli bir yere götürmek."

Sonra eşyaları çantadan çıkarır ve arabanın kapıları çarpar. Geri gelir ve Sasha'yı alır, ama ben arkamı dönerim. "Onun koltuğu ve yorganı lazım."

"Lanet olsun." Küçük bir çocuğa ait olduğu belli olan yatak takımlarını alır, sonra bana başıyla işaret eder ve ben yavaşça ayağa kalkarım. "Onu sen tutabilirsin."

"Yasalar var."

"Sanki umurumda mı?"

"Güvenlik için."

"Sen kaç masaydın güvenlik eşyalarına ihtiyacımız olmazdı, bu gerçekten lanet olası aptalca bir şeydi."

Yutkunup kendime "Düşünemedim. Tek düşündüğüm oğluma ulaşmaktı."

Ve Demyan'dan uzaklaşmak, ama bunu söylemedim.

Eşyaları arabaya yerleştirip geri döner ve kollarını uzatır. "Çocuğu ver."

"Hayır."

Sabrı tükenmiş gibi içini çekiyor. "Lanet olası çocuk koltuğunu nasıl takacağımı bilmiyorum, sen takmak zorundasın."

Öfkem parlar ama onu bastırmaya çalışırım. "Senin peşinden gelirim."

"Hayatta olmaz. Birlikte gidiyoruz ve sen benim arabamı sürmeyeceksin." "Sana çocuğumu emanet eder miyim sanıyorsun?"

"Çocuğu ver. Hemen. Koltuğu tak, sonra her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol et."

İstemiyorum. Çocuğumu ona vermektense kendi ayağımı keserim. Benim çocuğum. Onun değil. Tek yaptığı kazara sperm bağışlamak oldu.

Ama bu tür bir öfkeye, bu tür bir tartışmaya yer yok. Adam güçlü, zengin ve tehlikeli. Ve bizi arabaya itip Sasha'nın hayatını tehlikeye atabileceğini düşünüyorum.

İsteksizce, ağlayan, titreyen küçük oğlumu ona veriyorum. Demyan'ın çocuk koltuğunu takmayı bilecek kadar akıllı olduğunu sanıyorum, tıpkı ilk seferde tüm eşyalarımızı alabilecek kadar verimli olduğunu bildiğim gibi.

Sadece bana güvenmiyor.

Haklı olarak.

Fırsatım olsa, Sasha'yı alıp kaçardım.

Demyan'ın bana attığı öfkeli bakışlar içimi yakarken, o Sasha'yı alır ve ben de aceleyle Kara'nın arabasının arkasındaki koltuğu çıkarıp Demyan'ın gösterişli arabasına koyarım.

Geri döndüğümde, Sasha'yı nazıkçe tutuyor ve onu sakinleştirmek için yatıştırıcı sözler söylüyor. Rusça konuşuyor, ben anlamıyorum.

Ve bu çok acıtıyor.

İçimde büyük bir şey yırtılıyor ve bir şekilde tutmaya çalıştığım sıcak gözyaşları akmaya başlıyor. Sanki oğlum beni ihanet ediyor, beni nefret eden bu adamı istiyor, yalanlarım ve ona oğlundan bahsetmediğim için bana kızgınmış gibi.

Tom olmasaydı onu asla bulamayacağımı bilmek önemli değil, tıpkı Sasha'nın beni ihanet etmediğinin önemi olmadığı gibi; o sadece bu iri adamı sakinleştirici buluyor ve muhtemelen sesini seviyor.

Önemli değil, çünkü duygular eleştirel düşüncenin veya sağduyunun bir parçası değil, sadece varlar.

Gözlerimiz Sasha'nın üzerinde buluşuyor ve sanki dünya duruyor.

Demyan'ın şefkati ve vahşeti iç içe geçmiş. Sevişirken de öyleydi, şimdi de öyle. Buradaki şefkat Sasha'ya, vahşet ise bana yönelik ve ilk gözlerini kaçırın ben oluyorum.

O sadece Sasha'yla birlikte dönüp dışarı çıkıyor.

Tökezleyerek, panik anı içinde onu takip ediyorum. Ya onu alıp beni bırakırsa, ne yaparım?

"Al." Sesindeki isteksizlik içimde derin bir şeyi sarsıyor. Demyan açık arka kapıda duruyor ve Sasha'yı bana veriyor.

"Anne." Ve ben, uykulu, gözyaşlarıyla ıslanmış bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. Bakışları yavru keçisine düşüyor. "Benim."

O, yıpranmış şeyi kucaklarken onu emniyet kemeriyle bağlarım, sonra Demyan'ın koltuğa attığı battaniyeyi üzerine örterim.

"Lanet olası arabaya bin, Erin."

Evet, çünkü başka seçeneğim yok. Kapıyı çarpıp odaya giriyor. Ne yaptığını görmüyorum ama geri dönüp arabaya binerken bir şey saklıyor.

Otoyola çıktığımızda telefonunu istiyorum. Burun

kıvrıp başını sallıyor. "Hayatta olmaz."

"Arkadaşımı aramam lazım."

Ama cevap vermiyor, sadece telefonundaki bir tuşa basıyor ve bir adam cevap veriyor. "Patron?"

"İly?"

Demyan'ın başlattığı Rusça bir konuşma geçiyor. Telefonu kapattığında, "Bayan Everton'ın arabası alınacak ve ona geri verilecek. İly, bir arkadaşında kaldığını açıklayacak" diyor.

Dudaklarımı sıkarak başımı sallarım. Bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Kara bunu duyduğunda İly'nın başının belaya gireceğini söylemenin bir anlamı yok.

"Polisi arayacak."

"Hayır," diyor o, kesin bir sesle, "aramayacak."

Titreyerek Sasha'ya dönüp bakıyorum, ama o uyuyor ve ağzının aniden sertleşmesini kaçırmıyorum.

"Neler oluyor? Sasha'yı bu işe karıştırdığın için artık bilmeye hakkım var. O daha bir bebek."

Cevap vermez, ben de başka bir açıdan

denerim. "Alina'yı buldun mu?"

Bu işe yaradı. Başını salladı. "O iyi, onu geri aldım. Ama sen ve oğlumuz tehlike altındasınız..."

"Çünkü bizi yakaladın. Kimse bilmiyor."

"Ben hallettim. Başka biri halleder. Çocuğumu riske atmayacağım. Onu koruyabilirim. Seni de."

"Korunmaya ihtiyacımız yok."

"İhtiyacınız var. Lanet olasıca dediğim gibi, Max'i öldüren adamların, kız kardeşimi kaçıran adamların peşindeyim. Ve bunu yaptığım da, yaptıklarımı öğrendiklerinde," derken sırtımdan buz gibi bir ürperti geçer, "hepsini yok edeceğimi anladıklarında, büyük olasılıkla intikam almaya çalışacaklar."

Midem bulanıyor, mide bulantısı ve hassasiyet. Anlıyorum. Kemiklerime kadar.

Sasha ve ben tehlikedeyiz çünkü henüz değilsek bile, bariz hedefler olacağız.

Ve bir parçam, onların bilmeyeceklerini söylemek istiyor, ama tek bir kişinin düğünde ya da Chicago'da bizi görmesi ve benimle Sasha'nın yaşını biraz araştırması yeter...

Sasha'nın bir fotoğrafına bakmaları yeter, hemen anlarlar. Şu anda Demyan'a çok benziyor.

İşte bu yüzden kaçtım, Tom beni uyardığında onu aramaya çalışmadım, bu ezici tehlike yüzünden.

Sasha'yı tam da bundan korumak istedim ve...

Bir ses duyulur ve penceredeki hayalet gibi yansımalarımıza bakarım. "Bu senin suçun değil," der, alçak sesle. "Sadece böyle oldu."

Hayır, bence benim suçum. Ve Demyan'ın da.

KALENİN GÜZELLİĞİ eskisi gibi ve bahçede daha fazla adam var ve bu sefer direksiyonda Demyan olmasına rağmen, güvenlik arabaya, bana, uyuyan Sasha'ya ışık tutuyor.

Güzel olabilir, ama benim için eskiden sahip olduğu tüm cazibesini yitirmiş durumda. Her şey, bahçeler, güvenlik görevlileri, konak, hepsi bir şekilde eskisinden daha baskıcı.

Çünkü bu sefer, bir çıkış yolu olacağını sanmıyorum.

Hızı normal bir tempoya düşer, geniş bir arazi üzerinde yer alan geniş bir eve giden uzun bir yolda gidildiğinde insanların yaptığı gibi. Ama bana göre bu yavaşlık dayanılmaz, sanki o bir sadistmiş gibi, hobisinin yeni bir boyutunu keşfediyor... bana işkence ediyor.

Ön tarafın bitki örtüsünden arınmış olması ve ana bahçelerin diğer mülklerle çevrili arka tarafta olması, bazılarının çitlerinde elektrik telleri olması, hem ilk başta kaçabildiğim için hayretle titrememe hem de bunu bir daha yapamayacağımı bilmemden dolayı titrememe neden oluyor.

Sasha varken olmaz.

Onun vurulma riskini göze alamam.

Bir çıkış yolu bulmak için plan yapmalı, komplo kurmalı ve beklemeliyim. Sasha akıllıdır, ama daha iki yaşında. Sessiz kalmayı biliyor, ama bazen bu bir çocuk için çok riskli olabilir.

Kahretsin. Yanımdaki adamın sert yüz hatlarına bir bakış atıyorum, çenesinin duruşunu çok iyi biliyorum, hafızamdan değil. Sasha da öyle yapar. Genellikle direnirken.

Ama bir bebek gibi, bu adama rüşvet veremem.

Kahretsin, beni erimiş tereyağına çevirdiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum.

Yine de, korku ve endişeyi bir kenara bırakırsam, dokunuşu hala beni mest ediyor.

O... Ne düşünüyorum ben? Onu baştan çıkarıp bizi bırakmasını sağlayabilir miyim? Eğer sıkılmışsa ya da seks arıyorsa, ilk kısmı başarabilirim. Ama bırakmak?

Asla.

Sasha onun.

Oğlunu bırakmaz.

Başka bir adam bırakabilir, ama bu adam... Kemiklerimde hissediyorum. Oğlumu asla bırakmayacak.

Akıllı davranmam gerekecek.

Bakışları bir anlığına benimkilere değdiğinde nefesimi tuttum.

"Aklından ne geçiyorsa, Erin, yapma." Sesi düz.

Demyan sonunda malikanenin önüne yanaşır ve çakıllar saçılır. Ağzımı açarım, koltukta kıvrılırken, ama o soğuk buz mavisi gözler beni susturur. O iner ve kapıyı kararlı bir şekilde kapatır ve ben kendimi tutamayıp emniyet kemerini sertçe çekerim, naylon kemeri keser ve elimi uzatmış olarak kontak anahtarına bakarım.

Ama tabii ki anahtarlar yok ve o arkadan, "Ben aptal değilim" diyor.

Kapıyı çoktan açmış, uyuyan Sasha'yı tutan kayışları çözüyor. Onu kucaklayıp arabadan çıkıyor.

O kadar hızlı çıkıyorum ki, neredeyse yüzüstü çakılıyorum, kalbim çarpıyor, sendeleyerek son anda dengemi sağlıyorum.

Arabayı tutarken, ruhumdan korkunç ve keskin bir ses çıkıyor. O ayağa kalkarken bacaklarım titriyor, çocuğumu, vahşi bir adamın yapamayacağı bir şefkatle tutuyor.

Bana bakmaya bile tenezzül etmeden uzaklaşıyor, öfkesi o kadar sıcak ki yanıyorum.

Bir an orada durup bakakaldım, sonra arabaya doğru döndüm. Kapıyı kapatmak üzereydim ki bir şey gördüm. Arka koltuğa uzanıp Sasha'nın yastığını ve doldurulmuş keçi yavrusunu aldım, onları oğlummuş gibi kucaklayıp Demyan'ın peşinden koştum. Demyan malikanenin içinde kayboluyordu.

Öfkeli, bana kızgın, diyorum kendime. Bunu biliyorum. Sasha böyle yapar. Dünya sona erer ve o öfkeyle yanar, erir ve hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmaz. Kimse affedilmez. Ve sonra... ben affedilirim. Ve o, yanaklarından akan gözyaşlarının ardında güneş gibi gülümser.

Demyan da aynı. Belli ki kızgın, ama iki yaşındaki bir çocuk gibi değil, mantıklı ve beni dinlemeye hazır. Belki şu anda değil, ama birkaç dakika sonra öfkesi geçince. O akıllı. Nazik olabilir ve sevgi dolu olduğunu düşünüyorum. Kız kardeşini seviyor ve bir zamanlar bana da iyi davranmıştı. Sırf benimle yatmak için olsa bile, bana iyi davranmıştı. Buna gerek yoktu.

Eğer bir pislik olsaydı, muhtemelen onunla yatardım, çünkü o kadar seksi ve bana ilgi gösteriyordu.

Nefesimi verip, fuayeye koşuyorum. "Demyan," diyorum, "biz..."

"Sessiz ol." Genç ve çekici bir kadına bakıyor. Bana yemek veren kadın değil. Tabii ki daha fazla çalışanı vardır. Ve o da çalışanlardan biri. Diğer kadınlarla aynı üniformayı giyiyor. "Olga, oğlumu oturma odasına götür."

Beklemeden onu ona verir ve sonra bana döner, bileğimi sertçe kavrar ve beni sürükleyerek uzaklaştırır.

"Hayır, hayır, Demyan, oğlum, bana..."

"Hiçbir şey, çeneni kapa." Ağzımı tekrar açtım, ama ölümcül öfke, öfkeden daha korkutucu bulduğum duygusuz bir maskenin arkasında kilitliydi. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, çeneni kapa."

Beni merdivenlerden yukarı sürükledi. İkinci katı geçip üçüncü kata çıktık, merdivenlerin başında muhafızlar vardı. Daha büyük, süit gibi bir odanın kapısını açtı. Dışarıda iki muhafız daha bekliyordu. Beni içeri itti.

Burası uzun süreli bir hücre. Lüks, ama yine de bir hücre. Eski tip kilit yok, sadece tarayıcı ve tuş takımı olan yüksek teknolojik bir kilit var. Her iki tarafta da var, ama benim tarafımdaki çalışmıyor. Küçük bir oturma odası gibi görünen yerin yanında durup ona bakıyorum.

"Oğlumu ver."

Ama o geri çekilir ve ben oyuncak ve yastığı içime doğru kaldırıp onları kucaklayarak Sasha'nın kokusunu içime çekiyorum.

"Güvenilir olana kadar Sasha ile hiçbir şekilde görüşemeyeceksin." Ve çıkıp kapıyı kapatıyor.

Beni içeri kilitliyor.

On Üçüncü Bölüm

DEMYAN

Tanrım, bu çocuk ne kadar küçük.

Tombul ve o kadar kırılgan ki kusacak gibiyim.

Onun gibi birinin zarar görmesini nasıl engelleyebilirsin? Ezilmesini? Öldürülmesini? Büyük resimde değil, günlük hayatta. Bir şeylere çarpması, düşmesi, ayak altında ezilmesi?

Ve bebek... muhteşem.

Göğsümde aynı anda hem buz hem ateş gibi olan bir yeri ovuyorum. İnanılmaz derecede dolu ve boş. Anlamıyorum. Ben bebekleri seven biri değilim. Onları düşünmüyorum bile.

Ve yine de...

İşte burada lanet
olası.

Oğlum.

Bana benziyor, evet, ama ona da benziyor.

Kaç yaşında? İki mi? Kırılgan bir bebek. Ve onu
benden uzak tuttu.

Sasha kaşlarını çatıyor, uykusunda yüzünü buruşturuyor, minik tombul eli sanki orada olmayan bir şeye uzanıyormuş gibi açıp kapatıyor.

Ama uyanmıyor. Olga köşede onu izliyor, bana bakmıyor, tek kelime etmiyor. İyi. O daha iyi bilir.

Ona küçük bir yastık kale yaptı, böylece yuvarlanıp kendini incitemez.

Kahretsin. Bebek eşyalarına ihtiyacım var.

Dönüp dışarı çıkıyorum çünkü burada kalırsam nefes almayı unutabilirim.

Burası pek de vakit geçirmek istediğim bir yer değil, ama daha iyi bir kelime bulamadığım için, evim diyelim. Bir kaleye çok uygun. Tek eksiği kuleler ve bir hendek, bir de babamın boktan vizyonu tamam olsun.

Komik. O, mutluluk, sevgi ve anılarla dolu bir ev istememişti, lanet olası bir krallık, kimsenin giremeyeceği ve kaçamayacağı bir kale.

Kimse, yani benim dünyamdan haberi olmayan lanet olası bir kadın hariç.

Ama Chicago'daki dubleks penthouse'umun yerine, burası ana üssüm, operasyonların merkezi ve diğer tüm tanımları yerine getiriyor.

Merdivenlerin dibinde durup yukarıya baktığımda, yumuşak ışık ve cilalı ahşaplar beni hiç ısıtmaz. Tıpkı dışarıdaki ve şimdi evin her yerine yerleştirilmiş nöbetçiler gibi, içimde yatışmayan şeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmazlar.

Burası genellikle boş, ama şimdi hayatla dolup taşıyor. Masumiyet, acı ve öfke, hepsi burada. Duvarlardan bana doğru geliyor.

Kalbi parçalanmış kız kardeşim, benim bir parçam olan küçük çocuk, şüphesiz kafamı kazığa geçirmek isteyen annesi. Hepsi havayı dolduruyor, şarkı söylüyor ve konuşuyor.

Merdivenlerin altında nöbet tutan muhafızlardan biri bana bir bakış atmaya cesaret edince, dönüp aşağıdaki ofise doğru yürüyorum.

Numarayı çeviriyorum, hoparlöre ayarladığım telefonu kanepeye atıyorum, kendime bir Laphroaig dolduruyorum, tek malt viskiyi yudumluyorum ve Ilya cevap verirken bir tane daha dolduruyorum.

"Demyan?"

"Öncelikle, kaliteli kıyafetler alman gerekiyor, her şeyden, ve Sasha için oyuncaklar."

Bir vuruş sesi duyulur. "Sasha kim lan?" "İki

yaşındaki çocuklar tuvalet eğitimi almış

mıdır?"

"Ben nereden bileyim?" diyor Ilya. "Aklını mı kaçırdın patron, bir çocuk mu kaçırdın?"

İkinci bardağı bitirip bir anlığına kanepeye uzanıyorum. "Sasha benim oğlum."

Tam bir sessizlik olur. Sonra o, "Neyin ne?" der. "Oğlum."

"Ne zamandır çocuğun var?"

"İki yıldır. Evet, ben de yeni öğrendim." Rusçaya geçiyorum. "Ben de senin kadar şok oldum Ilya. O kadın, Erin, benim çocuğumu doğurmuş ve bana söylememiş."

"Çocuk istiyor musun?"

"O benim," diye tersledim. "Ve bana söylemedi."

Ilya iç çekti. "Çocuk büyük bir sorumluluk,
Demyan."

"Biliyorum."

"Bu istediğin bir şey mi?" "O benim."

Konuşma burada biter ve Ilya anlar. Ben de onu anlarım. Şimdilik her şey bitmiştir.

Nefes verip yüzümü ellerimle ovuşturuyorum.

Ilya'nın bunun benim istediğim şey olup olmadığını sorması haklı. Ben çocuklara karşı yumuşak davranan bir adam hiç olmadım. Hainler, dayak, ceza veya ölümden kurtulmak için çocuklarını kullanırsa, bu beni sadece sinirlendirir, asla etkilemez.

Bana göre, bu sadece işini batırmış adamlar için uygun bir bahane, kurtuluşları için ortaya attıkları bir şey gibi görünüyordu.

Tüylerim diken diken oluyor.

Hamile karısını ya da evde bekleyen küçük çocuğunu bahane eden korkaklara asla boyun eğmemem, bana bazı lakaplar kazandırdı; çoğunu unuttum, çünkü hiçbiri kalıcı olmadı, ama duygular? Onlar kaldı. Ben buz ve kayadan oyulmuşum. Kalbim yok. Ben bir iblisim. Çocuklardan nefret ediyorum.

Öyle değil. Ama onlar bir hediye, bir hak değil ve benim gibi bir adam için bile onlara karşı değilim. Ama hayat hikayemde bir çocuğa yer yoktu, en azından benim yazdığımda yoktu.

Belki de çocukların hiç aklımda olmadığını söylemeliyim, çünkü olmak istediğim son kişi cehennemde çürüyen babamdır.

O piçin benim hakkımdaki yargısını yanlış çıkarmak için çok fazla odaklandım. Bratva'yı yönetebilecek kadar iyi olduğumu kanıtlamak için çok fazla odaklandım. Ve şimdi onu onun hiç yapamadığı kadar iyi yönetiyorum. Çünkü geleceğin nasıl değişeceğini ve bratva'nın da değişmesi gerektiğini görebiliyorum. Ya da yok olacağını.

Düşündüm de, sanırım her zaman, bratva'yı ilerletmek için biriyle evlendikten sonra, konumum sağlamlaştıktan sonra, belirsiz bir gelecekte çocuklarım olacağına dair belirsiz bir fikrim vardı.

Ama böyle mi? Şimdi mi? Ben...

Kafam çok karışık.

İçim huzursuz, iç çekerek kalkıyorum. İlyas sabaha kadar bir şey yapamaz. Yukarı çıkıp Alina'ya bakıyorum, kapıyı açmama cevap vermezse yavaşça açıyorum.

Derin uykuda, hala gelinlik içinde, kıvrılmış, gözyaşları hala cildinde. Yüzlerce buruşuk mendil yere ve yatağa dağılmış.

Üzerine battaniyeyi çekiyorum, yataktakileri yere atıyorum. Kalbim parçalanıyor, acısı kemiklerime işliyor. Küçük kız kardeşimin acı çekmesinden ve benim hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyorum.

Max'i geri getirmek ya da zamanı geri almak dışında, ne söylersem ya da ne yaparsam yapayım fark etmez. Hiçbir şey bunu düzeltemez. Hiçbir şey.

Onu yatırıp, saçlarını yüzünden çekip alıyorum ve alnına öpücük konduruyorum. Sonra sessizce odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapatıyorum.

Üstümde, belli bir oda beni çağırıyor ama ben oraya

gitmiyorum. Onunla yüzleşmeye hazır değilim.

İçimdeki öfke, gizli şehvet duyguları - çünkü üç yıl önce beni ona çeken şey hala orada, canlı ve güçlü - keşfetmek istemediğim şeyler.

araştırmak istemediğim şeyler.

Bu yüzden aşağı iniyorum, antreyi geçip koridordan oturma odasına gidiyorum. Kapıyı amadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Biraz dinlen," diyorum Olga'ya.

O da başını sallayıp çıkıyor.

O gittikten sonra, lambaların altın rengi loş ışığıyla, küçük bir çocuğun rahatlatıcı bulabileceği bir ortamda, ayakta duruyorum.

Küçük ocuğa bakıyorum, kıvrılmış, tombul elleri Olga'nın nereden bulduğu yastığın üzerinde yumruk halinde. Bir an için onu yalnız bıraktığı için ona öfke duyuyorum, ama bunu bilerek yapmadığını düşünüyorum. Burada benim yerime onun işlerini yapacak yeterince personel var.

Daha önce bir kale oluşturan yastıklar şimdi dağınık, o gerçek yastıkların arasına sıkışmış ve battaniyesi düzgünce üzerine örtülmüş. İçimde bir şey sıkışıyor, b k l yor ve beni ürperten saf bir sıcaklık kaplıyor.

Aynı anda hem ağır hem de hafif hissediyorum. Sasha uykusunda çok huzurlu, sanki buraya aitmiş gibi, sanki hep buradaymış gibi. O kadar sağlam bir şekilde boşluğu dolduruyor ki, onsuz burayı hayal edemiyorum.

Kahretsin. Boğazım düğümlenir ve ona doğru yürürüm,  melir ve ipeksi saçlarını cildinden çekerek alnına nazıkçe dokunurum. O, sıcaklığın ta kendisi gibidir. Küçük bir neşe meleği ve şimdi kalbim şişmiş ve gözlerimi sertçe kırıyorum.

Nasıl olur da tanımadığım bir çocuğa bu kadar şiddetli bir sevgi duyabilirim? Ama duyuyorum ve nefes alamayacak kadar güçlü bir bağ var aramızda.

Bununla birlikte lanet olası bir korku da geliyor. Ya bunu mahvedersem? Ya benim yüzümden bir şekilde incinirse? Deşet iimi parçalıyor.

Ayağa kalkıp geriye sendeleyerek göğsümü ovuşturuyorum. Derin nefesler alarak yanındaki koltuğa oturmayı başarıyorum ve onu izliyorum. O mükemmel, gerçek ve benim.

Ama bu çocukla nereden başlayacağımı bilmiyorum. Sasha iki yaşında ve ben bir yabancıyım. Annesi ona çok bağlı olacak. Bu kesin. Tek bildiği şey o. Ve annesi onu açıkça seviyor ve ona büyük bir saygıyla bakıyor. Sanırım birbirlerinin dünyaları.

Ve ben... Hiçbir
şeyim.

Lanet olası bir yabancı. Aniden ortaya çıkıp onu ve annesini ağlatan biri.

Bir canavar.

Kötü adam.

Tanrım, bu çocuk uyandığında annesini değil beni görünce çılgına dönecek. Annesi gitmiş olduğunu fark edince daha da kötü olacak. Beni reddedebilir.

Yumruğumu sıkıyorum.

Beni tanımadığı, beni istemediği için küçük bir çocuğu cezalandıramam. Ama sanırım onu ondan uzak tutarak dolaylı olarak cezalandıracağım. Çünkü Erin'i cezalandıracağımdan eminim. Çocuğumu benden uzak tuttuğu için bedelini ödemek zorunda. Esasen onu çaldığı için.

Bu tutumumun tamamen mantıksız olduğunun farkındayım, ama umurumda değil. Hislerim böyle.

Çünkü nasıl cüret eder bunu yapar? O benim. *Benim.*

Yumuşak bir ses dikkatimi çeker ve başımı kaldırırım. Sasha uyanmıştır. Küçük bir hıçkırık çıkarır. "Anne." Sonra, "Keçi."

Etrafa bakınıyor ve ağzı titriyor. "Anne?"

Ağlamaya başlıyor. "Anne!"

Beni görüyor ve çılgılık atmaya başlıyor.

"Hey Sasha," diyorum, ona doğru giderken olabildiğince yatıştırıcı bir sesle.

Çocuk geri çekilir ve çılgılları ve hıçkırıkları daha da yükselir. "Anne! Anne! Anne istiyorum!"

Benden korkuyor.

Ona uzanıyorum ama histerisi o kadar artıyor ki, onun güvenliğinden endişeleniyorum. Yüzü tuğla kırmızısı ve çılgılları ve hıçkırıkları su ve sümükle dolu. Nefes alıp almadığından bile emin değilim.

Ne yapacağım ben? Çılgılları daha da kötüleşiyor ve panik başlıyor.

"Sorun yok, sorun yok." Ve ben sadece orada duruyorum çünkü ona doğru hareket edersem, durumu daha da kötüleşir.

"Ne oluyor..." Alina gürültünün üstüne sesini yükseltiyor.

Dönüyorum ve bir an nefes alamıyorum. Yüzü lekelerle kaplı, şişmiş, o ve Sasha bir tiyatro grubu olabilirler, ikisi de kederden ölecek gibi, ama onunki kederden çok öfke ve korku.

"Anne!" Sasha'nın gözleri Alina'ya kilitlenir ve bir anlık bir tanıma gibi bir şey olur ve kollarını uzatır.

Alina bana bir bakış atar ve sonra çocuğu kucağına alır. "Merhaba, Sasha. Her şey yolunda, her şey yolunda. Annen uyuyor. Ben Alina, buradayım..."

"Dino," diyor ağlayarak. "Annemi istiyorum."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum ona.

Ama o beni duymazdan gelir, Sasha'yı sallayıp kucaklar ve ona bir şeyler mırıldanır, ta ki Sasha yavaşça sakinleşene kadar. Sanki bir mucize gibi, sonunda o kadar sakinleşir ki, annesinin saçını avuçlayıp ona gülümseyerek bakar. "Dino."

Dino mu? Ona Dino mu diyor? Ya da belki bir yerlerde bir dinozoru vardır. Ama ona hayranlıkla bakıyor, sanki kendi annesi uyanana kadar onun yerine mükemmel bir anneymiş gibi.

Onlar konuşurken çenem geriliyor ve kadın onu okşayarak, gülene kadar ona öpücükler gönderiyor.

Ve mutluluk ya da rahatlama yerine, göğsüm sıkışıyor. Bize cevap verdiği ve tek başına çılgınlarla malikaneyi yıkmaya çalışmayı bıraktığı için mutlu olmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu benim, babası olarak yapmasını istedim. Bunun yerine, oğlum hiç tanımadığı teyzesini tercih ediyor. Kahretsin, belki de Alina, Erin'in bir çocuğu olduğunu bildiği için böyle yaptılar, ama bu tek seferlik ve kısa süreli bir şey olurdu.

Önemli değil, ben bir başarısızım. Oğlum benden nefret ediyor. Kahretsin.

Sasha sonunda tekrar uykuya dalar ve onu dikkatlice kanepede hazırlanan küçük yatağa yatırır. Kız kardeşim bir süre saçlarını okşar, sonra omuzları inip kalkar ve ayağa kalkar.

"Onları bulduğuna sevindim, Demyan. Erin ve bu tatlı çocuğun dışarıda olduğunu düşünmek istemiyorum. Beni kaçıranlar, onu da kaçırmaya çalıştıklarına göre, muhtemelen onun da ailemizin bir parçası olduğunu düşünüyorlar." Rusça konuşuyor, acısı, öfkesi ve çaresizliği daha belirgin. "Erin nerede? Ona uyuduğunu söyledim ama..." Gözleri fal taşı gibi açılır.

"O iyi," diyorum. "O..." Başımı sallıyorum. "O uyuyor."

"Tamam."

Oğluma bakıyorum. "Benden nefret ediyor, beni canavar sanıyor."

"Hayır, bilmiyor. O küçük bir çocuk, sen ise yetişkin bir adamsın, Demyan. Sanırım sadece Erin ve oğlu var, babası ya da erkek arkadaşı yok, sadece ikisi. Yani..." Üzgün ve yorgun bir gülümsemeyle devam etti. "Yabancı bir yerde, yabancıların arasında uyandı. Zaman alacak, ama alışıacaktır."

Ona söylemeliyim. "Alina, anlamıyorsun. Ben... Erin'le daha önce bir kez tanıştım. New York'ta. Üç yıl önce."

"O zaman o..." diye başlar, ama sözünü bitiremez, bakışları benimkilere kilitlenir.

"Demyan?" "O benim oğlum."

Kız kardeşim gözlerini kapatır. "Şu anda bunu kaldıracak gücüm yok, ama... onları korumak için kurtarmadın mı?"

"Oğlumu benden uzak tuttu. Hiç bilmiyordum, Alina. O benim ve o oğlumu benden sakladı."

"Demyan?"

"O burada, yukarıda. Onu görmeyecek. Şu anda hissettiklerime göre, o yirmi bir yaşına gelene kadar onu görmeyecek."

"Bu onun gözüne girmek için iyi

bir yol." Ona keskin bir bakış

attım. "Alina."

"Bu... bu çok karmaşık. Yatacağım. Yapamıyorum... Üzgünüm."

Elimi sıkıyor. "Zaman alacak. O senden nefret etmiyor, sadece korkuyor. Aklını başına alacak."

Başını eğerek çıkar ve ona tüm bunları yüklediğim için

kendimden nefret ederim. "Aklı başına gelecektir," diye

fısıldarım.

Umarım öyledir ve içten içe, mantığım la da bunu biliyorum. Ama bu durumu düzeltmiyor. Ve içimdeki duyguları durdurumuyor.

Babamın bana yüklediğı başarısızlık.

On Dördüncü Bölüm

ERİN

Sinirden ötesindeyim ve hıçkırıklarımı durduramıyorum. Her şey karanlık, boş ve içimi yiyor. Kalkmak bile zor. Burada yatıp ölebilirim.

Ama yapmayacağım.

Sasha'nın bana ihtiyacı

var.

Boğazımda bir başka hıçkırık yükselir ve gözlerim yanar, görüşüm bulanıklaşır. İçimde artık gözyaşı kalmadığını sanırsınız, ama var. Sanki sonsuz bir akış.

Sasha.

Onun yastığı olan yavru keçisini kendime sıkıca sarıyorum. Onu babası olan o canavar beni buraya sürükleyip bir mahkum gibi kilitlediğinde, onları hala elimde tuttuğuma inanamıyorum.

Ama yaptı. Çünkü o kalpsiz, acımasız. Yakışıklı görünüşünün ardında bir canavar.

Tom beni

uyarmıştı. Ve ben

dinledim.

Ama yetmedi.

Kader araya girdi ve bizi bir araya getirdi, ve o bir şekilde Sasha'yı öğrendi.

Tek düşünebildiğim, yardım etmeye çalıştığım kız, arkadaşımın sevdiği ve uğruna öldüğü kız. Ona söylemiş olmalı. Tek mantıklı açıklama bu. Onun güçlü olduğunu anlıyorum, ama bir oğlunun olduğunu bu kadar çabuk öğrenmesi...

O, onu hiç görmedi bile.

Fotoğrafını bile görmedi.

Ama Max gördü. Max ile buluşmuştum ve o Sasha'nın fotoğrafına hayran kalmıştı. Alina geldiğinde, oğlumdan bahsetti ve ona fotoğrafını göstermemi söyledi. Ama ben gözlerimi devirdim ve onun düğününe odaklanmak isteyeceğini, bir çocukla ilgilenmek istemeyeceğini söyledim.

O sordu ama garsonun dikkatimizi dağıttı. Sasha'nın fotoğrafını görmedi ama eminim Demyan'a iki yaşında bir oğlum olduğunu söylemiştir.

Hayat böyle.

Yani o da intikamını aldı.

Ya da belki de ben suçlamaya çalışıyorum ve o geniş güç ağlarıyla beni inceliyor. Bilmiyorum.

Umurumda değil.

Sadece lanet olası oğlumu istiyorum.

"Ve burada yatmak da bir işe yaramayacak."

Kendimi zorlayarak ayağa kalkıp banyoya sendeleyerek gittim ama aynaya bakmadım. Soğuk suyla bir havlu ıslattım ve yüzüme bastırdım. Sonra odanın geri kalanına döndüm.

Yatak, kanepa, sehpa, dolap, masa ya da yemek masası olarak kullanılabilecek küçük bir masa ve sandalye.

Ve tabii ki pencerede parmaklıklar.

Havluyu sıkıyorum ve yüzümü buruşturuyorum, ellerim şişmiş ve ağrıyor, beni kilitledikten sonra kapıyı yumruklamaktan.

İkinci sefer mi? Sasha benim için çığlık atıp ağladığında. Onun dehşet dolu "Anne" çığlıkları binayı yıkabilirdi ve ben yumruklarımı tekrar tekrar kapıya vurarak bağırıp, tehditler savurup, yalvarıp, ağlayarak, yorgunluktan yere yığılana kadar devam ettim.

Kimse gelmedi.

Tek duyduğum, döşeme tahtasının gıcirtısıydı ve bir ara, bir su birikintisinin içinde yatarken, kapının altından bir gölgenin geçtiğini gördüm.

Nöbet değişimi mi?

Bilmiyorum.

Sadece oğlumu istiyorum.

Bu yüzden yatağın kenarına oturup yavaş nefes alıp vermeyi deniyorum, histeriyi ve gözyaşlarını yatıştırmaya çalışıyorum, duygusal çalkantının yol açtığı yorgunluğu görmezden geliyorum.

Her şeyi elimden geldiğince kilitliyorum çünkü savaşmam gerekecek. Akıllı ol ve bekle.

Ve kaçma fırsatı bulduğumda, ondan o kadar uzaklaşana kadar durmamam gerekecek.

Ya da onu öldürmek zorunda kalacağım.

Bu düşünceyle korkunun gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor. Oğlum için her şeyi yaparım.

Boşuna olsa bile, kapıya gidip kilidi deniyorum ve ölü tuş takımına ve ekrana basıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Hala kilitli, tuş takımı hala işe yaramıyor ve küçük bir "Lütfen..." sesi çıkıyor.

Tabii ki kimse cevap vermiyor.

Midem bulanıyor ve bir an için kusacağım sanıyorum.

Yumruğumu kaldırıyorum, akıllı davranma kararlılığım yok oluyor ve kapıyı tekrar yumruklamak üzereyim ki kapı açılıyor.

Şoktan geriye sendiyorum.

Demyan orada, sert ve soğuk, tüm alanı kaplıyor. Odadaki oksijeni emiyor ve kalbimi çarpıtıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, "lütfen, bu beni öldürüyor."

Yüzünde en ufak bir şefkat ya da öfke belirtisi bile yok. Tundra gibi soğuk ve boş.

Bakışları beni sarmalıyor, kızarmış, morarmış ellerime düşüyor ve kapıyı kapatırken o soğuk, ruhsuz bakışları yine beni vuruyor.

Bir şey kopar ve ben atılırım, ama kapı çarpmadan ve demir gibi bir kol belimi sarmadan önce sadece bir adım atabilirim.

Bir an için, onun sert vücudunun ateşiyle kaplandım. Buzla çelişen bu ateş içimi yakıyor ve kıvrılmak istiyorum, ihtiyacım var... Ben...

"Kapıdan çıkmayı başarsan bile, merdivenlerin tepesine asla ulaşamazsın. Adamlarım öldürmek için ateş etmekten çekinmezler." Beni bırakıyor, sanki onu kirletmişim gibi itiyor. "Oturlan."

Ondan nefret ediyorum. Öfke yükseliyor, ama onun emrini yerine getiriyorum, beni öldüreceği tehdidi hala kafamda. Ve bu, Sasha ile kaçma kararımı daha da güçlendiriyor.

"Dinle beni lan," dedi, ona baktığımda. Yumuşak, alçak sesinde korkutucu bir şey vardı. Bağırması ve öfkeyle dolması daha da kötüydü. "Bunu ödemen gerek."

"Ne için?" Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Tek başıma bir çocuk doğurduğum için mi?"

Gözleri kısılır. "Oğlum hakkında bana yalan söyledin. Bir şeyi söylememek de yalandır, Erin."

Yükselen öfke ve hayal kırıklığını yutuyorum. "Sana adını sormuştum, ama sahte bir isimle kayıt oldun. Seni bulmaya çalıştım, ama elimizde hiçbir ipucu yokken nasıl bulabilirdim?"

Demyan'ın kaşı kalktı. "Gerçekten mi? Sorun şu ki, sana inanmıyorum. İstesene bulurdun."

"Sen tek gecelik bir ilişkiydin. Ve ben denedim. Yemin ederim."

"Yine yalan mı, *Lyubimaya*?" Sesi yumuşak bir tona büründü. "Bak, bu gece ödevimi yaptım. Seni araştırdım. Anlaşılan kardeşin saygın bir özel dedektif. Kullandığım isim ve kaldığım otelden kim olduğumu ve bratva bağlantılarımı öğrenmiş olmalı. Benim bratva olduğumu biliyordu."

Donup kalıyorum, ki bu aptalca, çünkü bunu biliyorum. Ama onun böbürlenerek, yüksek sesle söylemesi, bunu bana daha da hissettiriyor.

"*Lyubimaya*, güzel küçük *Lyubimaya*; oğlumu benden uzak tutarak ne yaptığını çok iyi biliyordun. Bana zarar vermek istedin. Lanet olsun, belki de maaşlı çalışıyorsun."

Ona bakıyorum, yumruk yemiş gibi. "Delirdin mi? Ne maaşından? Ve senin ne olduğunu bilsem bile, neden sana zarar vermek isteyeyim? Seni tanımıyorum. Senin dünyanın benim dünyam değil. Ve belki, madem varsayımlar yapıyoruz, onu gizli tuttuysam, onu korumak içindi."

"Saçmalık."

Gözlerim dolup bulanıklaşırken ve yanarken, cevap vermek için kendimi zor tutuyorum. "Demyan..."

"Ne yaptığını biliyorum. Çocuğumu çaldın..."

"Benim çocuğum, Demyan. Benim. Onu ben doğurdum, ben büyüttüm, o benim."

"Hayır, benim. Onu saklamaya çalıştın, benden mahrum bıraktın ve babasını hayatından çaldın. Bunu sana asla affetmeyeceğim. Bu en büyük ihanettir."

Hıçkırıklarımı yutuyorum. "Demyan, ben... Onu senden uzak tutmak istemedim, hayır... Seni tanımıyordum, lütfen."

O başını sallar. "Olaydan sonra kurban rolünü oynamak kolay, değil mi? Ama sen beni aramadın. Aslında, kardeşin sana benden ve kim olduğumdan bahsetmişti, ama sen Sasha'yı saklamayı tercih ettin. Bunun için sana bunu ödeteceğim."

Hıçkırıklar patlar, ama bana attığı küçümseyici bakışlar bir sonrakini bastırmamı sağlar.

"Bana ödettiriyorsun. Lütfen beni cezalandırırken onu da cezalandırma. O bana ihtiyacı var."

"O bunu atlatır."

Acımasız sözler yüzüme tokat gibi çarpar ve oturuyor olmama rağmen, bacaklarım birdenbire güçsüzleşir ve geri çekilirim.

Sonra cebine uzanıp bana bir telefon uzattı. Titrek parmaklarla telefonu aldım. Ve şok oldum. Telefon benimdi.

"Adamlarım eşyalarını mekandan aldı." Telefonuma başını salladı. "Endişelenenlere mesaj atmak için beş dakikan var. Belki sevgilin nerede olduğunu merak ediyordur. Nerede olduğunu ve bir süre dönemeyeceğini açıkla. Uzun bir seyahate çıktığını falan söyle."

"Ben..."

Panik içimi kaplıyor ve gevezelik etmeye başlıyorum, "Onun eşyaları, orada sevdiği bir kitap var, ona okuyun. Ve..." Yastığını ve keçi oyuncağını alıp ona uzatıyorum. "Bu onun yastığı ve en sevdiği oyuncağı."

Onları vermek istemiyorum; sahip olduğum tek Şey onlar, ama ocuğumu da mahrum bırakamam. Onun onlara daha çok ihtiyaı var.

Ama Demyan alayı bir Şekilde gülümser ve geri çekilir, yastık ve oyuncak yere düşer. "Onlara ihtiyaı yok."

"O iki yaşında; keçiyi seviyor ve yastık onu sakinleştiriyor. Lütfen, Demyan..."

"Sasha pireli çöplerin arasında yaŐamayacak. Yeni yatak takımı, kendi odası, kaliteli kıyafetler ve en iyi oyuncaklar olacak. Peki ya sen? Böyle devam edersen onu hiç göremeyeceksin."

O ıkar.

"Lanet olası pi!" diye bağırıyorum ve kendimi kapıya atıyorum. "Sen kalpsiz, lanet olası bir canavarsın! Bana ulaşmak için bir bebeği cezalandırıyor ve incitiyorsun! Onu sevmiyorsun, sevemezsin. Sen sevmeyecek kadar acızsın. ıkar beni! Oğlumu ver! Senden nefret ediyorum!"

Ağlayarak duvara yaslanıyorum ve kavga sonunda tekrar snyor.

Hareket edebildiğimde, yavru keçiyi ve yastığını alıp yatağa tırmanıyorum ve onlara sarılıp ağlıyorum, kararlılığım paramparça, duygularımı bastırmak için kullandığım kilitler kırılmış ve bükülmüŐ.

Bayıldım mı, yoksa garip bir transa mı girdim, bilmiyorum, ama kapıyı duymuyorum, sadece sesi duyuyorum. Oturduğumda gözyaşlarım kurumuş.

Bu, az önce gördüğüm kadın değil. Demyan'ın yattığına emin olduğum güzel kadın.

Elinde bir tepsi var ve onu alıp ona vurmak için ne kadar g kullanmam gerektiğini hesaplamaya çalışıyorum. Ama bunun bir anlamı yok çünkü diğer tarafta silahlı gardiyanlar var ve kapı kapalı ve arkadan kilitli.

"Sen Erin

misin?" Hareket

etmiyorum.

"Magda seni daha önce gördü ve ben de buradayım. Ben Olga. Al."

Tepsiyi yanına bırakmadan önce su ve sade bir sandviç koyuyor.

"Magda seni sordu."

Dostça davranıyor ama yumuşak değil, yine de denemeliyim. "Lütfen beni dışarı çıkarın." "Bunu yapamam."

"Sasha, onu sen aldın... O... O iyi mi, lütfen? Onu tekrar gördün mü?"

O başını sallar. "Oğlun güvende ve iyi."

Yine ağlamaya başlıyorum ve o bana bir mendil uzatıyor. "Üzgünüm..."

"Ağlamak bir işe yaramaz," diyor. "Demyan'a itaat etmek işe yarar."

"Hayır, oğlumun yanında olmam yardımcı olur. Ona ihtiyacım var, onun da bana ihtiyacı var. Beni çağırdığını duydum. Lütfen beni bırakın," diyorum.

Ama Olga başını sallar. "Yapamam. Demyan'ın düşmanlığını istemem. Bu yüzden bile bana kızacaktır." Sandviçi işaret eder, sonra cebinden bir çikolata çıkarır ve masaya koyar. "Sana sadece su vermem gerekiyor, yemek değil, ama aç olmalısın."

Ona uzanıyorum. "Beni bırakabilirsin. Seni zorladım diyebilirim."

"Demyan çok güçlü bir adam. Bunu öğrenirse cezalandırılırım. Sana kaçmana yardım edersem ne yapar, Tanrı bilir."

"Böyle korkunç bir canavarın yanında nasıl çalışabiliyorsun?"

Olga kapıya, sonra bana bakar ve elimi tutup sıkar. "Güçlü ol, küçük Erin. Zırhının altında iyi bir adamdır. Demyan sakinleşecektir. Eninde sonunda."

Ama ona inanmıyorum. Demyan iyi

biri değil.

O bir canavar ve sadece Sasha'yı almakla kalmayıp, onu bir daha asla görmemem için benim onu bir daha görmememi sağlamak için kararlı.

Buradan gitmem gerek. Oğlumla birlikte.

Çünkü ikimizin de hayatı için endişeleniyorum.

On Beşinci Bölüm

DEMYAN

BAŞIM AĞRIYOR.

Sanırım kırk dakika kadar uyudum ve o dakikaların her biri rüyalarla doluydu.

Mantıksız davrandığım düşüncesinden kurtulamıyorum. Siktir et, mantıksız davrandığımı biliyorum. Ama durduramıyorum. Oğlumu benden aldı, onun hayatının bir parçası olma şansını benden aldı ve ben bununla nasıl barışacağımı bilmiyorum. Onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum.

Erin hala yukarıda.

Ağlıyor, bağılıyor ve Olga ona gizlice sandviç vermiş. Boş ver. Ben canavar değilim. Onu aç bırakmayacağım, ama Erin gibi birinin personel arasında popüler olmasını da istemiyorum. Onların, ona çok iyi davranırlarsa benim ne yapabileceğimden biraz korkmalarını istiyorum.

Onun büyüüne kapıldım. O enerjik ve güçlü, masum ve tatlı, ama tüm bunların altında ne var? Lanet olası bir şeytan kadar suçlu.

Sabah yedi olduğunda bilgisayarımı kapatıp çalışma odamdan çıkıp koridordan geçerek Alina, Olga ve Magda'nın ağlayan Sasha'yla uğraştığı yemek odasına giriyorum.

Kim bu küçük çocuklara bu kadar güçlü ciğerler verdi?

Neden yine ağladığını bilmiyorum. İyi uyudu ve Ilya'dan sekizde Sasha için gerekli her şeyi getirip geleceğini mesaj attı. Zaten işçiler benim odamın yanındaki, çocukluğumun nefret ettiğim odasını, Sasha için yeni, parlak renklerle boyanmış bir odaya dönüştürüyorlar.

Mobilyalar henüz gelmedi, ama boya parlak limon sarısı ve iş arasında, onun için

duvarlara yapabileceğimiz motiflere bakıyordum.

Sasha beni görüyor ve parlak pembe yanakları titreyerek yeni bir gözyaşı seli döküyor ve annesini istiyor. Geri çekiliyor, Magda'ya yapışıyor.

Ben sadece ona bakıyorum, Olga aceleyle uzaklaşıyor ama Magda onun başını okşuyor. "Efendim," diyor Rusça. "Çocuk annesini istiyor."

"Aşacaktır. Kahvaltıda her zamankinden alayım. Alina?" Kız

kardeşim başını sallar ama ben aldırım.

"Alina da aynısından."

Magda cesur bir kadındır. Beni kendimi bildim bileli tanır ve bazen küstahça davranır. Bu da öyle bir an gibi görünüyor. "Peki ya çocuk?"

"Ağlıyor Demyan." Alina ellerini ovuşturuyor. "Her şeyi denedik. Mısır gevreği bile. Belki çikolatalı puflar almalıyız..."

"Oğlan süt, portakal suyu ve tost alacak."

Magda'nın bana karşı çıkacağını düşündüğüm bir an var, ama o başını sallayıp Sasha'nın saçlarını okşadıktan sonra telaşla uzaklaşıyor.

Çocuk bir tür yükseltici koltukta oturuyor. Ilya henüz dönmediğine göre bu koltuk nereden çıktı bilmiyorum, ama eminim biri evden getirmiştir. Oturacak bir yeri olduğu sürece umurumda değil.

Oturup, basılı kağıdımın yanına gelen kahveme biraz süt döküyorum. Tabletım de orada. Baskının dokunuşunu seviyorum, ama bugün tableti kullanıyorum ki huysuz çocuğa göz kulak olabileyim.

"Buyur," diyor Magda, pastırma, yumurta ve tost getirerek. Sasha için de var, ama ben yerken, Magda'nın ona sunduğu her şeyi burun kıvrarak reddediyor.

Haşlanmış yumurta istemiyor. Pastırma da istemiyor. Meyve suyu da istemiyor. Süt de istemiyor ve Sasha bunu, yemek ona yaklaşıp yaklaşmaz başını çevirip dudaklarını sıkarak belli ediyor.

"Hayırrr," diye ağlıyor. "Anne istiyorum, anne istiyorum!"

"O burada değil," diyorum

sertçe. Ve o daha da

ağlıyor.

Magda bana dar gözlerle bakar ama çıkar, Alina iç çeker.
onu sakinleştirmeye çalışır.

Ben de bunu yapmak istiyorum, ama ona yaklaşacakmış gibi görünmem bile onu
histerik bir hale sokuyor ve lanet olası annesini çağırmaya başlıyor.

"Lanet olası tostunu ye ve ağlamayı kes, Sasha," diyorum, "yoksa aç kalacaksın."

Yüksek sesle ağlayarak bağırmaya başlar ve Alina onu sakinleştirmek için kucağına
alır, ama çocuk kendi dünyasında ağlıyor ve çığlık atıyor.

"Ciddiyim, Sasha. Ye yoksa bunu akşam yemeğinde, öğle yemeğinde ve yarın
kahvaltıda da yersin."

"Demyan." Alina'nın yumuşak sesindeki sessiz kınama beni rahatsız ediyor ve içimi
acıtıyor. Gözleri şişmiş ve eminim ki Sasha'ya ağlama yarışında rakip olmuştur, ama
onun aksine, onun gözyaşları haklı.

"Bırak," diyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Öğrenmesi lazım."

"O daha iki yaşında, Demyan. O sadece küçük bir çocuk ve neler olduğunu
anlamıyor. Büyük, yabancı bir yerde ve annesi yok. Korkuyor."

Ona sertçe bakıyorum. Evet, bunun farkındayım, ama bu kadının çocuğumu tekrar
almasına izin mi vereceğim? Yaptığı şeyin yanına mı kalacak? Bu çocuk onun
yüzünden benden nefret ediyor ve bu benim kalbimi parçalıyor. Ve bunun
sorumlusu o.

Başından beri orada olsaydım beni tanırdı ve dünyaya sahip olurdu. Ona dünyayı
verebilirim. Ama...

"Bunu o yaptı, Alina."

Kız kardeşim uzun süre sessiz kalır ve Sasha'ya kadeh kaldırmaya çalışır, ama o
başını sallar ve ağlamaklı bir sesle "Anne" der.

"Demyan..." Kardeşim duraksıyor ve ben yükselen öfkemi bastırmaya çalışıyorum.
Kalbimi kırıp parçalayan ve patlatmak isteyen kardeşim ya da o çocuğa değil,

lanet olası iki yıl boyunca onu benden çalan kadına. "Demyan, anlıyorum. Öfkeni ve acını anlıyorum. Ama Erin'e karşı tepkini ve cezalandırmanı..."

"Haksız mı?"

O iç çeker. "Hayır, anlıyorum, ama haklı ve gerekçeli olsan da, bunun Sasha için ne kadar adaletsiz olduğunu göremiyor musun? O daha iki yaşında. Açıkça korkmuş durumda. Bizi tanımıyor."

Elimi masaya sıkıca bastırdım.

"Doğru ya da yanlış, biz yabancıyız ve onun kadınlara tepki vermesinin tek nedeni, şu anda annesine en yakın kişi olmamız."

"O..."

"Ne? Unut gitsin mi?" Alina başını sallar. "Ben zar zor dayanıyorum ama yanlış olduğunu ben bile görüyorum. Sen mantıksız değilsin. Sen..." Yutkunur, oğluma bakar, sonra bana. "O annesine açıkça ihtiyaç duyuyor ve sen onları ayırarak uzun vadede ona zarar vereceksin. Bunu bildiğini biliyorum."

Sözleri keskin, zehirli iğneler gibi ve derinden vuruyor. İçimdeki öfke dönüyor, bir çıkış yolu arıyor ama Alina'ya saldırmam mümkün değil. Ama o da benimle böyle konuşamaz.

"Kendi işine bak, Alina. Erin ve oğlumla nasıl ilgileneceğim benim kararım, benim seçimim. Başka kimsenin değil. Senin de çocukların olduğunda, onlar için kararlar verebilirsin."

Sessizlik lanet gibi ve gözlerindeki ifade, sanki ona yumruk atmışım gibi, yıkıcı.

Sandalyesini geri itiyor. "Bu asla olmayacak, değil mi?"

"Siktir, özür dilerim, sana bağırdım, Angel. Öyle demek istemedim. Ben sadece..." "Hayır, Demyan. Hayır." Ve hıçkırarak ağlamaya başlar, arkasını döner ve koşarak çıkar.

Siktir, siktir, siktir. Ne zaman bu canavara dönüştüm? Tam da babamın gördüğü başarısızlık örneğiyim.

Sadece bir canavar küçük bir çocuğa yemek yemesini ya da aç kalmasını ister. Ve sadece bir canavar sevdiği kız kardeşine çocuk sahibi olmakla ilgili duyarsız şeyler söyler. Onun nişanlısı öldü.

nişanlısı öldü. Hayatını birlikte geçirmeyi planladığı, tüm kalbiyle sevdiği, bir aile kurmak için heyecanlandığı adam öldü, ve ben ona boktan şeyler mi söylüyorum?

"Olga." Hizmetçi burada değil. Sesimi biraz daha yükseltiyorum ve koşarak geliyor. "Ona kahvaltısını yedir ve gözün üzerinde olsun."

Alina'nın peşinden gidiyorum.

Odasında, sanki Sasha'nın diğer yarısıymış gibi ağlıyor, sesinde o teselli edilemez tonu hızla öğreniyorum.

Yatağa oturup sırtına elimi koyuyorum, titremesinden vücudu çok kırılgan görünüyor. "Melek, özür dilerim. Ben bir pisliğim ve haddimi aştım."

Burnunu çekip bana dönüyor. "O da değil. Her şey... her şey." Gözleri benimkilere takılıyor ve kalbim onun için yeniden parçalanıyor. "Onsuz nasıl devam edebilirim? Öldüğünü bilmeme rağmen sanki az önce odadan çıkmış gibi hissediyorum. Her an içeri girecekmiş gibi bekliyorum. Neden Demyan? Neden Max? O çok iyi biriydi. Bu nasıl oldu?"

Ve bir kez daha dağılır.

Yıkılmış durumdayım. Rusça, onu sakinleştirmek için tatlı sözler, aklıma gelen tüm yalanlar ve masallar söylüyorum ama o sadece hıçkırarak ağlıyor.

Ne yapmam gerekiyor ki? Suçluyu bulup ona ve ailesine acı çektirmek mi? Tabii. Ama bu Alina'ya yardımcı olmayacak. Max'i geri getirmeyecek.

Kahretsin. Başka bir şey düşünmeye çalışıyorum, ama hepsi sahte, yanlış geliyor ve sonunda istemediğim şeyi yapıyorum.

"Alina, cenaze törenini ne yapacağız?"

İnliyor ve titreyerek nefes alıyor. "Annesi küçük bir tören ayarladı, sadece yakın aile üyeleri katılacak."

"Bütün arkadaşları da gelmeli..."

"M-max büyük bir şey istemezdi; bunu bile istemezdi. Bir parti düzenleyip insanların birbirlerini neşelendirmelerini isterdi, ama..." Başını sallar. "Bununla yüzleşebilir miyim, bilmiyorum. Henüz değil, bir süre daha değil."

Doğru kelimeleri arıyorum ama bulamıyorum, bu yüzden vazgeçiyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım, tamam mı?"

"Senin yapabileceğin tek şey," diye fısıldadı, "bunu yapan hayvanları cezalandırmak."

Buna tutunuyorum, zaten üzerinde çalıştığım bir şey. "Bunu yapabilirim."

"Ben... uyumaya çalışacağım, tamam mı? Erin'e iyi davran. O da Max'i kaybetti."

Bunu biliyorum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Yine de başımı sallayıp aşağıya iniyorum.

Aşağısı hala savaş alanı ve Sasha kazanıyor. Beni deli etse de onun azmine hayranım. İnatçı bir çocuk. Ama şu anda onun yemek yemesi lazım ve o hala reddediyor.

"Daha fazla tost yaptık ama istemedi. Kimse soğuk yumurta ve pastırma istemiyor," diyor Olga.

Mutfağa girerken dilimi ısıırıyorum. Burada bir şeyler olmalı. Dolabı açıyorum ama ben sağlıklı besleniyorum ve işlenmiş gıdaları pek tüketmiyorum. Magda'nın yaptığı yüksek proteinli granola karışımı da onun hoşuna gitmeyecektir ama yine de kabı alıp kapağını açıyorum ve Olga ile Sasha'ya çarpmamak için geri çekiliyorum.

"Bu mu?" Ona uzatıyorum ama bir koklayıp sanki zehir vermişim gibi bağırmaya başlıyor. Kutuya geri koyup eğiliyorum, onun tepkisini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Hadi ama Sasha," diyorum, mutfaktaki masayı işaret ederek. Olga onu koltuğa oturtuyor, altına bir yastık koyuyor. "Bana yardım et. Seni aç bırakmayacağım, ama yemek yemelisin. Ne istersin?"

Ağlaması yavaşlar, bana bakar, sonra dolaba bakar ve bir şeyi gösterir.

Ayağa kalktım. Kimin olduğunu bilmiyorum ama kutuda çikolatalı puflar var. Sütü, kaşığı ve kaseyi aldım, biraz pufları kaseye koyup süt ekledim.

O, çikolataya, sonra bana bakar ve ben nefesimi tutarım.

"Atıştırmalık!" der, kaşığı alır ve yiyeceğı ağızına tıkar. Bir kısmı ağızına girer, ama gömleğı kirli ve sırlıklamdır, masa da dağınıktır.

Tanrım. Eğer ona böyle pislikler yediriyorsa, belki de benimle daha iyidir. En azından onu sağılıklı beslenmeye alıştıırım.

Dağınıklığa bakıp saçımdan ıslak bir parça çekerim. Yapmam gereken şey...

O gülümsüyor.

Sasha gülümsüyor.

Büyük bir şey değıl, ama benim için gördüğüm en parlak, en şaşırtıcı şey. Bana bakıyor ve biraz sönüyor, ama eskisi kadar benden korkmuş görünmüyor.

Magda, temizlik malzemeleriyle donanmış olarak ortaya çıkıyor, çocuğa gülümsüyor, bana ters ters bakıyor ve "Dışarı, dışarı. Onu oyun oynamaya götür. Hava güzel." diyor.

Ön kapıdan gelen sesler ve Rusça bağırışlardan, mobilya ve yatak takımları gelmiş.

"Her şeyi yerleştiririm," diyor, hala orada olduğum için sinirli. "Git."

Olga bana asla böyle konuşmazdı. Aslında, bana yaklaşmaya cesaret edebilecek tek kişi Ilya'dır ve o bile ne kadar ileri gidebileceğini bilir. Magda'nın ruh hali, umursamadığını gösteriyor.

"Üstünü değıştirmesi lazım."

Sinirim artıyor. "Sütten mi korkuyorsun Demyan? Daha da kirlenir. Al." Bana bir şeyler uzatıp arkayı işaret ediyor ve onu kaldırmamı beklediğı açık. Beni, benden nefret eden çocuğı kaldırmamı.

Ama artık nefret etmiyor. Şeker ve sütle dolmuş, gülümsemesi hala yüzünde. En iyisi de, ağızından "anne" kelimesi çıkmadı.

Nefes alıyorum.

Ölümçöl durumlara girdim. Şans benim aleyhimdeydi. Gerçek insan canavarlarıyla yüzleştim ve onları öldürdüm.

Neden lanet olası bir çocuktan bu kadar korkuyorum?

Çünkü onun benim olduğunu fark ettim. Ve bunu mahvetmek istemiyorum. Onun da beni sevmesini istiyorum. Bu sevgi aniden ortaya çıktı ve hala orada, her saniye büyüyor. Bu nasıl...

Erin'i düşünmek istemiyorum.

Magda'nın verdiği şeyleri yere bırakıp onu kucağıma alıyorum. Biraz sertleşiyor ama direnmiyor. Ağlamıyor. Onu kalçama oturtup Magda'dan plastik kaseyi ve büyük silikon kaşıkları alıp onu güneşin altına çıkarıyorum.

"ANNE? ANNE NEREDE?" Yüzü buruşmaya başlar ve ona top olarak kullanmak için aldığım buruşuk folyoyu atarım.

Yüzü aniden gülümsemeye dönüşüyor ve güneş gümüşe vurup onu parlatıp ısıldatınca kahkahalar patlıyor. Topu ısıtıyor ama kısa, tombul bacaklarıyla çimleri yiyerek koşuyor. "Benim. Benim."

Ve onu havaya fırlatır, birkaç santim uzağına düşer. Ben gidip onu alırım ve ona davul olarak kullandığı kaseyi ve kaşığı veririm.

Ara sıra annesini arayıp ağlaması dışında, çoğunlukla gülümsüyor ve kahkaha atıyor. Ve çığlık atıyor. Üzgün olduğunda, korktuğunda ve mutlu ve heyecanlı olduğunda çığlık atıyor, ama pozitif duygulardan kaynaklandığında sorun etmiyorum.

Eğleniyor.

Ben de öyle.

Gerçekten.

O çok sevimli, ilgi çekici ve dayanamayacak kadar çok sevimli. Bu küçük çocuk da bana alışıyor. Kase davulunu çalmak, gümüş folyo topuyla oynamak veya etrafta koşmak istediğinde korkusu unutuluyor.

Bu küçük adamın benim olması o kadar gerçek dışı ki. Onu ben yaptım. Lanet olası bir baba olduğum fikri hala kafamda yer edemedi.

Ama bildiğim bir şey var, asla affedemeyeceğim bir şey, o da bu çocuğun iki yıldan fazla bir süredir hayatta olduğu ve benim bunu bilmediğim. O zaman benden çalındı. Asla geri alamayacağım.

"Patron?"

Çimlerin üzerinde oturmuş, Sasha'nın kendi kendine oynayıp güldüğünü videoya çekerken başımı kaldırıyorum.

"Salıncak lazım, oynaması ve tırmanması için bahçe oyuncakları," diyorum Ilya'ya, çekimi durdurup ayağa kalkarken telefonumu cebime koyuyorum. "Sipariş et."

"Oda onun için hazırlandı, kıyafetleri, ayakkabıları ve oyuncakları da var." Bir çantayı açar. "Magda, tişörtünü değiştirmesi gerekebilir dedi, ben de birkaç tane getirdim."

"Sasha?" Durup bana şüpheyile bakıyor. Bir tişört çıkarıyorum. Üzerinde büyük, dost canlısı bir dinozor var. "Buraya gel lütfen."

O başını sallar ve Ilya, "O daha çocuk. Ona oyuncak ver, rüşvet ver" der.

Dev bir robot gibi görünen şeyi çıkarırım ve o kadar ilgisini çeker ki yanımıza gelir. Biraz büyük olan tişörtü giydirmeyi başarırız ve gümüş folyo topun üzerine çıkıp onu ezince ağlamaması için onunla saklambaç oynarım.

Çocuk kahkahalarla gülüyor ve robotu ve Ilya'nın verdiği yeni topu kucaklıyor.

Sasha'nın kahkahaları sihirli ve Erin'in benden aldığı öfkeyi silip atıyorum. Bunun yerine, sadece şu anın tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Ama kısa süre sonra eskisinden daha mızımız, ağlamaklı ve huysuzlaşıyor ve onu yeni odasına götürüyorum. Belli ki yorgun ve yukarı çıkarken elimi tutsa da, elimi çekip başını sallıyor ve yanakları kızarıırken şişirip şişiriyor. Sinir krizi geçirecek; gözyaşları çoktan akmaya başladı ve annesini isteme sıklığı artıyor.

"O burada değil. Üstünü değiştirip biraz uyuman lazım."

Ama beni itip kafasını sallıyor, yeni odada rahatsız olmuş. "Annem istiyorum. Keçim istiyorum. Hikayemi istiyorum. Odamı istiyorum. Annem istiyorum. Annem!"

Onu kucağıma alıyorum ama o tahta gibi sertleşiyor, tekmeliyor, bağılıyor ve bu kadar hafif ve küçük birinin bu kadar tutunması imkansız olan bir şey olduğunu anlamıyorum. Onu düşürmekten korktuğum için yatağa atıyorum ve o da bağııp ağlayarak kalkmaya çalışıyor.

Kapı açılır ve Alina gelir. "Ben deneyeyim. Dikkatimi başka yere verebilirim."

Oğluma doğru gider. Oğlum artık yatağın yarısında, Alina onu gıdıklıyor ve çığlıkları sulu kahkahalara dönüşüyor. "Hayır. Anne istiyorum. Anne."

Ama Alina pes etmez ve kısa sürede onu yorganın altına alır. Yanına tırmanır, onu kucaklar, nazikçe sallar ve çocuk sakinleşmeye başlar.

Bana bakar. "Yapacak işin varsa git yap. Ben onunla kalırım."

İstemiyorum. Hiçbir anını kaçırmak istemiyorum, ama Ilya ve benim yapmamız gereken işler var.

Çalışmamda kapımı kapatıp ona bakıyorum.

"Bana ne getirdin?"

"HALA bunun Sergio'nun işi olduğunu söylüyorum," diyorum.

Ama Ilya başını sallar. "Onun işi olduğunu sanmıyorum. O bunu duyurur, yılan gibi saklanmaz."

Adam bir yılan, ama bunu söylemiyorum. "Gizlice intikam almaya karar vermiş olabilir."

"Olabilir," diyor Ilya, "ama öyleyse, izlerini çok iyi saklıyor. Ve onun o kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Demyan, onun egosu var. Onu hafife almamalıyız. Onun egosu, takdir edilmeyi istiyor."

Parmaklarımla masayı tıklatıyorum. "Bunu dikkate alacağım. Kesik parmağın kimliği konusunda son durum nedir?"

Başka biri yeterli zaman olmadığını söyleyebilirdi, ama Ilya değil. O sihirbaz gibidir ve işleri hızlandırmayı bilir. Yüksek ve alçak her kesimden bağlantıları vardır.

Ilya iç çeker. "Hâlâ sonuçları bekliyoruz. Ama benim için hızlıca halletmeye çalışıyor."

"Eninde sonunda hallederiz," derim kaşlarımı çatarak. "Ve suçluyu bulduğumda, ona ve sevdiği herkese cehennemi yaşatacağım. Her birine."

On Altıncı Bölüm

ERİN

"BEBEĞİMİ GÖRMEME İZİN VERİN..." Kapıyı yumrukluyorum, bu artık bir ritüel haline gelmiş, tıpkı cevap vermeyen sessizlik gibi. Sözler, yenilginin tiz fısıltısı gibi.

Sonunda oturuyorum.

Hapishane odamda başka kimse yok. Günlerdir kimse girmedi. En azından öyle hissediyorum.

Olga günde iki kez yemek getiriyor. Kapıdaki gardiyan, Olga yemeği bırakırken odada duruyor, yüzünü başka yöne çevirmiş. Bir keresinde yaşlı kadın Magda geldi. Gardiyanı dışarıda bekletip bana acıma dolu bir gülümsemeyle havlu verdi.

Biri valizimi karıştırmış ve giymem için yoga pantolonumu ve tişörtümü çıkarmış.

Yemekler basit sandviçler, ama en fazla ikisini ısıtıp bıraktım. İçimde bir yerlerde açım, ama yemek yemek iğrenç geliyor ve bir lokmadan fazlasını yiyemiyorum.

Okumak için hiçbir şey yok. Yapacak hiçbir şey yok ve ben akıl sağlığımın sınırında. Beni ayakta tutan tek şey Sasha ve kaçma umudum.

Ara sıra onun sesini duymam da hiç yardımcı olmuyor, beni paramparça ediyor.

Demyan beni burada ne kadar tutmayı planlıyor? Beni cezalandırmayı mı planlıyor? Şu anki durum, zalimliğin ötesinde. Oğlumun ziyaretine gelmesi şartıyla, şartlı tahliye umudu olmayan bir hapishane hayatı tercih ederim.

Demyan, sandığım gibi seksi bir adam değil. Evet, seksi, ama derin, karanlık bir kötülüğe sahip. Daha önce hayal bile edemeyeceğim bir acımasızlık.

Bunun için beni suçlamaya kararlı. Ve haklı. Ona hiç söylemedim. Ama o tek gecelik bir ilişkiydi, hayalini kurduğum, mastürbasyon yaptığım, ama o birkaç saatin ötesinde tanımadığım ve çoğunu birbirimizi tanımakla geçirmemiş olduğum bir ilişki.

Dahası, kardeşim benden uzak durmamı söylediği tek gecelik bir ilişkiydi ve karnımdaki bebek için de öyle yaptım.

Sanki onun çocuğunu incitmek için hamile kaldım gibi davranıyor. Bıçağı daha da derine sokmak için ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bu mantıksız, zehirli ve o bana değişken biri gibi gelmese de, buz tabakalarının altında böyle bir tarafı olduğunu düşünüyorum. Daha da kötüsü, her türlü iğrenç şeyi yapabilecek biri olduğunu düşünüyorum.

Beni hapse atıp oğlumdan mahrum bırakmak gibi.

Ve bu sadece ben. Peki ya Sasha? Onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O benim her şeyim. Onun küçük dünyası ben, evimiz, Kara ve kardeşim, o evde olduğunda. Sevgiye ve tanıdık şeylere alışık ve...

Ne yapacağımı bilemeden ayağa kalkıp odada dolaşıyorum, sonra elime onun peluş oyuncağını alıp pencereye gidip dışarıya bakıyorum, bu hareketin anlamsızlığını fark etmeden bir mucize olmasını ve garaj yolunun yerine bahçeyi ve oğlumu görebilmeyi umuyorum.

Onun peluş oyuncağını sıkıyorum.

Oyuncak oyuncağını özlemiş olmalı.

Çok şaşkın ve korkmuş olmalı.

Onunla hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım.

Bacaklarım titriyor ve yatağa oturup, Sasha'nın yıpranmış yerleri olan peluş keçiyi kucaklayarak onu çok seviyorum. Hala üzerinde kalan kokusunu içime çekiyorum. Beni soruyordur, annesini çok özlüyordur.

Demyan ona ne söyledi? Omurgamdan korku akıyor. Sasha'yı bir daha göremeyeceğimi düşünmeden edemiyorum. Belki beni sonsuza kadar burada tutacak, Miss Haversham'ın boktan bir versiyonu gibi, ama çürüyen düğün ziyafeti yerine, benden çalınan çürüyen annelik.

Dickens'ı düşünmek istemiyorum.

Morbid olmak istemiyorum.

Ama kendimi tutamıyorum çünkü, Tanrım, ya Sasha'ya öldüğümü söylerse?

Histerik bir kahkaha patlar. Beni modern Haversham gibi yoga pantolonuyla burada tutmayacak. Hayır, Demyan beni öldürür.

Belki de planı budur, beni öldürmek ve oğlumuzu sanki ben hiç yaşamamışım gibi yetiştirmek ve iki yaşındaki Sasha beni unutacak.

Daha da kötüsü, babası gibi zalim ve sapkın bir adam olarak büyüyecek. Kusmak istiyorum.

"Hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun," diyorum, yüzümü keçinin karnına gömerek. "O yapmaz..."

Demyan'ın bu kadar acımasız bir şey yapmayacağını düşünmek isterdim. Oğluna yapmaz. Bana bile yapmaz. Ama bir yanım Demyan'ın her şeyi yapabileceğine inanıyor.

Beni yanında tutup Sasha'nın nefret ettiği biri haline getirebilir.

Yapabilir...

Kapı kilidi bip sesi çıkarır ve kapı açılırken başımı kaldırıyorum.

Demyan orada, çerçeveyi dolduruyor, alnında yumuşak kıvrılan siyah saçları, açık mavi gözlerindeki buz gibi bakışlarına rağmen yakışıklı. Melek kılığına girmiş bir iblis gibi ve çok fazla yer kaplıyor. Buradan bile onu hissedebiliyorum, sanki tenime dokunuyormuş gibi.

Bakışları üzerimde dolaşıyor. Ve ben, küçümsemenin yakıcı acısıyla geri çekiliyorum.

Demyan içeri girip kapıyı kapatıyor ve ellerini takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokarak kapıya yaslanıyor.

"Oğlun iyi," diyor sıkılmış bir sesle. "Eğer ilgilenirsen."

O kadar hızlı ayağa kalkarım ki başım döner. Ona öfkeyle bakarım. Ondan nefret ediyorum. Onun her şeyinden nefret ediyorum ve yaşam nedenimi umursamadığımı ima etmesine tahammül edemiyorum.

"Seni lanet olası piç," diyorum, bir an için kimin güçlü olduğunu unutarak. Ve hatırladığımda da umursamıyorum. "Seni pislik. Onu ihmal etmişim gibi davranmaya çalışma.

ihmal ediyormuşum gibi davranma. Beni buraya sen koydun, oğlumu senden aldın. Son iki yıldır tek umursadığım şey Sasha, bırak onu göreyim. Hemen."

Gözlerim yanmaya başlar, boğazım

düğümленir. "Lütfen."

Elini cebinden çıkarır ve bana telefonunu atar. Onun telefonu. Kilitli değil, muhtemelen pahalı bir telefon. Titremeye başlarım. Bana telefon mu veriyor? Sasha ile bu şekilde mi iletişim kuracağım? A...

"Fotoğrafları aç. Oynat düğmesine bas."

Midem bulanmaya başlıyor. Dediğini yapıyorum.

Kıpırdayamıyorum. Tüm dünyam oynayan videoya odaklanıyor.

Sasha. Güneşin altında, arka bahçede, sanırım. Kaçtığım yer. Malikanenin arkasını, çiçekleri ve bahçedeki bir ağacın gölgesini görebiliyorum. Ve Sasha, gülüyor, koşuyor ve oynuyor.

Sevinçle çığlık atıyor ve bir şeyi kovalamaya başlıyor, kamera yakınlaştırıyor. Bir kelebek. Sasha'nın mutlu yüzü ekranı dolduruyor ve ben bombardımana tutuldum.

Onun iyi olduğu, beslendiği ve sağlıklı olduğu için rahatlama ve mutluluk.

Ve telefonu elimden düşüren, havayı yok eden ezici bir acı.

Nefes alamıyorum ve biri emme, hırıltı sesleri çıkarıyor. Bu Bacaklarımın arkası yatağa değene kadar bunun ben olduğumu fark etmiyorum.

Acı derin, yayılıyor ve kalbim sıkışıp eziliyor.

Bu video, annesi olmadan hayata alışmış bir çocuğun videosu, sanki beni umursamıyor ya da hatırlamıyor gibi, sanki ben hiç yokmuşum gibi.

Ben yokum ve o... mutlu.

Hıçkırıklar boğazımdan çıkarken telefon yere düşüyor. Kafamı kaldırıyorum ve her şey soğuyor.

Zafer Demyan'ın yüzünü aydınlatıyor.

O benim bu tepkiyi vermemi istiyordu. Acı çekmemi, ölmek istememi istiyordu.

Sasha'nın bensiz mutlu ve başarılı olduğunu görmek istedi. Bu acımasızlık neredeyse anlaşılmaz bir şey.

Uzun süre hareket edemiyorum ve titrediğimi biliyorum.

Tek istediğim ona saldırmak, onu incitmek, tırmalamak, kanatmak. Onun kalbini göğsünden söküp çıkarmak istiyorum.

Ve onu benden açıkça çaldığı çocuğa asla, asla kendisi gibi olmayı öğretmemesini istiyorum. Sasha iyi bir çocuk.

"Ne dedin?" diye soruyor.

Konuştüğumu fark ediyorum. "Sasha iyi bir çocuk dedim. Onda kötülük yok. Sakın... sakın ona birine böyle bir şey yapmasına izin verme."

"Sen bana yaptın."

Bir başka hıçkırık kopar. "Siz ikiniz misiniz? Dünya siyah-beyaz değil, Demyan. Belki yaptığım şey yanlıştı, ama asla böyle değildi. Asla intikamcı değildi. Çocuğunu senden uzak tutmak için kasten hamile kalmadım. Kardeşim benden uzak durmamı söylediğinde... daha fazla araştırmadım. Senin adını hiç kullanmadım. O da bunu sevgisinden yaptı, bırak onu rahat bırak."

"Benim sorunum seninle ve senin iğrenç davranışlarınla."

"Benim..." Durup titreyerek nefes alıyorum. "Tek gecelik bir ilişkiden doğan bir kazayı bilmemek ya da maddi sorumluluk almamak isteyen birçok erkek var. Ben öyle değilim..."

O telefonu alırken oyuncağı ağzıma dayadım ve ağlamamaya çalıştım.

"Evet, sen her şeyi mahvettin Erin. O olması gereken yerde. Benim yanımda."

Tanrım, çılgına dönmek, vurmak, bağırmak, incitmek istiyorum. Ama kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ve Sasha'nın bana ihtiyacı olduğunu anlamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Demyan, kızgın olduğunu anlıyorum. Onu geçen güne kadar hiç tanımadığını hala sindirmeye çalıştığını anlıyorum."

"Ve kader olmasaydı asla bilemezdim."

"Belki. Ve belki o zaman, o istediğinde seni bulmuş olurduk. Ben... Onu asla incitmezdim. Asla. Ve bu, onun babasını tanımak istediği için tehlikeli bir adamı bulmak anlamına gelseydi bile, bunu yapardım."

"O daha iki yaşında."

"Bir gün. Gelecekte. Amacım sana zarar vermek değil. Onu korumak. Her zaman. Ama bir gün seni tanımak isterse, o zaman seni bulurdum." Kendimi ona bakmaya zorluyorum. "Anlıyorum. Acı çekiyorsun. Ama Demyan, bunu bana ya da oğlumuza yapamazsın."

Bana ayakkabısındaki bir lekeye bakarcasına baktı. "Bunu yapmamam için tek bir iyi neden söyle, Erin. Tek bir tane."

Gözyaşlarım yanıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. "Çünkü o küçük çocuğu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Ve o da beni seviyor. Beni hayatından çıkarmak Sasha'ya ne yapacağını düşündün mü? O annesine ihtiyacı var."

"Öyle mi?"

Ben irkildim. "Evet. Ve onu senden uzak tuttuğum için, tahmin edemeyeceğin kadar çok üzgünüm, ama bunu onu korumak için yaptım. Ve onun hakkında bilgi sahibi olmana ve onu istemene sevindim. Onu önemseydiğini görebiliyorum. Bir ebeveyninden daha iyi olan tek şey iki ebeveyn."

O tek kelime etmiyor ve ben bunu yapmam gerektiğini biliyorum, olgun davranmam gerektiğini. Sasha için. O benim için her şey demek ve Demyan ne isterse yapacak. "Telefonu alabilir miyim?"

"Birini aramak mı istiyorsun?"

"Hayır. Notlar ekranını aç. Lütfen."

Bir an yapmayacağını düşündüm ama yaptı ve kendi kolumu kesiyormuş gibi hissederek yazmaya başladım.

"Kaderim senin elinde, Demyan. Bunu değiştiremem. Beni öldürmek istiyorsan, yapabilirsin. Sasha'yı benden uzak tutmak istiyorsan, onu da yapabilirsin, ama... ona acımasız olma. O daha bir bebek. Hiçbir şey bilmiyor. İnatçı ve sabrını zorlayacak, ama her anına değer."

Titrek bir nefes alıp, kelimeleri zorla ağzımdan çıkarırım.

“Eğer birine zarar vermek zorundaysan, o kişi ben olayım, asla o olmasın. Ve Demyan, ona iyi olmayı, nazik olmayı öğret. Çünkü o öyle.”

Ekrana bir damla gözyaşı düşer ve telefonu ona uzatırım. "Bu ne lan?"

"Sevdiği ve sevmediği şeylerin listesi. Uyku saatleri, oyuncakları, en sevdiği kitaplar. Makarna ve peyniri sever, ama sadece çok özel günlerde. Çilekten nefret eder, ama ahududu ve karpuzu sever. Çekirdekli ekmeği sevmez, tabii özel ekmek demezsen. Ben... hepsi burada. Önemli şeyler."

Sonra ona oyuncağını ve yastığını veriyorum ve ölmek üzereyim. Hissedebiliyorum. İçimde burkulup ölüyorum.

"Lütfen bunları al. Lütfen. Onları çok seviyor."

İlk başta, onları düşüreceğini sanıyorum, ama eli onları kavırıyor. Ve gözlerindeki buz gibi bakışlar ısınıyor gibi. Ama sonra sertçe yere atıyor.

Sanki ben hiç yokmuşum gibi, dönüp kapıdan çıkıyor ve kapıyı arkasında kilitliyor.

Artık Sasha'dan hiçbir şeyim kalmadı. Onun kokusunu bile alamıyorum. Yere çöküyorum, kederin sisinde kayboluyorum.

On Yedinci Bölüm

DEMYAN

"DINLIYOR MUSUN?"

Dinlemiyorum. İkinci kattaki oturma odamda otururken Ilya'ya doğru sert bir bakış atıyorum. Burası eski bir kütüphane, başka bir odadaki kitapları buraya taşıdım. Burada eşyalar sergilenmek için değil. Zenginlik, ünlü sanatçılar ve tasarımcıları anlatan kitapları, tabloları, mobilyaları veya heykelleri saklamakla ilgilenmiyorum ve nadir eşyalara da kesinlikle aldırmiyorum.

Buradaki eşyalar benim. Burası benim alanım.

Ilya ile kitap okuduğum veya vakit geçirdiğim yer. Buraya kadınları getirmiyorum. Onlar Chicago'daki dubleks penthouse'uma gidiyorlar, şehrin ışıltısını ve neo-Gotik ihtişamıyla Willis Tower'ı seyrediyorlar.

Bu oda genellikle bana huzur verir.

Ama bu gece değil.

Kanepede yerimi değiştirip, ıslak bardağa takılı küçük votka dondurucudan aldığı kalın ve buz gibi votkayı yudumluyorum.

Magda'nın hazırladığı çeşitli malzemelerle süslenmiş siyah ekmek hala tepside duruyor.

Bana donuk bir bakışla karşılık veriyor ve pencereden uzaklaşıyor. "Çünkü dinlemiyor gibi görünüyorsun. *Tvoja golova v oblakakh.*"

"Kafam bulutlarda değil, Ilya."

Burun kıvrarak votkayı çıkarır ve bardağını doldurur. Aslında, yudumlamak yerine bir dikişte içmek gerekir, ama sarhoş olmak için havamda değilim. Bir çocuğum varken ve bu sorun varken bunu yapamam.

"Polisteki bağlantının bilgi sahibi olduğunu söylemiştin."

Sinirlenmesi gerçek. Dikkatimi vermediğimi biliyor. Ama Erin kafamda yer kaplıyor ve nedense onun acısı beni de kesiyor. Pireli oyuncak yanımda kanepede duruyor ve onu ona vermem gerektiğini biliyorum. Daha önce keçisini istemişti ve ben küçük bir çocuğu acı çekecek kadar zalim değilim.

"Demyan, parmak izinin Fedorov Bratva'nın alt kademedenden bir üyesine ait olduğunu söylediğini söyledim."

"Siktir."

İntikam. Saf ve basit. O piler, lanet olası intikam için kız kardeşimin hayatını mahvettiler. "Niko nerede?"

"Ona ulaşamazsın. şu anda saklanıyor. Gözlem yapıyor sanırım. Resmi açıklama, ülke dışına çıktığı yönünde."

Siktir. Siktir. Siktir. İki yıl önce, o pislik Denis'i ldrdm. Açgözlü, ikiyüzlü bir adamdı. Niko Federov'un küçük kardeşi. Capo, Denis'in uyarıları görmezden geldiğini, sınırları aştığını ve sonuçlarına katlandığını anlamıyor gibi görünüyor.

Ama Niko hiçbir şeyi anlamaz. İntikam arzusu efsanevidir. Nefes verip son yudumu içiyorum.

"İlya, Sergio ile bir görüşme ayarla."

Kaşları yükselir. "Patron?"

"Patron laflarını kıına sok," diyorum ona Rusça. Sonra annesi hakkında birkaç seçme kelime ekliyorum.

"O da yapardı, ama senden hoşlanmıyor. Patron." Sonra i geçirir. "Sergio'dan emin misin? Don'un bir sürü isteği var. Augusto istediğinde uzlaşmacıdır, ama iyilikleri asla ucuz değildir ve genellikle kötü bir bedeli vardır."

Omuz silkiyorum. "Augusto'nun icabına bakarım."

"Mesele onu idare etmek değil, Demyan; mesele adamın kendisi. şimdiye kadar dikkatle kontrol edilen alanlarda işe yaradı, ama bu sefer blöf yapamayız. Umursamıyormuş gibi davranamayız, yoksa adam bunu kullanır."

"Belki, ama Fedorov'u sevmiyor. Bu bizim işimize yarar. Bağlantıları var."

"Siktir," diye mırıldanır Ilya, votkasını bir dikişte içip bardağı masaya koyar ve kollarını kavuşturur. "Bağlantıları var, ama pek güvenilir sayılmaz. Geçen yıl Abram Popov'u mahvetmemiş miydi?"

"Varlıklarını ele geçirmek için, evet." Ilya'nın bakışlarını karşılayıp bardağını uzattım. O doldurdu ve ben bir dikişte içtim. Tekrar doldurdu. "Onunla başa çıkabilirim."

"O kaypak biridir."

Elimi kaldırdım. "Sadece lanet olası toplantıyı ayarla."

"Demyan..."

"O pisliği halledebilirim." Bardağı boşaltıp ayağa kalktım. "Fedorov gibi kalpsiz birini alt etmek için onun yardımına ihtiyacım olacak, bunu sen de biliyorsun."

"Sen güçlüsün..."

"Ben kaba kuvvetten bahsetmiyorum. Yeni yöntemlerden bahsediyorum. O saldırıda yardıma ihtiyacım var. Onun fonları, varlıkları, bölgeleri ve müttefikleri. Hepsini yok etmek ve ele geçirmek istiyorum ve bunun için ittifaklara ihtiyacımız var."

"Sergio adil davranır mı sence?"

"Sadece Niko'nun ölmesini istiyorum. Sergio, payımı benden çaldığını düşünsün. O onun. Ben sadece o pisliği alt etmek ve onu öldürmeden önce imparatorluğunu yerle bir etmek için onun yardımına ihtiyacım var. Sergio'ya ve dünyaya payımızı istiyoruz. Ama şahsen? Tek istediğim onun kafası."

Ilya bir şey söylemek üzere, ama küçük monitörden Sasha'nın çığlıkları odayı dolduruyor.

"Belki de ilk savunma hattı olarak bebek monitörleri kullanmalıyız. Düşman yaklaşınca haberimiz olur."

"Komik olduğunu sanıyorsun, Ilya," diyorum ona Rusça. "Da, öyleyim."

Ilya'yı toplantıları ayarlaması için bırakıp, elimde eski peluş oyuncakla Sasha'nın odasına gidiyorum.

Sasha yatağında oturmuş, yüzünde gözyaşı izleri var, küçük gece lambası yanıyor ve kalbimi parçalıyor, her şeyi kaybetmek üzere olmasına rağmen küçücük ve çaresizce kıvrılmış.

"Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun, evlat," diye mırıldanıyorum. O daha yüksek sesle ağlamaya başlıyor, sonra da feryat kesiyor ve ben oyuncağı uzatıyorum.

Bir anda sessizleşir, bakışları keçiye odaklanır, sonra gülümser ve kahkaha atar. "Keçi!" diye bağırır.

Ona veriyorum ve o da sıkıca sarılıyor. Erin'i ve oyuncağı ilk kez bana vermeye çalıştığında onu görmezden geldiğim için duyduğum suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. Çocuk oyuncağı çok sevmiş ve şimdi ona kavuştuğu için uslu duruyor, gözleri ağır kapaklarına karşı mücadele ederken kocaman açılmış, oyuncağına sarılıyor. "Hikaye."

Kitaplar var ama bazıları Rusça, bazıları İngilizce ve ben henüz bakma fırsatı bulamadım. Sanırım Ilya düşünmeden bir sürü kitap almış. Ama ona kızgın değilim. O da benim gibi çocuğu yok. Sasha'yı tanımıyor.

Duruyorum.

Benim bir çocuğum var.

Artık o kategoriye girmiyorum. Bir kitap alıp okumaya başlıyorum. Ne hakkında olduğunu bile anlamıyorum. Yaramaz bir kuşun maceraları. Ona resimleri gösteriyorum ve o hızla uyanık halinden uykuya geçiyor, yüzünde küçük bir gülümseme, keçi sıkıca ve güvenli bir şekilde kollarında, başı ona yaslanmış.

Kalbim çarpıyor ve şişiyor. Bu çocuk benim. Bu mükemmel çocuk benim. Bana okumama izin verdi, bana gülümsedi. Benim için uykuya daldı.

Aramızda bir bağ oluşuyor ve bu çok heyecan verici. Korkutucu olduğunu söylemeye gerek yok. O bana, bu dünyayı onun için güvenli hale getirmem ve onu bu dünyada güvende tutmam gerektiğini hissettiriyor.

Yıllarca taşımaktan sönmüş olması gereken bir acı yeniden içimi kesmeye başlıyor. Bu acı, benim boktan, berbat çocukluğumu taşımak zorunda olduğumu, paylaşmak zorunda olmadığımı hatırlatıyor. Eğer bunu yaşamak zorundaysam, o zaman ne yapacağımı bilememek de benim kaderim.

Babam kötü günlerinde benden nefret ederdi, iyi günlerinde bana tahammül ederdi, geri kalan zamanlarda ise ben yoktum.

Annem ben bebekken öldüğü için beni suçladı. Her zaman onu benim öldürdüğümü söyledi. Yavaşça, acı içinde, doğumdan sonra sağlığı bozulmuş ve ölene kadar çürümüş. Ve bu benim suçummuş.

O öldüğünde ben birkaç aylıktım.

Dikkatimi çektiğimde ise, bu beni azarlamak ve küçük düşürmek içindi. İletişim, soğuk bir sessizlik ya da bağırış çığlıklarından ibaretti. Hiçbir şey yumuşak değildi.

Ama hoşuma gitse de gitmese de, ben onun tek oğluydum. Bu yüzden varisi, taç hak etmeyen ama yine de taç giyen prens olmak zorundaydım.

Babamın bana bakışı buydu.

Ve yine de, yeniden evlendiğinde ve Alina geldiğinde, onu sevdi, ona düşküdü. O, onun prensesiydi. Doğumunun kaderi gereği tahtını devralamayan kutsal varlık.

Onu neden sevdiğini anlıyorum. Alina bir melekti ve hala da öyle, o benim kalbim. Başka kimsenin kalbimde yer bulabileceğini hiç düşünmemiştim, ama bu küçük çocuk buldu.

Onu ne kadar tanıdım... bir iki gün falan, ama ona babamdan daha yakın hissediyorum. Bu delilik. Ama doğru.

Bu trajediden sonra Erin'in hayatıma geri dönmesi ve onunla birlikte oğlumun da geri gelmesi ne kadar çılgınca. Böyle bir şeyi planlayamazdım.

Hala
sarsılmış
durumday
ım.

Planlama
k mı?

Niko, kız kardeşimin düğününü mahvetmek, silahla ateş açmak, damadı öldürmek damatı öldürüp onu kaçırmaya yetecek kadar öngörüsü olsaydı, Erin'i de oraya yerleştirebilirdi. Sonuçta, belki de Alina ile birlikte onu kaçırmaya çalışmıyorlardı, ama o da olayın bir parçası olduğu için onu da yanlarına almak istediler.

Deliriyorum, çıldırıyorum, bunu biliyorum, ama bu düşünce bir kez kafama girdi, bir türlü atamıyorum.

Ya o benim değilse ve ben sadece görmek istediğimi görüyorsam? Kalkıyorum, geriye doğru sendeleyerek, kalbim o çocuğa olan aşkımla burkuluyor ve içgüdüsel olarak biliyorum ki, biri bana zarar vermek isterse, tek zayıf noktamdan saldırır.

Aşk.

Çok spesifik. Dar kapsamlı. Şimdiye kadar Alina vardı ve bak orada ne oldu. Alina masum, katil değil. Ve çocuk daha iki yaşında. İkisi de masum. Onun benim olduğunu düşünmemi ve onu sevmemi sağlıyor ve biri onu benden alıp onun benimle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyerek beni paramparça edebilir. Artık çok geç olur.

Aşk gerçek.

Kahretsin.

Erin'i hayatıma sok, çocuğu da ekle, beni içeriden yıkmak çok kolay olabilir.

Sadece mantıksız davranmıyorum. Delinin tekiyim, ama kararımı verdim. O benim değilse ve benden alınırsa, mahvolurum. Ebeveynleri kim olursa olsun, onu severim. Ve biyolojik olarak benim değilse, onu elde etmek için hiçbir şey yapamam.

Erin... o...

Belki damarlarımda dolaşan votka yüzündendir, ama Sasha'nın odasından çıkıp merdivenlerden üçüncü kata çıkıyorum ve korumaları gönderiyorum. Uzaklaşmayacaklar, ama yaklaşan konuşmamı kimsenin duymasını istemiyorum.

Kodu girip odaya dalıyorum. O da yatakta oturuyor, tıpkı Sasha'yı bulduğum gibi, kalbim sıkışıyor, ama onun bakışlarında acı ve yenilgi var ve ben... kendimi buna karşı sertleştiriyorum.

"Onu görmeme izin verecek misin?" diye soruyor, sesi donuk, "yoksa beni biraz daha işkence mi edeceksin?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ya dürüsttü ve ben aklımın kalanını da kaybetmiştim ya da lanet olası bir Oscar ödülü için yarışıyordu.

"Gerçekten neden buradasın?"

Erin gülerek dağınık sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına takar. Bu, onun ihmal edilmiş halini daha da belirgin hale getirmeli, ama öyle olmuyor. Sadece beni çok etkiliyor. O çok güzel bir kadın, ama mesele bu değil; mesele, onun içinde ölmeyen şey. Ne olursa olsun yanıp tutuşan şey.

"Beni kaçırdın, Demyan."

Gözlerimi kısıyorum. Fırçaya ihtiyacı varken nasıl bu kadar parlayabilir? "Niko için mi çalışıyorsun?"

"Kim?"

"Orada olman ve benim çocuğummuş gibi gösterdiğin bir çocuğun olması biraz fazla tesadüf."

Hareketsiz kalır ve içimi acı bir zafer duygusu doldurur. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyorum ama yine de duramıyorum. Onun kötü adam olmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var çünkü ne kadar korkunç biri olduğumu biliyorum, öfkem beni kendimden utanç duyan bir adama dönüştürdü ve ona davranışım, babamın bana davranışını hatırlatıyor.

Utanç verici suçlamalar, farklı bıçaklarla yaralamak, kurbanı acı ve ıstırap çektirme ihtiyacı.

Eğer o kötü adamsa, o zaman ben canavar değilim. "Neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı.

"Bilmiyormuş gibi davranma."

Ona yaklaşıyorum, o hızla ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor. "Sen delisin. Niko da kim? Neden sana zarar vermek isteyeyim ki? Kimseye acı vermek istemiyorum. Sadece Sasha'nın güvende ve benimle olmasını istiyorum."

"Bir şey saklıyorsun." Bakışlarım yavaşça üzerinde dolaşır, daracık soluk pembe tişörtünün altındaki göğüslerinde takılıyor, şişkinliklerini, yükselip alçalmalarını içime çekiyorum.

O, acı dolu küçük bir ses çıkarır ve ben kendimden daha çok nefret ederim. "Bir şey mi saklıyorsun? Beni kaçırdın Demyan, buraya sürükledin, yoksa üzerimde mi demek istiyorsun?"

Gözlerinde vahşi, yabani bir ışık parlar, öfke ve acı karışımı bir ifade belirir ve tişörtünü çıkarır, yoga pantolonunu çıkarır ve orada durur, sade pamuklu sütyen ve uyumsuz külotla. Sütyen beyaz, külot siyah ve onu son gördüğümde daha da güzel görünüyor. Daha dolgun.

"Ne yapıyorsun lan?"

Beni itti. "Eğer bir şey sakladığımı düşünüyorsan, sana saklamadığımı gösteriyorum. Yoksa tüm vücudumu aramak mı istiyorsun?"

"Baştan çıkarma taktiği işe yaramayacak."

Erin gülüyor. "Seni baştan çıkarmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayır. Seni bir daha görmek istemiyorum. Bebeğimi istiyorum ve buradan gitmek istiyorum. Sen delisin, Demyan. Tamamen deli."

Ona yaklaşıyorum ve o kapıya çarpana kadar geriye doğru sendeler, sonra onu köşeye sıkıştırırım. Vücudunun ısısı yayılır ve ona bu kadar yakın olduğum için başım uğuldar, sanki elektrik alanı gibidir. Daha fazlasını istiyorum.

O haklı. Ben delinin tekiyim.

"Ben birçok şeyim, Erin," diyorum, parmağımı yanağına kaydırarak, "ama deli değilim."

Sasha'nın odasından buraya gelirken aklımı kaybetmiş olabilirim, ama bunu onunla paylaşmıyorum.

"Hayır, sen delisin."

"Sasha'nın babası kim?"

"Sen."

"Ve bunu bana inanmamı mı bekliyorsun?"

"Motelin kapısını tekmelediğinde inandım. Onu bir daha görmememe izin vermeyeceğini söylediğinde, onun babası olduğunu iddia ettiğinde inandım. Onun babasının kim olduğunu gerçekten düşünüyorsun? Sana benziyor. O senin çocuğun."

"Bunu kesin olarak bilemezsin."

"Biliyorum." Sesi gergin. "O babası olabilecek tek erkek sendin. Ondan üç ay önce erkek arkadaşımdan ayrılmıştım. Yani mucize bir doğum olmadıkça, onun babası sensin."

Kaşlarımı çattım. "Erin..."

"Bunu hiç duymadım, Niko. Şimdi izin verirsen, yorgunum." Beni iterek geçip kıyafetlerini topladı ve giyindi. "İstedigine inan, ama sakın o çocuğa zarar verme, yoksa seni öldürürüm."

Sözleri o kadar gerçekçiydi ki, berbat davranışlarıma rağmen gülümsemek istedim. Ama bunun yerine yatağa oturdum ve saçlarımı elime aldım. "Orada kendimi kaybettim. Ben... Bu Niko, olanların sorumlusu..."

"Max?" Fısıltısı boğuk. "Umarım onu öldürürsün. Max... O bunu hak etmedi. Alina da hak etmedi."

"Evet, ama buraya birini yerleştirmek tam onun yapacağı bir şey."

"Ben değil... Sasha senin."

Sözleri kafamda yankılanıyor. O kadar zaman boyunca benden başka kimse yoktu. Ve bunu söyleme şekli, sanki başka kimse yokmuş gibi...

Onu son dokunan adamın ben olduğum düşüncesi beni sıkı sıkıya sarıyor. "Benden önce kimseyle birlikte olmadın, sonra da olmadın demiştin."

"Sen babasıydın. Biliyorum çünkü o geceden beri... Ben... Tek gecelik ilişkiler yaşamam, o bir istisnaydı."

Sadece ben.

Bu beni tahrik etmemeli, ama ediyor. O benim, tıpkı onun gibi.

Bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalışıyorum, ama gitmiyor. Bu konuda çok ilkel bir şey var, o kadar tatmin edici ki... Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Zaten psikopat gibi davranıyorum. Onu casus olmakla suçladıktan ve bana benzeyen çocuğun benim olmadığını itiraf ettirmeye çalıştıktan sonra ona asılmam gerekmez.

En son böyle olduğumda... hiç olmamıştım. "Hiç mi?"

"Plaket mi istiyorsun, Demyan? Bunu itiraf etmek yeterince utanç verici. Senden başka kimse olmadı. İlk başta meşguldüm, sonra hamile olduğumu öğrendim ve bekar bir anne olarak, şey... Bana çıkma teklifleri geldi ama..." Dudaklarını ısırtıyor. "Çıkmıyorum. Bekar anne olmak bunu zorlaştırıyor."

O kenara yaklaşır ve ben onun bakışlarıyla karşılaşırım. "Seni yemeyeceğim ya da başka bir şey yapmayacağım. Oturabilirsin, Erin."

"Bu bir özür mü?"

"Alacağın şey bu."

Aramıza biraz mesafe bırakarak oturur. "Tamam." "Sen düşünmedin mi..."

"Kürtaj mı? Hayır. Onu istedim. Kariyerimi mahvetti ama öğrendiğim anda o bebeği istedim. İnatçı, ters ve bazen baş belası ama başka türlüünü istemezdim. Gülümsemesi için buna değer. İnatçılığı erken başladı. Doğum sancıları başladı ama kırk saat boyunca çıkmak istemedi, bana cehennem azabı çekti."

"Bu benim oğlum gibi, değil mi?"

O gülümsüyor, ben de gülümsüyorum, içimde gurur kabarıyor. Bir yanımda olmak istiyor, ama gurur daha büyük.

"Cehennem derken ciddiym, ama biliyor musun? Onun mükemmel yüzünü gördüğüm anda acıyı unuttum. O buna değerdi. Çok daha fazlasına değerdi. O küçük bebek benim tüm dünyamdı ve hala öyle."

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Boğazım düğümleniyor ve doluyor çünkü doğumun ne olduğunu bilmesem de, onun ne demek istediğini anlıyorum. O anlık, her şeyi tüketen ve doğru olan sevgiyi, onu ilk gördüğümde hissetmişim.

"Demyan... Sasha, bana verilen en güzel hediye ve bunun için sana teşekkür etmek istiyorum. O harika bir çocuk. Nazik, kibar ve sevgi dolu."

"O sana çekmiş."

"Bu doğa ve yetiştirilme tarzının bir sonucu, yani bu da sana ait. İnatçı ve zeki ve biliyorum ki, iki yaşında olmasına rağmen, çok güçlü bir genç adam olacak. Sen benim yapamadığım şeylerde ona yardım edebilirsin, ama o çok özel, Demyan."

"O, benim kalbimi aydınlattığı gibi bir odayı da aydınlatabilir. Sevgi kelimesi yetersiz kalıyor, değil mi?"

Ona bakıyorum. Hissedebiliyorum. Ona olan sevgisini. Güçlü, sabit bir güç, yaşam ışıını ve bu kadın onun mutluluğu için her şeyi feda eder, kendi mutluluğunu bile.

Tanrım, belki de onları ayırmak yanlış bir şey.

Ama o onu benden uzak tuttu. Tüm sözlerine rağmen, onu kasten benden uzak tuttu.

“D-Demyan, onu görebilir miyim, lütfen? Bu beni öldürüyor. Ve onun da acı çektiğini düşünmek beni korkutuyor. Biz küçük bir aileyiz ve o annesinin nerede olduğunu merak ediyor olmalı. Lütfen.”

Aniden ayağa kalktım.

"Düşüneceğim," diyorum ona. Ve fikrimi değiştirmemeden odadan çıkıp kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Ve onun hıçkırıkları uzun süre rüyalarımın girecek diye düşünüyorum.

On sekizinci bölüm

ERIN

Neredeyse hiç uyuyamıyorum. Nasıl uyuyabilirim ki? Adam çekip gitti ve bir daha geri dönmedi. Dönmesini beklemiyordum. Hiçbir insani duygu göstermedi.

Sanki buraya beni işkence etmek, oğlumuzla alay etmek için geliyor. Yine de en azından keçiyi aldı. Bu da bir şey.

Gözlerimi her kapattığımda, Sasha'yı mutlu görüyorum, Sasha kelebeği kovalıyor.

Sasha beni özlemiyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

Çocuğumun incinmesini ya da üzülmesini istediğimden değil. Ama sanki bu kısa sürede beni unutmuş gibi.

"Bencil şey," diye fısıldıyorum kendi kendime.

En azından çantamda bir elbise var. Onu koyduğumu bile hatırlamıyorum. Ama Olga onu fırça ve tuvalet malzemelerimle birlikte getirmiş... Bunun hakkında ne düşünmeliyim?

İyi mi? Kötü mü? Beni öngörülebilir bir gelecekte burada tutacağının işareti mi? Kalpsiz, sert, buz ve taştan bir adam.

Yutkunuyorum.

Ama... Ama dün gece bir şey fark ettim, küçük bir şey, umut ışığı gibi. Sasha'dan bahsederken sesinde duyduğum hafif gurur ve yumuşaklık. Ona, Sasha'nın kime ait olduğunu bildiğimi, çünkü onun dışında kimse olmadığını söylediğimde gösterdiği erkek aptallığı.

O ve Sasha sanki onu biz yapmışız gibi. Babasının inatçılığını almış, çünkü beni burada tutan şey inatçılık olmalı, Demyan'ın beni suçlayacak gerçek bir şey bulmak için gösterdiği inatçılık, ve Demyan'ın gözleri ve saçları var.

Ama ben burada kapana kısılmışken bunların ne faydası var? Hiçbir faydası yok.

Ama en kötüsü, Demyan'a içimi açtığımda ve onun hevesiyle... Doğumu hakkında, oğlunun bana bir şey yaptığı hakkında.

Ona söylemem için ısrar etmeliydim.

O adamdan iki yılı çaldım ve o zamanın ne kadar değerli olduğunu biliyorum; benim için çok kıymetli bir şey. O zaman o nasıl hissediyor olmalı...

"Onun nasıl hissettiğini biliyorsun, ben onu mahrum bırakmadım. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum."

Bunları yüksek sesle söylemek pek yardımcı olmuyor. Aniden hissettiğim suçluluk duygusunu hafifletmiyor. Yapmamalıyım, biliyorum. Olaylar olur ve ben intikamcı bir şey yapmadım. Onun aksine.

Ama onun neden böyle davrandığını anlayabiliyorum. Geçmişini bilmediğim için tam olarak değil, ama neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum.

O Sasha.

Herkes onun hayatının bir parçası olmak ister. Özellikle de biyolojik babası.

O kızgın.

Ve Tanrı'ya, Sasha'nın ihtiyaçlarını kendininkinden önce koymasını diliyorum. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Her iyi ebeveynin yapacağı şey bu. Onu göremezsem, tek yapabileceğim Demyan'ın onu benim gibi sevmesi için umut etmek ve dua etmek.

Neden sevmesin ki? Sasha çok sevimli bir çocuk.

Kapımın dışından sesler geliyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Erkek sesleri. Demyan mı?

Kapı açıldığında ve o içeri girdiğinde kalbim deli gibi çarpıyor. Her zamanki gibi odadaki havayı içine çekiyor ve sadece ikimiz varız, başka hiçbir şey yok.

Ayağa kalkmaya çalışırken nefes alamıyorum, kalbim boğazımda.

"Demyan? Her şey yolunda mı? Sasha iyi mi?"

Cevap vermiyor, sadece beni inceliyor. Sonra başını sallıyor. "O iyi."

Nefesim kesildi. "Ben sadece... Seni bu kadar çabuk göreceğimi beklemiyordum."

"Beni takip et."

Ama korku ve umut beni eşit ölçüde sararken hareket edemiyorum.

Demyan sinirli bir nefes verir. "Bir gün daha yaşayacaksın, Erin. Aşağıya inip öğle yemeği yiyeceğiz. Sen, ben ve Sasha."

Bacaklarım neredeyse tutmuyor, o da kolumu yakalıyor, dokunuşuyla vücudumda elektrik akımı geçiyor.

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla bulanır ama o beni bırakınca elime silerek silmeye çalışırım. Ağlamayacağım. Sasha anlamaz.

Ama mutluluk içimi kaplar ve ona bakakalırım. "Gerçekten mi?" "Evet."

Düşünmüyorum. Kollarımı ona doluyorum ve sıkıca sarılıyorum, sert vücudunun sıcaklığı sert vücudunun sıcaklığı içime sızıyor ve beni psişik bir kucaklama gibi sarıyor.

O kıpırdamıyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum, kalp atışları güçlü ve biraz düzensiz.

Demyan, ona bastırırken Rusça bir şeyler mırıldanıyor. İyi hissediyorum, yalan söylemeyeceğim, ama Sasha'yı görebildiğim için daha da iyi hissediyorum.

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Ve omuzlarım titreyerek, kendimi tutamadan biraz ağlıyorum.

Bir an için o, sıcak bir kaya duvarı gibi kalıyor, sonra elleri kalçalarımı kavırıyor. Büyük, güçlü, vücudum canlanıyor.

O dokunuşu hatırlıyorum, nasıl yaktığını ve içimde daha da büyük bir ateş yaktığını. Yanağımı göğsüne sürüp parmaklarımı kalın saçlarına geçiriyorum, bal, viski, lavanta ve derisinin kokusunu içime çekiyorum.

"Sen bal ve lavanta gibi değil, sıcak yaz ve çiçekler gibi kokuyorsun," diyor.

"O sensin."

"Öyle mi?"

Bir kakhaha patlar, ardından gerçeklik yüzüme çarpar. Muhtemelen giydiği şeyin koku profilini hiç okumamıştır. Bunun sadece kullandığı ürünlerden mi yoksa bir kadının yakından koklaması gereken kadar hafif bir pahalı parfüm mü olduğunu bile bilmiyorum.

Kendimi çekmek için uzanıyorum ama parmakları yanıma okşayıp çenemi kaldırıyor. Bakışlarımız kesişiyor ve bir anlığına kendimi ona kaptırıyorum.

"Ağlama, iyi," diyor.

Sonra, tepkimden utanarak kendimi kurtardım. Beni esir alan ve çocuğumdan uzak tutan adam hakkında hastalıklı bir fanteziye kapılmıştım ve o da Sasha'nın görmemesi için ağlamadığımı kontrol ediyordu.

Ne tepki verdiğimi bilmiyorum. Ama onu itip elbiseyi düzeltiyorum.

"Hadi Erin."

Onu takip ettim ve zemin kata yaklaşırken, "Sadece izlediğimi unutma," dedi.

"Ne yapacağım? Her yerde korumaların var."

Koridordan geçerken mutfaktan kokular geliyor ve aniden beni yakalayıp duvara itiyor.

Dokunduğu yerden sıcaklık yayılıyor. Bana doğru eğiliyor, nefesi tenimi okşuyor ve ben nedenini anlayamadığım bir heyecanla kendimden geçiyorum. Belki de dışarı çıktığım için acınacak bir şekilde minnettar olduğumdandır, ya da belki de sonsuz gibi gelen bu sürede dokunduğum tek insan o olduğu içindir. Ya da belki...

Yüzü sakindi, ama sesi kemikleri keser gibi keskin. "Şu anda beni becermek çok kötü ve çok tehlikeli bir hareket olur."

"Ben yapmam..."

"Ben konuşuyorum Erin, ve sen de dinlesen iyi edersin. Bu, güvenilir olduğunu kanıtlamak için tek ve son şansın. Anladın mı?"

"Evet."

"İyi."

Ve beni bırakıp arkasını dönerek, sanki hiçbir şey söylememiş, dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi önümde yavaşça yürümeye başladı.

Kendimi toparlamak, gülümsemek ve mutlu olmak için birkaç saniyeden fazla zamanım gerekiyor. Sasha benim ruh halimi anlayabilir ve üzgün bir anne, üzgün bir çocuk demektir.

Onunla birlikte olmak için nefret ettiğim işimden berbat bir günün ardından eve geldiğim günler oldu, patronum bana dokundu ve o beni kucakladı, öptü ve "anneciğini mutlu etmek için" keçesini verdi.

Dikkatli olmazsam, benim kargaşamı fark eder.

Ve bunu anlamaz, yaşadığı onca şeyden sonra bunu anlayamaz.

Parlak bir gülümsemeyle güneşli mutfağa giriyorum ve Sasha, çocuk koltuğunda huysuzlanıyor ve bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Gözyaşları akmaya başlar, ama o beni fark edip dönünce onları zorlukla tutarım. Ve aniden "Anne" diye bağırarak sandalyesinden düşmek üzere kalır ve gözyaşları sel gibi akar.

Demyan'a izin için bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum, ona yarı yolda bile olsa, ve onun başını sallamasıyla Sasha'yı kucaklayıp sıkıca sarıyorum, onu öpücüklerle boğuyorum.

"Anne, anne!" Sasha'nın tombul kolları beni sıkıca sarar ve ağlar, sonra bana bakar, gözyaşları parıldar ve şok edici bir şey yapar.

Bana vurur, küçük yumruğu yanağıma çarpar. "Kötü anne."

Demyan ayağa kalkar, yüzünde şaşkınlık vardır ve çocuğu yerine koymak niyetindedir, ama ben dönüp onu korurum. "Anne gitmek zorundaydı," derim. "Ama şimdi geri geldim. Geri geldim. Seni seviyorum, ama vurmak yok."

Yine ağlamaya başlıyor. "Özür dilerim anne. Özür dilerim!"

Beni öpüyor ve sonra kaşlarını çatıyor.

"Ah, Sasha, seni çok özledim."

"Anne gitme. Anne kal." Sonra bana gizlice bakar. "Keçi?"

Gülmeye başlıyorum. Ondan kurtulmak biraz zaman alıyor ve Demyan onu aldığı anda çok üzülüyorum. Sasha çığlık atıyor, kaskatı kesiliyor ve bağırmaya başlıyor.

"Bağırma, Sasha. Sana kuzu getirdim. Bağırırsan hikayeni okumam."

Sessizleşir. Demyan onu sakinleştirirken ben de ona keçisini veririm.

Olga öğle yemeği ile içeri girerken Demyan onu almaya gider, ama ben kolunu tutarım.

Elime bakar, sonra bana bakar ve ben sadece "Keçisini almasına izin ver, lütfen" derim.

"Kirlenir."

"Yıkanabilir. Bu onun güvenliği için."

Demyan bana masanın diğer ucundaki bir sandalyeyi gösterir, ama Sasha başını sallar.

"Anne burada." Dudaklarını dışarı çıkarır. Sonra ekler, "Sen de."

Demyan'daki değişim şaşırtıcıdır. Yüzü gülümsemeyle dolarak gurur ve sevgiyle parlar, sanki bir ödül kazanmış gibidir.

Onun çocukluğu nasıl geçmişti? Ne yaptığını bilmediği açık, bu anlaşılabilir, ama küçük şeyler onu çok etkiliyor, Sasha'nın onun bizimle oturmasına izin vermesi gibi küçük şeyler. Bu çok Sasha'ya göre. Evet, oğlum büyük adamı kabul etti, ama istese postacıyı bile bizimle oturmaya davet ederdi.

Bunu kendime saklıyorum, çünkü Demyan bunu bir başarısızlık olarak görebilir ya da davetinin değeri azalmış gibi hissedebilir, oysa öyle değil.

Sasha burada onlarla, onunla, yalnız başlarına ve Demyan'ı seviyor, bunu görebiliyorum.

Demyan sandviçleri kesmeye gittiğinde, Sasha keçiyle ona vurarak gösteriş yapıyor.

Ben de küçük bir ses çıkarırım ve oğlum hemen pişman olur. "Ver bana. Lütfen."

"Böyle yiyemez," diye mırıldanır Demyan. "Ve vurma." "Üzgünüm."

Sasha hiç üzgün gibi gelmiyor ve bana gizlice bakıyor.

Gülümsememek için dudaklarımı sıkıyorum, çünkü Sasha gülümsememi görür ve kaçır.

"Yarısını asker şeklinde kes, diğer yarısını bırak," diyorum Demyan'a.

Kaşlarını kaldırıp öyle yapar ve tabii ki Sasha askerleri itip büyüklerin yediği yarısını yemeye çalışır. Çok doludur, yumuşak beyaz ekmek değildir ve tabii ki yiyemez. Her yere dağılır.

Demyan bana bakar ve ben sadece gülümserim. Normalde, ona askerleri ya da daha yumuşak beyaz ekmekli bir sandviç verirdim. Ama Demyan babalık yapmaya o kadar kararlı ki, bırakıyorum. Tıpkı Sasha'yı sandviçin içindekileri oynarken bıraktığım gibi.

Yapmaması gerektiğini biliyor. Ve bana gizlice bakmaya devam ediyor. Ama ben onu yapmasına izin verdiğim için çok mutluyum.

Sonunda acıkıp mızızlanmaya başlar ve Demyan bir asker çalmaya çalışır.

Sasha'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır!" diye bağırır. "Kötü Dane. Kötü. O benim."

"Demyan büyük bir çocuk ve aç, sen ise yemeğinle oynuyorsun," diyorum.

Dudakları titriyor. "Benim, anne. Benim."

Tabağını kendine çekip tüm askerleri yiyor.

Bitirdikten sonra, aşağı inip bahçede oynamak için koşar. O koşarken kalbim çarpar, ama engellenir. Onun için ayrılmış bir alan vardır. Küçük bir salıncak ve üç tekerlekli bisiklet. Güneş ve gölge, yumuşak çimenler ve hareket ettirilebilir, çocuklara uygun bir çit vardır.

Arkamı döndüğümde Demyan sessizce masayı temizlerken neredeyse nefesim kesildi. Hiçbir şey söylemeden ona yardım ettim. "Dışarıdaki düzeni seviyor."

"Biliyorum."

Dudaklarımı yalıyorum. "Ona kızmadığın için teşekkür ederim. Bazen canavara dönüşebiliyor."

"Gösteriş yapıyordu. Sandviçi önceden kesmeyi düşünmemiştim." Küçük bir kahkaha atıyor ve onu böyle seviyorum, ulaşılabilir. İnsan.

"Lanet tabağı yere bırak."

Ses tonu değişmedi, ama beni korku kapladı. Demyan'a bakıp, baltanın düşmesini bekledim.

"Git Sasha ile oyna."

"Teşekkür ederim," diye

fısıldadım.

"Oğlumuzu teşekkür et. Seni ne kadar özlediği belli. Sen de onu özledin. Fikrimi değiştirmeden git şimdi."

Parmağımın ucunda yükselip, sakallarıyla hafifçe pürüzlü yanağına öpücük konduruyorum ve ani nefes almasını kaçırmıyorum. Sonra dönüp güneşe doğru kaçıyorum.

"SASHA, SEN ŞİMARIKSIN," derim, o keçisini bir bacağından sürükleyerek, saklı hazinesini gösteren bir korsan gibi bana tüm oyuncaklarını gösterirken.

Demyan ona bir servet harcadı. Ve benim alamayacağım tüm oyuncaklar burada. İç mekan trikesi ve dış mekan trikesi var. Hatta en yeni, en havalı çizgi filmin kabartmalı kaskı bile var, sanırım trikelerle dolaşırken takması için yaptırmış.

Ben buradayım ve o bana her şeyi göstermek ve benimle oynamak istiyor, bu yüzden Sasha üç tekerlekli bisikletlere dokunmadı. Ama çizikleri görebiliyorum; iç mekan bisikletinde, duvara sürtünerek yaptığı belli olan bir boya izi var.

Bazı oyuncaklar basıldığında çığlık atıyor. Bir oyuncak bebek, oyuncak kamyon, oyunlar, bloklar ve Legolar var.

Çok sayıda boya kalemi, kurşun kalem ve boyama kitabı var.

Hatta bir yığın resimli kitap var, bazıları biraz fazla ileri seviye, bazıları Rusça ve Sasha kendi küçük dünyasının kralı gibi görünüyor.

Oynarken Demyan bizi izliyor.

Dışarı çıktığında ilk başta biriyle konuşuyordu, ama biz onun görüş alanında değildik. Şimdi içerideyiz ve Demyan bir sandalyede oturmuş, kahvesini yudumlarken bizi izliyor.

Bunun rahatsız edici ve tuhaf olacağını düşünmüştüm, ama garip bir şekilde öyle değil. Benim hata yapmamı izlemiyor. Oğlunu izliyor. Oğlunun oyununu izleyen bir baba.

Baba.

Nedense bu kelime içimde dalgalar halinde bir heyecan yaratıyor.

Sasha'nın onu isteyen bir babası var. Bu beni etkiliyor, içimde yumuşak, neredeyse yapışkan bir şey uyandırıyor, yalnız kalmak istediğim bir şey.

Ama koşturmaca, gösteriş ve sert oyunlar, programının sınırlarını zorlayan küçük bir çocuk için sonunda fazla geliyor.

Demyan'ın ona karşı böyle bir şeyi var mı bilmiyorum, ama bizim durumumuzda, bu kesinlikle uyku zamanı ve o da pes ediyor, sızlanmaya, sonra ağlamaya ve huysuzlanmaya başlıyor.

Sasha yapışmaya başlar.

"Uyku zamanı, bebeğim."

"Hayır, anne. Oynayalım." Ve ağlamaya başlar.

"Kesinlikle uyku zamanı." Demyan'a bakıyorum. "Normal uyku saatini geçirdi. En azından eskiden uyku zamanı varken."

Demyan ayağa kalkar ve onu kucağına alır. Sasha o kadar yorgun ki, kasılmıyor ya da kıvranmıyor. Sadece babasının kollarında yığılır, bu sefer keçisini burnundan sıkıca tutar ve ıslak yüzünü Demyan'ın gömleğine sürter.

"Hayır, Dane. Oynayın."

"Anneni duydun. Uyku zamanı." Bana bakar. "Ben yaparım."

Adam benim onayımı bekler gibi bana baktığı için başımı sallıyorum. Demyan, Sasha'yı omzuna kaldırıyor ve ben de onları koridordan geçip merdivenlerden yukarı, aydınlık ve davetkar bir odaya kadar takip ediyorum.

Sasha için ayrılmış bir oda. Yatağın üzerinde yastığı duruyor. Parmaklarım onu almak için kaşınıyor. Katılmak için. İzlemekten başka bir şey yapmak için.

Çünkü bu zor. Ona hikaye okumak, onu yatırmak, yatakta kalmasını sağlamak ve onunla gülmek benim işim. Ama Demyan bunu sanki bana ihtiyaç yokmuş gibi, sanki bunu hayatı boyunca yapmış gibi yapıyor.

Sasha uykuya daldığında, onunla kalmak isterken yanağına bir öpücük konduruyorum, ama Demyan kapıyı işaret ediyor ve ben isteksizce odadan çıkıyorum. Kapıyı kapatıp beni çalışma odasına götürüyor ve bana bir bebek monitörü veriyor.

"Bunu yeterince erteledim," diyor bana. "Dışarı çıkmam gerek. Çıkmak istemiyorum ama... bu bir zorunluluk."

Kollarını kavuşturur, bir dirseğine parmağıyla vurarak seçeneklerini tartar gibi.

"Lütfen beni yine kilitleme." Parmaklarımla monitörü okşuyorum. "Onun yanında olmak istiyorum. Demyan, kaçmayacağım. İstesem bile, burası korumalarla dolu ve Sasha sana bağlandı, kalacağıma söz veriyorum."

Ciddiyim.

Bu dün ya da önceki gün olsaydı, yalan söylüyor olurdum. Sasha ile kaçmaya çalışırdım. Nasıl kaçardım, Tanrı bilir, ama... ama sanırım kaçabilirdim, eğer kararlı olsaydım. Silahlarını çekerler, peşime düşerlerdi, ama adamlarının hiçbirinin onun çocuğunu tehlikeye atacağını sanmıyorum.

Ama Sasha'yı riske atmak istemiyorum.

Daha da önemlisi, Demyan'a bana yaptıklarını yaşatmak istemiyorum. Oğluna bir şans hak ediyor.

Zaten ona gerçeği söylemeden geri dönüş yok.

Bana baktı. "Onu alırsan adamlarımın ateş etmeyeceğini biliyorsun. Tabii bazıları keskin nişancı, kapıya varamadan ölürsün."

"Kaçmayacağım. Oğlunu tanıma hakkın var, Demyan."

Yavaşça başını sallar. "Peki. Evde dolaşmana izin vereceğim. Makul sınırlar içinde. Gözetleme yok, dışarı çıkmak yok. Aslında, ben olmadan dışarı adımını bile atmayacaksın. Ben evde olsam bile, ben fiziksel olarak orada olmadıkça içeride kalacaksın."

"Bunu kabul edebilirim. Kaçmayacağıma söz veriyorum, hatta en iyi davranışlarımı sergileyeceğim."

"Öyle ol bakalım."

Beni dışarıya doğru itip kapıyı arkamızdan kapatır, ama tuş kilidini çalıştırmaz.

Bunun bir test mi yoksa içeride ilginç bir şey olmadığı için mi böyle yaptığını bilmiyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, ilgimi çeken tek şey Sasha. Ve kaçarsam, bir keskin nişancı beni öldürmezse, hayatımızın geri kalanını kaçarak geçireceğiz ve bu benim oğlum için bir hayat değil.

Ayrıca, Demyan uzaklaşırken, herhangi bir tehdit altında olan tek kişinin ben olduğumu düşünüyorum. Sasha güvende. Seviliyor. Tapılıyor.

Onun uyuduğu odasına geri dönüyorum, ayakkabılarımı çıkarıp yatağa tırmanıyorum ve Sasha'nın etrafına kıvrılıyorum.

Oğlum için her şeyi yaparım.

Şeytanla anlaşma yapmak da dahil.

On Dokuzuncu Bölüm

DEMYAN

ERIN, Sasha'nın odasına girdi. Ona yapmamasını söyleyebilirdim, ama onu dışarı çıkardım ve bunu yapmak zalimce olurdu, evet, ama aynı zamanda tamamen boşuna olurdu.

Kaçacağını sanmıyorum, ama kilitli değil ve artık çocuğundan uzak tutulmayacak.

Kıyafetlerimi seçip giyiniyorum. Odamdaki komodinin üzerindeki monitör açık. Ilya, Sasha yanımda olmadığına yanıma almayı unutmamam için evin çeşitli yerlerine bir sürü monitör yerleştirmişti.

Ona yumuşak sözlerle ve fısıltılarla konuşuyor ve o da bir ses çıkarıyor, sonra uykulu bir şekilde "Anne" diyor, sanki bu kelime sevgi kelimesinin kısaltması gibi.

"Buradayım, bebeğim. Uyu."

Sonra ona şarkı söylüyor, sesi tatlı ama biraz detone. Şarkıyı bilmiyorum ama kendimi onunla birlikte mırıldanırken buluyorum, yavaşça, o durana kadar, ve odamdan çıkarken neredeyse onun odasının kapısını açıp içeri bakıyorum.

Ama sanırım o da uyuyor. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı onu uyandırmak istemiyorum.

Alina'nın odasına doğru devam ediyorum.

Bugün Max'in cenazesi var. Onun acısını ve ıstırabını hissedebiliyorum, havayı dolduruyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Bir parçam gitmek istiyor. Ama bu çok korkakça, kendimden iğreniyorum. Kapısını hafifçe çalıyorum.

Onu görünce kalbim parçalanıyor. Alina yatağında, elleri birbirine kenetlenmiş, basit siyah bir elbise giymiş. O kadar solgun, bitkin ve kederin ağırlığı altında küçülmüş ki, sanki Max'le birlikte ışığın bir parçasını da gömmüş gibi.

Yanına gidip önünde çömeliyorum, ellerini tutuyorum. "Melek."

"Bu elbise korkunç."

"Öyle değil. Önemli olan onun temsil ettiği şey."

Bana bakmıyor. "Başka bir tane seçmiştim, çok güzeldi, üzerinde küçük kirazlar basılı ipek bir sundress, eteği çok güzel dalgalanıyordu."

Onu giyerken görmüştüm. Ama bekledim.

"Max almıştı bana. Ve düşündüm ki... onu çok sevdiği için onun için giyerim diye." Gözlerini sertçe kırıyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Ama giyersem, bir daha giyemem ve..." Bakışları benimkilere çarpıyor. "Bunu yapabileceğimden emin değilim. Veda etmeye hazır değilim."

Ona bakıyorum. "Bugün çok berbat bir gün ve sen sadece bunu atlatmalısın. Hepsi bu. Kolay olmayacak, ama yapman gereken bir şey. Ve Alina, sen bunu yapabilirsin. Sandığından daha güçlüsün. Max için yapacaksın ve bunu yapacaksın çünkü bir sonuca varmalısın."

Yutkunur. "Demyan..."

"Seninle gelebilirim." Ellerini sıkıyorum. "Fikrini değiştirmek için henüz geç değil."

Ama o başını sallar. "Çok küçük bir tören, sadece ailem ve ben." Yanaklarında pembe lekeler belirir. "Ya bunun için beni suçlarsa? Bizi suçlarsa? Her hakları var. Yegorovlar bratva. Bu ailede şiddet var. Bu yüzden benim suçum olduğunu düşünecekler. Ve öyle de. Haklı olacaklar."

İç çekip alnını öptüm, sonra çenesini tuttum. "Doğduğun için mi? Saçmalık. Sen hiçbir şey yapmadın. Bizim suçumuz yok. Benim başımdaki sorunlar senin mutluluğuna karışamaz."

Bu yalan değil. Açık bir savaş olmadığı sürece, masum aileler için bir tür af vardır. Savaş yok.

Ya da yoktu.

Dişlerimi sıkıyorum. "Bizim suçumuz yok. Suçlu tek bir kişi var, bunu yapan korkak, ve onunla ben halledeceğim."

O başını sallar ve ayağa kalkar, ben de kalkarım. "Gitmeliyim, geç kalacağım.

Demyan?" "Evet?"

"Sokakların onların kanıyla akmasını sağla."

Alina gider, ben de arkasından bakakalırım. O tatlı, korunaklı, vücudunda tek bir şiddet damarı bile olmayan bir kız.

Şimdiye kadar.

Bir yanım dehşete kapılırken, diğer yanım damarlarında akan kana layık davrandığı için gurur duyuyor. Ve onun haklı olduğunu biliyorum. İntikam alınmalı.

Onun peşinden gidip, sol taraftaki aşağıdaki çalışma odasına giriyorum. İlya orada bekliyor. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

O başını sallar ve ben çıkmak için dönerim. Dışarıda, bekleyen arabaya binerim, Alina çoktan gitmiştir.

İlya kapısını tıklatarak kapatır. "Emin misin?"

"Şöföre adresi ver. Sergio ile buluşma hala geçerli mi?"

"Demyan..." Derin bir nefes alır ve geriye yaslanarak elini saçlarına geçirir. "Emin misin?"

"Adresi ver."

İlya oturur ve Rusça şöyle der: "Bu, ağrıyan bir ayak parmağını kesmek gibi bir şey."

"Sergio lanet olası bir yılan. Ama o akrep Niko'yu alt etmek için onunla anlaşmam lazım. Ya da başka bir deyişle, Şeytan'ı alt etmek için şeytanla anlaşıyorum, gerçi bu Niko'ya biraz fazla değer vermek oluyor. Adres?"

Adresi söyler ve yola çıkarız. Silahımı kontrol edip kılıfına geri koyarım. Kullanmayı düşünmüyorum ama hazırlıklı olmak istiyorum.

"Bir oğlun var."

"Sergio'ya ya da başka kimseye söylemiyoruz. Kız misafir, ama onun görülmesini istemiyorum, özellikle de oğlanın."

Yan gözüyle bana bakar. "Birisi alışverişleri fark etmiş olmalı." "Çocuğu olan bir misafir." Sinirimi dışa vururum.

Ama bu ona değil, bana yönelik. Sasha dikkatimi dağıtan bir unsur ve bunu hoş karşılıyorum. Annesi...

O da dikkatimi dağıtan bir şey. Yalan söylediği için ona çok kızgınım. Onu cezalandırmak için kilitlediğim için suçluluk duyuyorum ve bana sarıldığında, Sasha'nın var olma nedenini hatırladım. Erin, yüzeyde utangaç bir çekicilik yayıyor, ama ilk elden deneyimimden biliyorum ki, içinde öfkeyle yanıyor. Ve evet, onu tekrar istiyorum.

ocuğu olan bir misafir çok saçma. Ama yine de, doğum belgesinde adımın yazıp yazmadığından emin değilim - bu da başka bir sorun - bu yüzden onu sorgulayanlar için onun bir misafirden fazlası olmadığını söylemek gerekir.

Tabii ki, ben kendimi
durdurmadıka.

O bir bitki değil ve o kesinlikle benim.

"Fazla zaman almaz, Demyan."

"Hepsini kutuya geri koyabileceğimi mi sanıyorsun? Bir ocuğum var ve durumumuz bu. Ama o malikanede kalıyor ve güvende, Sasha da yle." Kravatımı düzeltirken, Chicago'nun en zengin ve en seçkin bölgesi olan Gold Coast'a doğru yola ıkıyoruz. Penthouse'umdan çok uzak değil. "Bu bir zorunluluk. Bizi ne zaman bekliyor?"

"Vaktin var."

Bakışlarım keskin.

"Zamanında orada olacağız." Ilya dönüp pencereye bakar.

G oyunları oynamak, birini bekletmek ya da erken gelerek üstünlük sağlamak için tasarlanmış anlar vardır. Zamanında gelmek eşitlik demektir ve onun erken ya da geç gelmesi umurumda değil; özel kulüp Beacon'a vardığımda o da bilecektir.

Sonunda vardığımızda, elimi Ilya'nın koluna koydum. "Bu ortaklıktan doğacak sonuçlarla zamanı geldiğinde ben ilgilenirim."

"Sen yle diyorsan, ama bu çok kolaydı, fazla kolay."

Bunu düşünmeye vaktim yok. Ilya saatine bakar, sonra kapıyı açar.

Sert oynamak zamanı.

TOPLANTI UZUN, mayınlarla dolu, bu tarafsız ortamda bile, her türlü anlaşma için kötü şöhretli bir ortam.

Sergio yardım etmeyi kabul etti. Niko ile arasında hiçbir sevgi yok ve Niko'nun bazı varlıklarına el koymak istemediği de açık. Ancak kabul etmesine rağmen şartlarını belirtmedi ve kızı Stefina içeri girdiğinde midem düğümlendi. Bizimle oturmadı, yukarıdaki restorana çıktı ve onun ne istediğini biliyorum.

Bu kibirli, boş ve kendini beğenmiş yaratığı hiç tahammül edemiyorum. O benim yaşımda, iyi bir sebepten bekar ve Sergio'nun onu evlendirmek için çaresiz olduğunu biliyorum.

"Hayır" kelimesi dilimin ucuna gelir ama yutkunurum.

"Ah, güzelliğim gözüne çarpmış galiba." Sergio sırtarak öne eğilir ve yakmamış purosunu ile çiğner. "Dediğim gibi, yardım ederim ama karşılığında bir şey istiyorum. Daha doğrusu Stefina istiyor. Seni."

Hayatta olmaz. Cehennem dónsa bile olmaz. Ama bu cevabı da içime atıyorum.

"Ben o piyasada değilim."

"Sen bekarsın." Sergio beni baştan aşağı süzer. "Aramızdaki ittifak evlilikle daha da güçlenir ve sen Niko'yu devirmek için yardıma ihtiyacın var. Kızımın evlen, birbirimize yardım edelim. Herkes kazanır."

Elimi bara vurma isteğine direniyorum. Mesele şu ki, beni yakaladı. Tabii ki tek başıma da yapabilirim, ama ittifak daha iyi. Tek başına felaket olur.

Stefina? Kahretsin. Ilya'ya bakmıyorum çünkü yüzündeki ifadeyi biliyorum. En azından onunla yatmak zorunda değilim. En azından sık sık değil. Her türlü anlaşma yapılabilir ve bunların çoğu, istediği her şeyi yapma özgürlüğü açısından ona uygun olacaktır.

Onunla evlensek bile üstünlük bende olacak. Çünkü bu adam kızına istediğini vermekle kalmayıp, onu piyasadan çekmek için çaresiz. Ve bratva ile ittifak kurmak istiyor.

"Yapacağım," diyorum soğuk, tarafsız bir sesle, ama evlilik büyük bir istek. "Çeyiz istiyorum. Sen de bazı varlıklarından ve belirli bölgelerden vazgeç, böylece anlaşma cazip olur ve ben de vazgeçmek istemeyim."

Sessiz kalıyor, ama gözlerinde rahatlama beliriyor. "Anlaştık." "Ilya ayrıntıları seninle görüşecek." Ve el sıkışıyoruz.

Kendimi kirli hissediyorum, sanki üzerime kalın bir tabaka pislik çökmüş gibi.

Ama yapacağım. Bu ittifak Niko'yu yıkacak ve benim önceliğim olan Alina, Sasha ve Erin'in güvenliğini sağlayacak.

İşimiz bittiğinde, onunla ve kızıyla içki içmeyi reddederek görevimin gereği olduğunu söyleyerek ayrılıyorum ve eve varana kadar tek kelime etmeyen Ilya ile birlikte oradan ayrılıyorum.

"Nasıl gitti?"

"Nasıl gittiğini biliyorsun," diyorum ve minibardan bir içki dolduruyorum, Ilya onu çalıyor. Ona ters ters bakıp bir tane daha dolduruyorum. "Anlaşma yapıldı."

"Öylece mi?"

"Benim için halletmen gereken ayrıntılar var." Ona ayrıntıları anlatacak havada değilim. Zaten yakında öğrenecek.

Zaten bunu yapmaya niyetim yok. Evlilik kısmını geçersiz kılmanın ve geri kalanını olduğu gibi bırakmanın bir yolunu bulabilirim, bunun için bir adamı kaçırmam gerekse bile. Çünkü bu adam ben olamam.

"Ama," diye ekliyorum, "yanılma, intikam alınacak." Sonra geriye yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve içkimi içiyorum.

İstediğim şey oğlum.

Ve şaşırtıcı bir şekilde, Erin.

Eve vardığımda, sesler beni oturma odasına çekiyor.

Sasha'yı bulmak umuduyla oraya gittim ve onu buldum. Yerde sessizce oynuyordu ama beni oraya çivileyen şey, Erin'in kollarında ağlayan Alina'ydı.

"Sorun yok," diyor Erin, "gittin ve Max'i tanıyorum..." Beni görünce duruyor ama çekilemeden izin isteyip çalışma odama gidiyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Alina'yı teselli etmem gereken kişi benim. Denedim ama onu yine bu halde görmek beni mahvediyor. Zaten duygularımı kontrol edemiyorum, babam tüm kırılganlığımı benden almıştı. O yüzden Erin'le kalması daha iyi.

Ilya kapıyı çalar ve işe koyuluruz. Bu benim yapabileceğim bir şey.

Planlama ve düzenlemeyle ne kadar uğraştık bilmiyorum, sıradan ve banal şeyler de var. Ama işimiz bittiğinde, Alina'yı aramaya gidiyorum, ona bakmak istiyorum.

"Cenaze nasıl geçti diye sormayacağım," diyorum ona mutfakta bir şişe votkadan içki dökerken bulduğumda. Görünüşe göre birkaç kadeh içmiş, ama ben bu konuda tek kelime etmeyeceğim, sadece kendime bir tane alacağım. "Ama nasıl olduğunu soracağım."

"Uyuşuk bir unutkanlığa ulaşmaya çalışıyorum." "Ben senin için buradayım."

"Biliyorum, Demyan. Ve sen harika davrandın. Ama düzelecek miyim, bilmiyorum."

"İyileşeceksin. Bir gün."

"Erin de öyle demişti."

İçimi bir ürperti kapladı.

"O bana çok yardımcı oldu Demyan. Onu tanıyordu, gerçekten tanıyordu ve benim buna ihtiyacım var."

Ne söyleyeceğimi bilmediğim için homurdandım.

"O iyi bir insan." Alina bardağını masaya vurup bir tane daha doldurur, hafifçe sallanır. "Muhtemelen onun hata yaptığını söylememi istiyorsun, ama yapmadı. Sasha için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Seni tanımıyor ve senden korkuyor. Ama hiçbir yere gitmiyor. Onu gizlice kaçırmayı teklif ettim."

"Ne yaptın?" İçimi vahşi bir öfke kaplıyor ama nereye yönelteceğimi bilmiyorum çünkü Alina'ya yöneltmeyeceğim kesin.

Bana biraz sarhoş, gözyaşlı bir gülümseme attı. "Yapmazdım ama o bilmiyordu. Ve ne dedi biliyor musun?"

"Beş gün içinde toparlanırım?"

"Hayır. Kalacağını söyledi, senin bir baba olma hakkın olduğunu ve Sasha'nın seni tanıma hakkı olduğunu söyledi. Onu cezalandırmayı bırak. Onun her şeyi mahvettiğini düşündüğünü biliyorum, ama onu sonsuza kadar cezalandıramazsın ve Sasha'yı ondan uzak tutamazsın. O küçük çocuk ona ihtiyaç duyuyor, onu seviyor."

"Onun sevmediğini söylemedim. Sadece... o yalan söyledi. Çocuğumu sakladı."

"Ve ona bedelini ödetmişsin. Zaman az, Demyan," dedi, votkasından bir yudum alarak. "Fikrini açıkça belirttin. Pisliklik yapmayı bırak ve hayatına devam et."

"Onu görmesine izin ver, Alina," dedim, gözlerimi kısarak. Lanet olsun, her kelime kırbaç darbesi gibi.

"Bu bir başlangıç." Bardağını masaya koyup öne eğildi. "Baban sana çok kötü davrandı, gördüm. Onun gibi olma. Ona olan kin ve öfkeni aşıp telafi etmelisin, yoksa gerçek bir nefret olacak ve Sasha'ya zarar verecek."

"Düşüneceğim," diyorum. Ama

sözleri sert vuruyor, derinden

kesiyor.

En son istediğim şey, babamın yaptığı gibi her şeyi mahvetmek.

Bunu nasıl yapmayacağımı bulmam lazım.

Yirminci Bölüm

ERIN

"ANNE!"

Ertesi gün Sasha, küçük bir deli gibi koşuşturup düşerek dizini sıyırması halde bana koşarken gözyaşları akıyor.

Yarasına öpücük kondurup onu kucağıma alıyorum ve sıyrığı çok yüzeysel olduğu için yeni oyuncaklarından bahsederek dikkatini dağıtıyorum. Her zamanki gibi, düşmesinin şoku burada asıl suçlu.

Tıkırdayan nefesiyle sahip olduğu robotun özelliklerini anlatırken, tombul kollarıyla bana sarılır. Hiçbir şey geçişinin yerini alamaz, ama bu oyuncak ikinci sırada gelir. Televizyondaki reklamda gözlerinin büyüdüğünü hatırlıyorum.

Aniden başını kaldırıp gülümser, sonra yüzü buruşur, nereye gitmek istediğine karar vermeye çalışır gibi. Ben sağa dönerken Sasha benden uzaklaşır ve Demyan'dan güvenli bir mesafede durur. "Bak! Dane! Bak! Canım acıdı!"

Yüksek boylu, fazla yer kaplayan adamı görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kaşlarını çatıp oturur ve rahatsız olan dizini inceler. "Belki de bacağını kesmeliyiz? Onu saklayıp geri kalanını atalım mı?"

Sasha'nın gözleri fal taşı gibi açılır. "Hayır. Kötü Dane." Demyan'ın onu kucaklayıp sarılmak istediği çok açık olduğu için kalbim sıkışır ve o adamdan çekinerek biraz daha yaklaşır.

Ama yapmaz ve gülümsemesinin köşelerinde, gerginliği bunu yapamadığı için ne kadar çok nefret ettiğini gösterir.

Hayatımda bir daha Sasha'yı kucağıma almayı asla hafife almayacağım. Sasha'yı benden aldıktan sonra, gördüğüm acıdan sonra.

"Yaran var mı?" Sasha ona yaklaşır, etrafında dolanır.

Demyan pantolonunun paçasını kaldırıyor, oradaki güçlü kasları bir şekilde dikkat çekici ve bıçak izi ya da iyileşmiş kurşun yarası gibi görünen buruşuk bir izi gösteriyor, tabii ki ikisiyle de deneyimim yok. Ama bütün o muhafız ordusu ve çatışmadan sonra, merak ediyorum...

Tabii ki Sasha çok etkilenir ve yaklaşıp küçük parmaklarıyla o izi kurcalamaya başlar.

"Düşmüş müsün?"

"Hayır." Gözleri benimkilere bakıyor ve "Bir şeye çarptım" diyor.

Yara izi ilginç ama oyuncaklar da öyle ve Sasha içeri girip çiziklerini unuttuktan sonra oynamaya başlıyor, blokları ve Legoları birleştirmeye çalışırken kıkırdıyor.

Düşünmeden, ağzımdan "üzgünüm" kelimesi çıkıyor. Bu, Demyan'ın keskin bakışlarına neden oluyor.

"Neden özür diliyorsun?"

"Ben... her şey için mi? Onu kucağıma aldığım için mi?" Kanepeye doğru ilerlerken ellerime bakıyorum ve onun yanına oturuyorum. "Biliyorum... bunu yapmak istediğini biliyorum ve ben senden bu rahatlığı çaldım. İsteyerek yapmadım. Ben sadece..."

Kahretsin, ne diyeceğimi bilmiyorum, sadece kelimeler birbirine karışarak dökülüyor. Onu anladığımı söylemek istiyorum. Çocuğunu kucaklamak istediğini, benim kadar sevilme için can attığını görmek istiyorum. Artık zamanı geldi. Sasha korkusunu yenmeye başladı ve babasına hayranlık duyuyor. Sasha'nın pek erkek tanımadığını, bu kadar kısa sürede bu kadar yol katetmesinin bir mucize olduğunu söylemek istiyorum.

Ama tek bir şeye karar veriyorum. "Kız kardeşin bizi götürmeyi, kaçmamıza yardım etmeyi teklif etti. Bence ciddi değildi."

"Öyle dedi."

Bunu söylerken maskesinin altında bir sıcaklık var. Onu, Sasha'yı sevdiği gibi tapıyor ve bu beni keskin bir şekilde rahatsız ediyor.

"Hayır dedim. Haklısın. Onu tanımalısın. Onu senden alamam, sana aşık oluyor." Gülümsüyorum. "Sana çiziklerini gösterdi. Sen de ona birini gösterdin. Ona saldırır sandım." Demyan'a bakıyorum. "Ona ne olduğunu söylemediğine sevindim."

"Evet, şey." Ama daha fazla açıklamıyor.

Nefes alıyorum ve Olga içeri girip garson gibi kahve ikram ediyor. O da ben de kabul ediyoruz, ama o bunu yaparken yüzünde beliren rahatsızlığı kaçırmıyorum ve Olga Sasha'ya gülümsediğinde nedenini anlıyorum.

O da onun büyüüne kapılmış.

"Eğer vaktin varsa, onu bahçeye çıkarabilirsin. Küçük salıncakları çok sever." Konuşur konuşmaz, boş elimi ağzıma kapatıyorum. Sınırı aştım.

Ama Demyan sadece başını sallar. "O da ister."

Kız, Sasha'nın elini tutarak onu dışarı çıkarır ve ben tekrar Demyan'a bakarım. Sasha'ya ne kadar benzediği ve ondan ne kadar farklı olduğu çok garip. Onda oğlumuzu görüyorum, gözleri, saçları, inatçı çenesi ve farklılıkları. Sert bir çocuk ve bunun koruyucu bir kabuk olduğunu düşünüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu Sasha kadar kaygısız ve açık bir çocuk olarak göremiyorum, küçük bir çocuk olarak bile.

Bu sertliğinde, Sasha ona tatlı davrandığında donup kalmasında, kız kardeşine karşı eriyip gitmesinde ve onun acısını görmenin verdiği acı ile ne yapacağını bilmediğini gösteren hayal kırıklığında.

Hayır, bilmiyor değil. Kendinden emin değil.

Bu çok saçma.

Ama doğru.

Adam güven dolu ve kendine olan rahatlığı seksapeli daha da artırıyor.

Bunu taklit etmiyor. Öyle.

Hayatımı mahvetmesini ve motelin kapısını tekmelemesini mazur görmüyorum. Bebeğimi benden koparıp beni hapse atmasını mazur görmüyorum, hücre lüks olsa bile. Hücre hücredir.

Ama Demyan, Sasha'ya baktığı için biraz affedilebilir. Ona çok düşküdü. Bir de beni serbest bıraktı.

Eğer bunu yapacaksak, ebeveynlik yapıp Sasha'ya her şeyi vereceksek, o zaman onun kötü yanlarını görmezden gelmeliyim. Bana ya da Sasha'ya elini bile kaldırmadı ve

alışanlarının ona saygı duyduğu aık.

Olga ne demişti? O iyi bir adam.

Buna tutunmam lazım. Sasha'nın iki ebeveyni olmalı ve belki...

Bu dūřünceyi burada kesmeliyim. Tutkulu bir gece geçirdik ve Sasha'yı yaptık, hepsi bu. Ne olursa olsun, hayallerim ve fantezilerim bazen fısıldayabilir.

Demyan, Sasha'nın şekere olan sevgisinden ve bunu kontrol etmemiz gerektiğinden bahsediyor. Gülüyorum. "Kontrol etmeye alış," diyorum.

"Denedim."

"Küçük dozlarda. Atıştırmalıklar. şekerli tahıllar yok."

Dudakları ince bir çizgiye bükölüyor ve Sasha'nın ondan bir şeyler kopardığını anlıyorum. Konuyu değiştiriyorum. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Kardeşin sana anlatmadı mı?"

"Benden uzak durmamı söyledi, senin için kötü olduğunu söyledi. Ama...

şimdi buradayım." "Kendi isteğinle değil."

Yanaklarım yanıyor. "Eğer bunu yapacaksak, o zaman buna bir son vermeliyiz.

İkimiz de

aba göstermeliyiz. Buraya Sasha'nın babasını tanımasını istediğim için geldim." *şimdi.*

"Birçok işim var. Farklı iş girişimleri. Bazılarını babam öldüğünde devraldım, geri kalanını ise giderek güçlendiriyorum."

Bir imparatorluk. Bu kelimeleri söylemiyorum ama kulağa öyle geliyor. "Babanla yakın mıydın?"

Demyan başını sallayarak acı bir kahkaha attı. "Hiç de değil. Ama Alina'yı idolize ediyordu, bu onun lehine olan tek şey."

"Üzöldüm."

"Neden?"

Kahveyi iki elimle kavrayarak bir yudum alıyorum. "ünkü... Çünkü hiçbir ocuk böyle hissetmemeli ya da böyle incinmemeli. Alina'yı sevmesine sevindim, ama sana aynı sevgiyi göstermedi ise, bu çok acımasızca."

"Hey," diyor, kahvesini masaya koyarak. "Onu tanıyormuşsun gibi konuşuyorsun. Seninki nasıldı?"

"Onlar iyiydi. Babamı hiç tanımadım, ama üvey babam iyi bir adamdı." Bir yudum daha alıyorum. "Ama biz senden bahsediyoruz, benden değil."

"Gerçeği söylemek gerekirse, babam lanet olası bir pislikti. En azından bana çocuklara nasıl davranılmayacağını öğretti." Bir süre durur. "Umarım."

Ve kalbim onun için acıyor.

Kara bana saf olduğumu söylerdi, bu yüzden dışarı çıkıp normal bir insan gibi randevulara çıkmam gerektiğini ve bir erkeği hayatıma almamak için Sasha'yı bahane olarak kullanmayı bırakmam gerektiğini söylerdi.

O yanılıyor.

Sadece zamanımı oğluma adamak, ona en iyisini vermek istiyorum. Sonuçta, iki ebeveynin görevini birden yapıyorum.

Ya da yapıyordum.

"İyi iş çıkarıyorsun." "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Beni eve kilitlemesi dışında." Alaycı sözlerimi geçiştiriyorum. "Ve babanın Alina'ya olan iltimasının seninle olan ilişkini etkilemediği çok açık. Onu ne kadar sevdiğini ve onun sana taparcasına bağlı olduğunu görebiliyorum."

"Sana kaçmana yardım etmeyi teklif etti," diyor kuru bir sesle. "O yüzden ben bilmiyorum."

Ama sesindeki gururu kaçırmıyorum.

"Bence o bir testti ve Max'i yeni gömdü." "Dürüst olmak gerekirse, ona kızamazdım."

Tom'u düşünerek gülümsüyorum. "Onu bu kadar sevmen, senin ne kadar iyi bir insan olduğunu gösteriyor."

Demyan omuz silkiyor. "O benim tek ailem."

"Sasha var."

Gülümserken başını eğiyor. "Sevdiklerim için her şeyi yaparım."

"Baştan başlayabilir miyiz? Onu senden uzak tutmak yanlış olabilir, ama bunu sevgiden yaptım. Onu korumak için her şeyi yaparım. Ama şimdi? O babasını tanımayı hak ediyor ve sen de oğlunu tanımayı hak ediyorsun."

Dönüp bana bakar ve nefes almam zorlaşır. Titreyen parmaklarla kahveyi masaya bırakırım.

"Çocuğumun yanında olmak için her şeyi yapacağım, Erin. Ve senin de."

"Bana mı?" Parmaklarım elbisenin eteğini sıkıca kavrar. Ben ailesi değilim, içimden yarısı onun beni kabul etmesini umuyor, şu anda olduğu gibi, ama o bir aile biriminden bahsediyor, değil mi? "Bana mı?"

"Sen benim çocuğumun annesisin."

"Senin maddi yardımına ihtiyacım yok, onun hayatında olmanı istememin sebebi bu değil. Bu onunla ilgili, benimle değil. Hiçbir şey beklemiyorum. Yaşam düzenimizi ayarlamamız gerektiğini biliyorum ve..."

"Tartışacak bir şey yok. İkiniz de burada ve şehirdeki penthouse'umda yaşayacaksınız."

"Peki, randevularına beni nasıl açıklayacaksın?"

"Randevular mı?" O gülüyor. "Kimse kimseyle çıkmıyor, Erin. Sen onun annesisin. Biz bir aileyiz ve öyle davranacağız. Başka bir erkeğin sana dokunmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence sınırları aşıyorsun." Çıkmak niyetinde değilim, ama o şehirde dolaşp kimle yatarsa yatarken, ben sahte bir eş rolüne zorlanmayacağım. "Orta Çağ'da yaşamıyoruz ve sana bir kural, bana başka bir kural yok. Ayrı bireyler olarak ebeveynlik yapabiliriz, Demyan."

"Hayır."

"Hayır?"

İçim burkulur ve onun kibirli, ilkel sözlerinin içimde uyandırdığı vızıltı gibi arzuyu görmezden gelirim. Böyle erkeklerden nefret ederim, öyleyse neden beni tahrik ediyorlar? Uyluklarımı birbirine sıkıştırırım.

Elini boğazımın etrafına kaydırıyor, sıcak, baskı yok, ve nazikçe bana ona bakmam için ikna ediyor.

Buz mavisi gözleri yanıyor. "Ne düşündüğün umurumda değil. Sen kimseyle çıkmıyorsun, ben de çıkmıyorum. Sen ve ben? Biz bir aileyiz. Evleneceğiz ve onu birlikte büyüteceğiz."

Bu adamın kibri... Neredeyse dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Neredeyse, çünkü bu delilik ve nedense, hayır dersem Sasha'yı bir daha asla göremeyeceğim ve hiçbir mahkeme yardımcı olamayacakmış gibi hissediyorum.

Çatışma, her şey... Demyan toplumun ve kanunların sınırında yaşıyor ve çok güçlü. Hem de çok. Onunla ilgili her şey ve bu yer bana bunu söylüyor.

Bu beni uzaklaştırmalı, kaçmamı sağlamalı. Ama öyle değil.

Ve hayır diyemiyorum çünkü Sasha'yı sonsuza kadar kaybetmeye dayanamazdım. Aldığım küçük tat bile fazlasıyla yeterli.

Onunla birlikte olma düşüncesi... Beni korkutmuyor. Sasha'nın gebe kaldığı gece gibi, onda beni hiç korkutmayan bir şey var. Aksine, beni heyecanlandırıyor.

"Peki ya sen?" sanki evleneceğimizi açıklamamış gibi soruyor. "Bir konferans için mi oteldeydin?"

"Kariyerim için çalışıyordum..." Duruyorum. "O iş askıya alındı." Öngörülebilir bir gelecekte yok. Sasha önce gelir. Küçük çocuk içeri giriyor, yorgun olduğu belli, oyuncaklarının arasına çöküyor, keçisini kollarına alıyor, Olga da burada olduğumuzdan emin olmak için içeri bakıyor. "Hatırladın mı?"

"Çok unutulmaz bir geceydi," diye mırıldanıyor, bana bakıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Haklı, öyleydi. Hiç... Bana yaptıkları, birlikte yaptıklarımız. Hayatımda hiç bu kadar çok ve bu kadar sert boşalmamıştım.

"Öyleydi," diye fısıldıyorum, Sasha'ya, sonra ona bakarak. "Şu anda emlak geliştirme alanında geçici olarak çalışıyorum. Orada çok fazla geçici iş var ve bu da Sasha ile vakit geçirebileceğim anlamına geliyor, reklamcılıkta asla sahip olamayacağım bir zaman. Ve faturaları ödüyor."

"Aileme ben bakarım; bir daha iş veya para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak."

"Demyan, çalışmayı seviyorum."

Ayağa kalkıp saatime bakıyorum, bebek ağlamaya başlıyor. Bir blok sığmıyor galiba, Sasha onu atıyor.

"Uyku zamanı mı?" diye sorar Demyan. Ben başımı sallarım ve o, ben ona ulaşmadan Sasha'yı kollarının arasına alır.

Sasha'nın sert tavırlarına ve ağlamasına hazırlandım ama o öyle yapmadı. Sadece Demyan'a sokuldu ve Demyan'ın yüzündeki zafer ifadesi beni derinden etkiledi.

Onları Sasha'nın odasına kadar takip ederken, bir parçam Sasha'nın onunla bu kadar kolay bağlanmamasını diliyor. Aptalca, biliyorum, çünkü onların birlikte olmasına seviniyorum. Ama... Demyan'ın da benim gibi acı çekmesini istiyorum. Sasha'nın hayatının iki yılını kaçırdığını bildiği halde, acı çekiyor olmalı.

Suçluluk duygusu beni kaplıyor çünkü o acıyı, o cezanın ağırlığını görebiliyorum ve eğer babası dediği kadar kötü biriye, o zaman durum benim hayal ettiğimden daha kötü olmalı, çünkü şüphesiz bir parçası, oğlunu kaybetmesinin kendi suçu olduğunu düşünüyor.

Demyan onu yere indirirken ben kapının yanında duruyorum, onun yaptıklarını yapıyorum. Onu sakinleştirmek için yumuşak bir şekilde şarkı söylüyor. Güzel bir melodi ve Rusça söylüyor. Sesi çok güzel.

Demyan, oğlumuzun gözleri kapanırken elini Sasha'nın yanağına koyuyor ve onun nazik, şefkatli tarafı çok güzel.

Ve külotumun ıslandığını hissediyorum. Neden kimse bana büyük, güçlü bir adamın bir çocuk tarafından alçakgönüllü hale getirilmesinin, yumuşayıp tatlılaşmasının ve zayıf yönünü göstermesinin bu kadar tahrik edici olduğunu söylemedi?

Demyan ayağa kalkar ve yanıma gelir. Bakışları benimkilere değişiyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi.

Kapıyı kapatırken onu duvara itiyorum, gömleğini avuçluyorum, ayağa kalkıyorum ve onu öpüyorum.

Bir anlık sessizlik olur. Sonra beni kollarına alır, dudaklarını dudaklarıma yapıştırır, kalbim çılgına dönene ve ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni öper. Bu öpücük ateş ve hayret dolu. Tutku ve arzuyla dolu.

"Odama," diyor ve beni peşinden çekiyor.

Başka seçeneğim yok. İhtiyacım da yok. Bu konuda bu adamı her yere takip ederim sanırım.

Ana yatak odası kocaman ve erkeksi, tek görebildiğim kral boy yatak. Beyaz çarşaf lar sak inleşt irici, sade ve bir şekilde seksi. Beyaz çarşaf ların onun tenine değ diğini görmüşt üm. Kesinlikle seksi.

Ama bana konuşma fırsat ı vermiyor; elbiseyi baş ımdan çek ip atıyor, sütyenimi indir ip meme uç larımı öpüp emiyor, sırt ımı kavrayıp ona sarılmama neden oluyor.

Ayaklar ım titriyor. Dokunulmayalı, öpülmeyeli, sarılmayalı çok uzun zaman oldu. Ve bu adama güveniyorum. Bana karşı değ il, bana söylediklerine karşı değ il, Sasha'ya karşı. Onu gördüğü andan itibaren yaptığı tek doğru şey bu.

Ve ona olan sevgisi çok açık.

Sasha'yı koruyacaktır.

Ben mi? Benim sadece buna ihtiyacım var. Doğ ru ya da yanlış, buna ihtiyacım var. Demyan'ın hamile kald ığımdan beri birlikte olacağ ım ilk erkek olması düş üncesi çok tahrik edici. Neredeyse o anda orgazm olmama yetiyor.

Demyan, ona uzandığımda ellerimi itiyor ve beni tekrar öpüyor, sütyenimi çıkarıyor, sonra beni yatağ a yatırıyor ve iç çamaşı rımı çıkarıyor.

Bacaklar ımı ayırıp beni yalar, dili yarık boyunca yukarı kayarak kıvrımlarımdan klitorisime ulaş ır ve beni çıldırtır. Her yerim zevkle dolup taş ar. Ateşler içindeyim, çiçek aç mış gibiyim ve o beni doruğ a çıkarırken, dili parmaklarıyla birleş ip içime girip o noktayı itip sürtünce, utanç verici bir şekilde, utanç verici bir hızla boş alırım. Spazmlar geçir ip parmaklarını sık arım.

Çıkar ve soyunur, orgazmın ortasında içime girer ve ben tekrar parçalanırım.

Bu ilahi bir şey. Seksin ne kadar güzel olduğunu unutmuş um. Dolgunluğ un ne kadar harika olduğunu, her sinir ucunu nasıl titrettiğini, vücudunun ısısının cildimi nasıl yakt ığını. Bizi ters çevir ip beni dizlerimin üzerine çekerken o bir fırın gibidir ve üzerime eğ ilir, bir elini uyluklarımdan arasına sokarak klitorisimi tahrik eder.

Sonra oturur, kalçalarını kavrar ve bana tekrar tekrar sertçe girer, boşalır, vücudu sarsılır, penisi içimde şişer ve ben tekrar boşalırım.

Bitirdiğimizde, içimden çıkıyor ve beni yeniden baştan çıkarıyor, uzun, yavaş, şehvetli öpücüklerle öpüyor, aşağıya doğru iniyor, beni keşfediyor ve ben de onu keşfediyorum. Kendi dünyamızda, yavaş, şehvetli bir sevişmenin içinde buluyoruz kendimizi, ta ki sonunda yorgun düşüp kollarında uykuya dalana kadar.

Uyandığımda yatakta yalnızım. Hava soğuk ve onun bir süredir gittiğini düşünüyorum. Dışarıda, pencereden gölgeler uzuyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Tıpkı o otelde, yalnız uyandığım zamanki gibi. Öylece gitmeli miyim, bu hiç olmamış gibi davranmalı mıyım? Giysilerimi toplayıp giyiniyorum, sonra merdivenleri koşarak çıkıp odama gidiyorum ve yere uzanıyorum, Sasha'ya bağlayan tek şey olan bebek monitörünü ellerimde sıkıca tutuyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

DEMYAN

Her geçen saat Niko'nun kafasını bir tepside görmek istiyorum. Çok orijinal bir düşünce değil, ama etkili.

Niko ölür, Max intikamını alır.

Bu onu geri getirmeyecek, ama...

Duşumu alıp hazırlanırken gözlerimi ovuşturuyorum ve aşağı iniyorum.

Görünüşe göre Erin dün akşam yemeğinde sessizmiş. Görünüşe göre diyorum çünkü uyandığımda - uyumak da, soyunup onu sikmek de planımda yoktu - Ilya ile bilgi toplamak için dışarı çıkmıştım.

Sergio'nun tek çıkış yolu olduğunu ona ısrarla söyleyebilirim ve buna inanıyorum, ama şansın yardımıyla bu işi iğrenç Stefina'nın karışıklığı olmadan halletmeye de açığım.

Ne yazık ki, hiçbir şey bulamadık ve işimiz bittiğinde geç olmuştu, malikane sessizdi ve Erin gibi yaz kokan yatağa girmek yerine şehre ve penthouse'uma dönmeyi düşündüm.

Sonunda çalışma odamdaki kanepede uyudum.

Dün öğleden sonra... ilginçti.

İyi bir şeydi.

Önemli.

Bir dönüm noktası.

Onu tekrar gördüğümde bu yana geçen birkaç gün içinde, içimdeki çılgınlığı besleyen öfkeye rağmen, Erin bir şekilde derimin altına, sinirlerimin altına sızmayı başardı. O, şeyleri açıyor, yumuşatıyor.

Onu keşfetmek, onunla zaman geçirmek istiyorum. Ve bunu sadece Sasha yüzünden değil.

O bir bonus.

Ama bu, ilk tanıştığımız zamanki gibi... Anında hissettiğim, anlamadığım ama ihtiyacım olan bir şey. Basit bir şehvet olarak gösterilebilecek bir şey, ama aslında basit olan hiçbir yanı yoktu.

Bunu yapmak istiyorum.

Bu ne olursa olsun.

Adın olmadığı bir evlilik, olması gerektiği gibi bir evlilik.

Siktir et. Kahvaltı yapmak için kiler ve buzdolabından bir şeyler çıkarmaya başlıyorum. İlk başta tereddüt ediyorum ama kendime güvenim artıyor ve Alina konuşunca neredeyse çıldırıyorum.

Ona dönüp bakıyorum.

"Magda seni öldürecek," diyor. Gözlerinde küçük bir kıvılcım var, bu kıvılcım bana onun bu durumdan kurtulacağını söylüyor.

"Hayır, öldürmez; onu çorba yaparım."

"Çok yaşlı ve lifli, geçen sefer de öyle dememiştin mi?" Dişlerimi göstererek gülümsüyorum. "Belki."

"Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı." Ona tahta kaşıkla işaret ederek, yere hamur damlatıyorum. "Biraz daha iyi görünüyorsun."

Suçluluk duygusu yüzüne yansıyor ve kendimi tekmelemek istiyorum. "Bu iyi bir şey, Alina."

"Keder dalgalar halinde geliyor," diyor omuz silkerek. "Bazı günler vazgeçmek istiyorum vazgeçmek istiyorum, bazı günler ise bunu atlatabileceğimi düşünüyorum." Kahve dolduruyor. "Kahvaltı dedin, değil mi? Ordu mu besliyorsun? Bu da ne?"

"Sasha yemek yemeyi sever." "O daha iki yaşında."

"Ne istediğini bilmiyorum."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirir. "Onu şımartacaksın."

"Sadece yemek pişirmek istedim," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Nasıl yapıldığını biliyor musun ki?" Bir tarafı yanmış, diğer tarafı biraz soluk bir krep aldı. "Aslında, bildiğinden emin değilim."

"Böyle devam et, Angel, yoksa hiç yemek yiyemeyeceksin."

"Bunun gerçekten bir ceza olduğundan emin değilim." Ve ıslak bir parça pastırmayı çalar. Sonra gözlerimin içine bakar. "Bu Sasha için mi? Yoksa Erin için mi? Sana ona nasıl baktığını gördüm, Demyan. O çok güzel."

"Bir neden olması mı gerekiyor?" diye ters bir şekilde cevap vererek pastırmayı ondan uzaklaştırdım. "Anne, ben açım!"

O lanet sözler kulaklarıma müzik gibi geliyor ve Erin'i görünce kalbim çarpıyor Erin'i görürüm. Kot pantolon ve basit pembe bir tişört giymiş, belki de iç çamaşırı giymeme, sadece elbise giyme kuralında ısrar etmeliyim.

Elimde tuttuğum krep hamuru kasesini neredeyse düşürüyorum.

Kahretsin, bu Neandertal düşüncesi de nereden çıktı?

Ama kardeşim haklı, o gerçekten çok güzel. Sabah güneşinin berrak, parlak ışığında ısıldıyor, yanaklarında beliren kızarıklıkları daha da belirginleştiriyor, Sasha'yı koltuğuna oturturken saçlarının etrafına düşen koyu lekelerden bahsetmiyorum bile. "Demyan bir orduya yemek pişiriyor galiba."

Sesinin tatlılığı ve bana tam olarak bakmaması, suçluluk duygumu daha da alevlendiriyor.

Sasha'yı öğrendiğimde ona karşı kendimi kaybettim. Öfkem hala orada ve azalması zaman alacak, ama onu bırakma kararı vermem gerekiyor.

Babam, annemin ölümüne olan öfkesini içinde tuttu. Bu benim ya da annemin suçu değildi, ama babam acıyla başa çıkmak için bunu kendi lehine çevirdi ve öfkesini benden çıkardı. Ve öfkesini bırakmak yerine besledi.

Ben öyle olmak istemiyorum.

Bu yüzden, ne kadar güven verici olursa olsun, onu bırakmam gerekiyor.

Ama bu devam eden bir süreç. Krepleri yapıp büyüyen yığına ekliyorum ve Erin yanımda beliriyor. "Yardım ister misin? Ekstra masa takımı?"

"Sadece biz varız, ama biraz meyve kesebilirsin."

O da başını sallayıp kavun, şeftali, elma ve çilekleri dilimlemeye başlar, ama çilek almaz. Dilimlediklerini bir tabağa dizip, Sasha için küçük bir yığın ayırarak onun özel kaselerine koyar.

"Çok fazla yemek oldu," diyor, bana tam olarak bakmadan, ve ben yumurtaları kırıp çırpmaya başlarken onun tadını alabiliyorum, etrafımda hissedebiliyorum. "Sadece bizim için mi kahvaltı?" Yumurtaları sıcak tavaya koyarken beni izliyor. "Çırpma böyle olmaz..."

"Ben böyle karıştırmayı seviyorum," diyorum sertçe.

O uzaklaşıp Sasha'ya taze meyve suyu hazırlıyor.

Tamam, belki tam olarak ne yaptığımı bilmiyorum ama kardeşim ve Erin ne dediklerini bilmiyorlar. Yemek miktarı mükemmel.

Her şey hazır olunca, Sasha için meyve kasesinin yanına yumurta, pastırma ve krep ekliyorum.

Erin ve Alina tostlara tereyağı sürüyor. Her birinin önüne bir tabak koyuyorum. Alina gözlerini deviriyor ve Erin sonunda bana bakıyor, ben karşılık vermeden küçük bir gülümsemeyle yemek yemesini bekliyorum. Küçük bir ısırık alıyor.

Sasha ise hemen yemeğe saldırıyor. Bir eliyle yumurtaları, diğer eliyle karpuzu alıyor ve ikisini birden ağzına atıyor.

Zafer duygusu beni kaplar ve sırtarak gülümserim. En azından çocuğum yemeklerimi seviyor. Belli ki çok akıllı.

Kahvaltı bitti ve Sasha'nın yaptığı dağınıklık temizlendiğinde - dürüst olmak gerekirse, boyuna göre yaptığı dağınıklığın büyüklüğü için bir ödül alması gerek - onu gerçek bir parka götürmeyi teklif ediyorum.

Alina odasına çekilmiş, üzüntü yine onu sarmış, Erin tereddüt ediyor.

Elini tutuyorum, eli sıcak, narin ve küçük. "O iyi olacak, zaman alacak ve..." Nefes alıyorum çünkü bu sabahki utangaçlığının nedenini anladım. "Yapmam gereken işler vardı, sen uyanmadan çıktım. Benim odama taşınmanı istiyorum. Düşün."

"Park iyi fikir," der ve Sasha'yı kucağına alır. "Onu hazırlayayım."

Hazır olduğumuzda, Ilya bana gizlice bir piknik sepeti uzattı. İçinde, onun deyimiyle, gerçek atıştırmalıklar vardı. Ekmek, peynir, turşu, kurutulmuş et ve muhtemelen votka.

Tüm güvenlik ekibiyle birlikte SUV'ye binip, güvenli olduğunu bildiğim şehir dışındaki bir parka gidiyoruz.

Orada başka çocuklar da var, aileleriyle piknik yapıyorlar. Güvenlik ekibim iyi, ortama uyum sağlayabiliyorlar ve Ilya güvenli olduğunu söyler söylemez içeri giriyoruz.

Sasha çığlık atarak salıncak ve kaydırağa doğru koşar, son anda kum havuzuna yönelir ve kısa sürede kendi yaşlarında dört çocukla oynamaya başlar. Hepsini kahkahalarla çığlık atarlar.

Gölge bir yer bulup Erin'in yanına oturuyorum. Bir an için kendimi mutlu bir aile, normal insanlar olduğumuz hayaline kaptırıyorum.

Şu anda, bu küçük dünyada ben buyum. Sadece partneri ve çocuğuyla dışarı çıkmış bir baba. Bratva değil, intikam peşinde koşan ya da milyarlarca doları, Chicago'daki güç oyunlarının yarısını ve birçok farklı hayatı kontrol eden bir adam değil. Sadece bir adam.

Bunu seviyorum.

Ve Erin... Diğer kadınlar bana kendilerini kanıtlamaya çalışırlardı. Süslenecek, beni parktan çıkarmak için ikna etmeye çalışacaklardı ya da benim çocuğum olduğu için Sasha'yı görmezden gelip bana odaklanarak iyi vakit geçiriyormuş gibi davranacaklardı.

Erin, tanıştığım kız. Biraz utangaç ve gücünün farkında değil. Sasha kaydırağın tepesinde korkunca ya da kum havuzuna düşünce, yarı ayağa kalkarken ara sıra elini bacağıma koyuyor, ama bu çok doğal.

Bundan daha fazlasını istiyorum.

Sasha'yı izlerken yüzünün aydınlanmasını, sevinç ve duygularının apaçık ortada olmasını daha çok istiyorum. Onu doyamayan bir sevgiyle seviyor.

Ben de o bakışı istiyorum, fark ediyorum. Beni ve dünyayı gören biri. Koşulsuz. Sasha'ya yaptığı gibi bana da sürekli veren büyük bir kalp.

Ben bunu hak etmiyorum, ama o çocuk hak ediyor.

Ve o, bazı çocuklar gibi şımarık değil. Diğer çocuklara karşı nazik. Paylaşıyor.

Ona bakarken başımı sallıyorum. O

da dönüyor. "Ne?"

"Onu çok iyi yetiştirdin, Erin. Çok sevimli ve terbiyeli bir çocuk. Sevildiği için duygularını gösterebiliyor. O harika bir çocuk. Senin sayende."

Yüzü kızarır. "O öyle. O inanılmaz. Ben sadece ona rehberlik ediyorum."

"Benim odama taşınmanı istiyorum. Seni tanımak istiyorum. Bana kendinden bahset."

Erin gülerek başını eğdi. "Ne gibi? Ben bekar bir anneyim. Hepsi bu." "Neden benimle otelde kaldın, Erin?"

Gözleri büyür. "Sen çok yakışıklısın, Demyan. Muhtemelen tanıştığım en seksi erkek. Ve... düşündüm... neden olmasın diye düşündüm. Beni çıplak görmüştün ve ilgilenmiş gibi görünüyordun. Erkek arkadaşım beni aldattığında yıkılmışım."

Kalbim parçalanır ve birdenbire artık birlikte olmadığı bir adama kıskançlık duyarım. "Onu çok sevmiş olmalısın."

"Belki bir zamanlar, ama demek istediğim o değil. O benim güvenimi, değerimi çiğnedi ve benimle olması gereken adam başka birini istiyorsa, benim ne umudüm kalır ki? Ama sen bana güzel, çekici bir kadınmışım gibi baktın ve bu çok güçlü bir afrodisyak."

"Anlıyorum."

"Anlamıyorsun. Ben bunu daha önce hiç yapmadım ve senin gibi güç ve güven yayılan, hiçbir

istediğin kadını elde edebilir, aldatmasaydı benden hayır cevabı alabilirdi. Eğer ondan önce üç ay yalnız kalmasaydım.

"Bu benim karakterime aykırıydı, ama bir geceliğine başka biri olmak ihtiyacını hissettim."

Onun sözleri kafamda yankılanıyor. "Sen başka biri miydin?"

"Ben bendim, ama o özgüvene sahip olan ben." Şimdi gözlerimin içine bakıyor ve onu kollarıma alıp öpmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, neden kalmamı istediğini anlamıyorum."

Gölüyorum. "Seni barda gördüm ve o gece gördüğüm en seksi şey olduğunu düşündüm. Etkilenmemiştin, avlanmıyordun ya da dikkat çekmeye çalışmıyordun. Sadece kendin gibiydin ve bu çok seksi. Sonra, bir hediye gibi, banyomda çıplak bir şekilde karşımda duruyordun."

"Ve sen gittin." Dudaklarını ısıyor, yanakları o kadar güzel ve pembe ki, parmaklarımı onlara bastırıp sıcaklığını hissetmek, onu kendime çekmek istiyorum. Dudaklarını tatmak istiyorum. Ve çok, çok cazip geliyor. "Kalsaydın ya da kendi adınla rezervasyon yapsaydın ne olurdu diye sık sık düşündüm."

"Geçmiş geçmişte kaldı," diyorum, aniden bunun anlamını kavrayarak. "O gün yapacak çok işim vardı."

Öyleydi, ama bu yüzden onun bilgilerini almadan, kendi bilgilerimi bırakmadan gitmedim. "Ve sanırım kendi içimdeki şeytanlardan da kaçıyordum."

"Ne gibi?"

Omuz silkiyorum. "Babam benden nefret ediyordu ve bana baskı yapıyordu, ne yapsam yeterince iyi değildi. Beni zorbalıkla sindirmeye çalışıyordu, beni kendine benzetmek istiyordu ve ben... kaçtım. Kendi işim vardı ve ben de ondan nefret ediyordum. Kendi girişimlerle onu alt etmeyi düşündüm. Hatta rakibi olmayı bile planladım. Ve şimdi buradayım, aile işindeyim. Kendi işimi kuruyorum."

Ondan nefret ediyordum.

Ve onun sevgisini istedim.

Bu boş bir hayaldi. "Ne değışti?"

Sasha, bebek kaydırağından geriye doğru kayarken, ben saçlarımı elime alıp çekiştiriyorum.

“Kahretsin, *Lyubimaya*, büyümek zorundaydım. Sevdiklerime bakmak zorundaydım.” Gözlerimi kaçırdım. “Alina, yapma. Ilya kendi başının çaresine bakabilir.”

Ama onun için iyi bir yer istedim. O benim ailem ve elmas kadar değerli.

"Sadece kendimi kanıtlamak istedim ve o öldükten sonra da bunu yapmaya devam ettim." Ve bunu söylemesem de, kendime de kanıtlamaya çalışıyorum.

Pikniği hazırladık ve SUV'nin yanında telefonuyla uğraşan Ilya'ya baktım. Başını kaldırıp başını salladı. Açık alanda olduğumuz için kendini görevlendirmişti.

Sasha gelip bizimle yemek yiyor, sonra annesinin kollarında kıvrılıp yatıyor, küçük ayakları uykuya dalana kadar bilerek bacağıma vuruyor.

Votkayı onunla paylaşıyorum, sepetin içinde elma suyu olduğu için onunkine karıştırıyorum.

Uyanıp şeytanlar peşindeymiş gibi kaçtığında, onu bana doğru çekiyorum, kolumu gevşekçe ona doluyorum, elim uyluklarında. Bana güvenip rahatlaması biraz zaman alıyor ama rahatladığında, bu dünyaya bedel.

Erin dönüp yanağını göğsüme sürerken, her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuruz ve bir süreliğine her şeyi unuturum.

Güneş batmaya başladığında, günün sonu gelmiş demektir ve Ilya'nın yüzünde belli bir ifade görürüm. Kesinlikle zamanı gelmiştir.

Erin Sasha'yı çağırır ve o koşarak gelir. Düşünmeden onu kucağıma alırım, bana izin verdiği ve hatta kolunu boynuma doladığı için çok mutluyum. "Daha fazla, Dane! Daha fazla!"

Kahretsin, babam için neler vermezdim, ama Dane'i alacağım. Her şeyi alacağım. "Eğlendin mi?"

"Daha fazla!" Oğlum şiddetle başını sallar. "Lütfen, Dane... Anne? Lütfen!"

Gülerek alnına bir öpücük konduruyorum, Erin'in gözleri parlıyor ve kendimi üç metre boyunda hissediyorum. "Başka bir zaman. Belki sen, ben ve anne bunu bir gelenek haline getirebiliriz?"

"Evet!"

Erin gülümsüyor. "Çok isterim."

Ben de, diyorum içimden. Ben de.

ERIN ona çok hafif bir akşam yemeği yedirip, banyo yaptırıp yatırırken, ben ayrılmak zorundayım.

Üstümü değiştirdim ve şimdi Ilya ile birlikte aşağıda silahımı kontrol ediyorum. "Tüm silahlar için kilitler takıldı mı?"

"Bu kimsenin ilk işi değil, patron. Çocuk güvende. Burada kimse silahlarla uğraşmaz. Bundan iki kez emin oldum. Ama evet, kilitler takıldı."

"İyi."

Silahımı sakladığım çekmeceyi tekrar kilitliyorum. "Stefan ne dedi?"

"Dediğim gibi, Niko bu gece saat 10:20'de gelecek."

Grunge'ın hayatlarına renk katacağını düşünen zenginler tarafından popüler hale getirilmiş, şehrin köhne bir bölgesi.

hayatlarına renk katacağını düşünen zenginler tarafından popüler hale getirilmiş.

İçkiler pahalı, striptiz barları lüks ve kumarhaneler tamamen yasadışı. Şu anda bulunduğu yerde bir seks kulübü de var, ama o Ten-Twenty'ye poker oynamaya gidiyor.

"Saat kaçta?"

"Oyun saat onda başlıyor. Sergio'nun bir arkadaşı ev sahipliği yapıyor, bu yüzden konuk listesi oldukça güvenilir." Adamlarımıza doğru ilerlerken bana başıyla selam veriyor.

"Bu, önce Toto'nun oraya gideceği anlamına gelir. İçki ve kızlar, değil mi? Dokunmak? Seks oyunlarından sonra büyük adam gibi davranmak? Tam Niko'ya göre."

Babam onunla iş yapardı. Yapıyordu. Kardeşi sınırı aşmadan çok önce bunu bıraktım. İş yaptığım alçakların da seviyeleri var. Niko'nun seviyesini sevmiyorum. Çok pis.

Sergio aracılığıyla bu işe birini sokmak kolaydır ve Niko seks kulübünden zamanında çıkar ve Toto'nun yerine gider.

Vardık.

Güzel olan, Toto'nun henüz yoğun olmayacağı kadar erken saatte olmamız. Adamlarım destek olarak yanımda, silahımı sıkıca tutup Ilya'ya bakıyorum.

Ona geri sayım yaparım ve bir deyinince içeri dalarız. Bir

kız çığlık atar ve insanlar saklanmak için yere atlar.

Bir anlık sessizlik olur ve barmen barın altına kaybolurken biri silahını kaldırır. Ateş ederim ve silahlı herifi vururum.

Niko değil. Piç kurusu yere düşer, ölmüştür. Hayır, Niko değil, adamlarından biri, ve kısa sürede Niko'nun adamları ayağa kalkıp içeri girerken kurşunlar uçuşmaya başlar. Birisi, bir yerden o piç kurusuna haber vermiş ya da o başka bir sorun bekliyordur.

Silahlı çatışma kısa ve kanlıdır ve Niko'nun adamlarından ayakta kalan son kişiler silahlarını indirdiğinde, düşünmüyorum. Birini döverek pestilini çıkarıyorum. Sonra bir başkasını.

Sonunda lideri seçiyorum; o, saklandığı için ceketinin tozunu silkeliyor. Onu yakalayıp masanın üzerine atıyorum, kalan şeyeyi yere kırıp onu duvara fırlatıyorum.

O pislik bana bakmaya cüret etti. Ben de onu dövdüm. Alina için.

Max için.

"Niko nerede lan?"

Adam kan tükürüyor. "Gitti. Bu geceki planlarından vazgeçti, piç kurusu."

Ayağımı kaldırıp kafasına tekme attım.

"Demyan."

"Ne, Ilya?" Rusça cevap veriyorum.

"Onu öldürme."

"İyi bir nedenin var mı?"

"Niko'ya mesajını iletmesine izin ver," der.

İngilizceye geçiyorum. "Buradaki yoldaşım seni öldürmemizi istemiyor. Bunu Niko'ya ilet. Ona, ne kadar sürerse sürsün, Max'in ölümünün bedelini ödeyeceğini söyle."

Sonra o pislğin iki bacağına da ateş ettikten sonra arkayı dönüp uzaklaşıyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

ERİN

ÜÇ HAFTA ÖNCE, hayatım ikinci kez dramatik bir şekilde değişti. Hamile kalmak gibi değil, ama Max'in ölümü, benim... kaçırılmam, ama Demyan tarafından kaçırılmaya yakın bir şey, felaket derecesinde bir olay.

Oğlumdan uzak tutularak hapsedilmek de öyle.

Ve onun, belki de farkında bile olmadığı kadar derinden oğlunu seven bir baba olduğunu görmek.

Sonra seks var. Sadece

bir kez.

Bir evlilik teklifi.

Son olay bir buçuk hafta önceydi — beni dışarı çıkardığı ve Sasha'ya ne kadar iyi davrandığını gördüğüm andan seks yapana kadar. Hala odamdayım, ısrarım üzerine, ve o da bunu sorun etmiyor. Şimdilik.

"İyi olduğundan emin misin?" Kara telefonun diğer ucunda soruyor. "Endişeleniyorum. Max'le olanlar..."

Sesi alçalıyor ve kalbim acıyor, ama ben sadece "Sasha artık babasına kavuştu ve aralarında bağ kuruyorlar. Bunu ona borçluyum..." diyorum.

"Hiçbir şey borçlu değilsin," diyor.

"Sasha'ya. Ayrıca kız kardeşi de bana ihtiyacı var."

Nefesini verip, "Max'le evlenecek olanın o olması ne kadar çılgınca? Uğrayacağım..."

"Yakında," derim, kendimi en kötü arkadaş gibi hissederek. Ama bu malikanede kendimi daha evimde hissetmeme rağmen, Demyan'ın eve insanları davet etmeme izin vereceğinden emin değilim. Kara tüm bu güvenlik görevlilerini görünce ne diyecek?

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatıyorum ve Demyan'ın sesini duyuyorum. Sasha uykuya dalmışken onu görmek için odaya doğru gidiyorum, ama ses tonunda bir şey var ki adımlarım tereddüt ediyor ve sonunda dönüp diğer yöne gidiyorum.

Onun hakkında ve gerçekte ne yaptığı hakkında daha fazla bilgi edinmek için can atıyor olsam da, kapalı kapıları dinlemeye niyetim yok. Ama beni izleyen güvenlik görevlisi karar vermeme yardımcı oluyor.

Sesi alçak, düz ve ölümcül. Okuyamak için odama çıkıyorum. Gerçekten, yakında bir şeyler yapmam gerekecek. Evde oturmak için yaratılmadım, ama Sasha ile mümkün olduğunca çok zaman geçirebilmenin avantajları da var. Sadece yapacak bir şeyler lazım ve tüm bu personel varken, Sasha'dan başka kimse yok.

Ve Demyan.

Sanki onu çağırmışım gibi ortaya çıkıyor. Sadece benim için ısınan o soğuk, buz gibi gözleri, sanki her çizgisini ezberlermişçesine vücudumun üzerinde dolaşıyor. "Bu akşam bir işim var. Gelir misin?"

Soru gibi soruyor ama bu bir emir, yumuşak ve zarif bir şekilde sarılmış bir emir.

"Randevu gibi mi?"

Çoğu kişi bu tereddüdü fark etmezdi, ama bu kısa sürede, ilişkimizi, konumumu, onu okumamı sürekli olarak mikro ayarlamıştım, ben fark ettim. Bana göre, Grand Canyon kadar geniş ve derin bir tereddüttü. "İstersen."

Başımı sallıyorum. "Ya hayır dersem?"

"Şehirde, şık bir yer." Eli sıkılaşıyor. "Gelmeni istiyorum."

Kalbim bir anda hızla çarpar. Demyan için bu açık bir davet. Bu çok samimi. O kadar rahatlık alanının dışına çıkmış ki, ben de öyle. "Sasha..."

"Bir çatı katım var. Orada kalabilir." Çene kası çalışıyor. "Yalnız değil. Tabii ki."

"Tabii ki." Ve aniden aklıma bir fikir gelir. "Arkadaşım Kara bakabilir."

"Olga ya da Alina'yı düşünmüştüm."

Kaşlarını çatarak başını sallıyorum. "Bunun işe yaramasını istiyorsan, bunu birlikte yapmalıyız, yani benim fikirlerimi dinlemelisin. Sasha Kara'yı seviyor. Onu görmeli. Yoksa ben hala sadece süslü bir tutsak mıyım? Kız kardeşine gelince, o istemiyor olabilir. Hâlâ yas tutuyor."

"Hayatını düzene sokması lazım. Onu geri getiremem, getirebilseydim getirirdim." "Lütfen?"

O nefesini verip, "Tamam. Sana bir elbise gönderirim" dedi.

"Burada olmamalıyım," diyorum Ilya'ya, Demyan zenginlerle omuz omuza konuşurken.

Sasha'nın da odası dahil olmak üzere bebekler için güvenli hale getirilmiş nefes kesici penthouse'unda, kız kardeşi Olga ve Kara görevleri paylaşıyor, ancak iki yaşındaki bir çocuğu izlemek için neden üç kişi gerektiği bana akıl almıyor.

Demyan bunun bir uzlaşma olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, ama aslında kendi istediğini yapıyor ve beni şımartıyor. Ya da daha doğrusu, oğlunu.

Olga... Bir yanım, Kara'nın onu geceleyin kaçırmamasın diye orada olduğunu düşünüyor.

"Ah, tam uyduğun, Erin."

Ona bakıyorum. "Neden yine buraya geldim?"

Daha zayıf bir adam olsaydı, yakasının kenarını parmağıyla okşardı. "Demyan'ın halletmesi gereken işleri var, ama onun adına konuşman gereken kişiler var."

"Ben onun işinin bir parçası değilim."

O, bakışlarını odada gezdirirken içkisine Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Lüks bar bu etkinlik için kapalı. "Bu işin bir parçası da küçük sohbetler yapmak. Şuradaki insanlar, onun iş yapmak istediği kişiler. Dostça, güzel bir yüz, zeka gibi harikalar yaratır."

"Beni pezevenklik mi yapıyorsun?" Bakışları beni delip geçer.

Ve ben gülümsemeyi zorla bastırdım. Arabada birinden bahsediyorlardı. Belki de Sasha'yı ve Kara'nın yarın bana soracağı milyarlarca soruyu kafamdan atmak iyi olur. Kendi telefonum yok. Kullandığım telefon Demyan'ın bana verdiği telefon. Ama o numarayı artık bildiği için arayacaktır.

Adı neydi? "Sergio?"

Ilya hareketsiz kalır. "Hayır. Sergio

burada değil." "O kim?"

"Bir dostum. Bir nevi. Seni asla ona yönlendirmezdim. Bunlar biraz şöhret peşinde koşan ve değerlerini artırmak isteyen iş adamları. Muhtemelen arabalar, golf ve kötü niyetli iltifatlarla seni sıkacaklar. Amerikalı erkekler."

Onun burada yaşadığını ve Amerikan aksanı olduğunu söylemiyorum. Sadece gülümsememi saklıyorum. "Bana şans dile."

Bara doğru yürürken adamlardan biri kolumu tutar ve Demyan ile birlikte gelip gelmediğimi sorar. Sadece gülümserim, tüm işi benim yaptığım ve kahve kızı gibi davranıldığım bazı toplantıları hatırlamaya çalışırım. Bu tür erkekler kendi seslerini severler. Ve görünüşe göre, elbisenin kesimini de.

Flörtleri sinir bozucu ve zararsız, Demyan gelene kadar yaklaşık beş dakika onlara eşlik ediyorum. "İzninizle beyler. Ilya randevum var mı diye bakacak."

Sesi soğuk ve duygusuz, ve onlar onu kazanmak için adeta birbirlerini ezip geçiyorlar. Ama o andan itibaren Demyan'ın yanında kalıyorum ve sonunda geri dönüyoruz.

"Demyan—"

"Henüz değil."

Bana kızgın mı? Onun penthouse'una çıkarken başım dönüyor ve kız kardeşi Kara ile Olga sadece kovulmakla kalmıyor, kendi evlerine götürülüyorlar.

Aşağıda şehrin ışıltılı ışıklarıyla aydınlanan devasa oturma odasında duruyorum.

"Sasha'yı çağır."

"Hayır, ben..."

"Sasha'yı çağır." Bir an yumuşar. "Evinde, tanıdık eşyalarıyla uyanmasını istiyorum. Bu bir macera, başka bir şey değil."

"Başka bir şey yapamam ki, yapamam. Burada kalmak için ısrar edemem." "Erin..."

Ama onu dinlemeyi bırakıp oğlumuzu ve onun için getirdiğim eşyaları topluyorum.

Ilya ve bir muhafız bekliyorlar ve Demyan Sasha'yı alıyor, bana onu takip etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Konağa dönüş yolu sessiz geçiyor, Sasha bir kez uyanıyor ama arabanın hareketinden dolayı tekrar uykuya dalıyor.

Malikanede onu yatırıp odama gitmek için ayağa kalkıyorum ama Demyan beni odasına sürükler. "Bundan sonra burada kalacaksın. Evleniyoruz, unuttun mu? Artık öyle davranmanın zamanı geldi."

"Peki, senin bu muhteşem, romantik hareketlerine nasıl direnebilirim?"

"Romantizm mi istiyorsun?" Kaşları kalkar ve ona vurmak isterim. Aslında, neredeyse cesaret ediyordum. Neredeyse.

"Şimdi ne dersin, Demyan?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Seninle evlenme emri romantizmin doruk noktasıymış gibi, her fırsatta bayılmam gerekirdi."

"Sen—"

"Ne?" Onu kesip, duvara çarpana kadar itip kakıyorum. Bu benim gücüm değil. Onun tamamen şokta olduğunu düşünüyorum. "Oğlunun iki yılını kaybetmek sana zor geldi mi? Bunun suçluluk duygusuyla mücadele ettiğimi düşünmüyor musun? Senin bana yüklediğin suçluluk duygusu. Hak ettiğim suçluluk duygusu. Ama seni tanı mıyordum ve onunla yaşamak istediğini bilmiyordum, silahlı korumaların olduğu bir kalede yaşıyorsun, belki de kardeşim haklıydı."

Bana bakıyor ve ben onun maskesini düşürdüm, ama henüz bitirmedim.

"Senin bu kadar harika bir baba olacağını bilmiyordum. Onu nasıl sevdiğini ve ona nasıl düşkün olduğunu görüyorum ve senin... senin taktiklerinle

ama belki beni arzulanan biri hissettirecek bir şey fena olmaz."

Dudağımı ısıırıyorum.

"Ya da sadece görünüşte bir aile olmak istediğini söyle. Ama bu gece seninle dışarı çıkmamı sen istedin. Elbiseyi sen seçtin. Sen..."

"Ve o elbiseyle çok seksi görünüyorsun," diye mırıldanıyor, aniden kendine geliyor. Bu sefer odanın diğer ucuna kadar peşimden geliyor. "Bu gece gelmek ister misin diye sordum."

"O bir emirdi."

"Romantizm bir yalandır," diyor. "Aptal insanların istediklerini elde etmek için oynadıkları bir oyun. Ben doğrudan konuya girip ne istediğimi söylemeyi tercih ederim."

"Neymiş o?" Cevabını beklerken kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

ERİN

Elini saçlarıma dolayarak, topuzumu aşağı çekip beni kendine doğru çekti. "Sen, Erin. Seni istiyorum."

Beni sertçe öptü. Öpücüğün içine seks katılmıştı ve romantik değildi. Ateşliydi. *Dünyayı yakacak* kadar ateşliydi ve ceketinin altından kalçasına elimi doladığımda külotum sıırıslıklam olmuştu.

Demyan başını kaldırıyor. "Seni parmağında benim yüzüğümle, yatağında, benim adımla ve eğer olursa, karnında başka bir çocukla istiyorum. İstedğim bu."

Ona bakıyorum, sözleri içimde yankılanırken anlamaya çalışıyorum, içimi yakıyor, kanımı kaynatıyor, beni ihtiyaç ve şehvetle dolduruyor, ait olma ihtiyacıyla.

Hiç sahip olamadığı birleşik bir aile istiyor. Ama...

"Siktir et, Erin," diye mırıldanıyor, bana aldığı dar elbisenin ince askılarını aşağı çekiyor, göğüslerim derin yakadan dışarı dökülsün diye çekiyor, gümüş mavisi kumaş hafifçe hışırdıyor. "Fazla düşünmeyi bırak."

Ve elbiseyi ortasından yırtıp çıkarır, sonra da kalan parçaları iterek çıkarır. Sıcak ağzı göğsümde, çekiyor, emiyor, ısıyor ve içimden bir elektrik akımı geçiyor. Nefesim kesiliyor.

Ellerimi ona doğru hareket ettiriyorum, onun sikini, kalınlığını, sıcaklığını, sert çeliğini avucumda, içimde istiyorum. Her şekilde istiyorum.

Hem çok uzun zaman olmuştu hem de son buluşmamız ateşi körükleyip üzerine benzin dökmekten başka bir işe yaramamıştı. O dikkatini diğer göğsüme çevirirken onu okşuyorum, inlememe neden oluyor ve o da boğazından bir inilti çıkarıyor, ağzıma geri dönüyor, eli külotumun içine kayıyor, parmakları

benim ıslaklığımın içinde kayıyor, klitorisimi okşuyor ve iki parmağını içime sokarken, içimde sıcak ve vahşi bir arzu dalgası yayılıyor.

Başını kaldırıp gözlerime bakarak amımı okşadı, itip kaydırarak beni orgazmın eşiğine getirdi, sonra gözlerini kısarak elini çekti. Elimi yakaladı, pantolonuna girmeye çalıştığım yerden fiziksel olarak kopararak kaldırdı ve elimin topuğuna sertçe ısırdı.

"Sen çok seksisin, *Lyubimaya*. Bu senin doğallığından mı, yoksa sakinliğin merkezinden mi kaynaklanıyor bilmiyorum, ama beni çekiyor, erkekleri çekiyor."

"Sıkıcı olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülüyor ve tekrar elimi ısıyor, beni yatağa doğru itiyor. Bilerek, vahşi hareketlerle soyunuyor. "Ne istersen düşün, Erin. Sabırlı davrandım. Sana alan verdim çünkü evet, burada bazı büyük sınırları aştım. Farkındayım. Ama bir çocuğumuz var ve ben seni istiyorum, bununla başa çık. Sen kendini sıkıcı buluyorsun, ben seni kraliçe buluyorum. Senin ne olduğunu biliyorum."

"Peki nedir?" Bakışlarım geniş kaslı göğsünden ve karın kaslarından dışarı çıkmış kalın penisine kaydı.

"Benim."

Üzerime eğilir ve içimi dolduran vahşi, pagan bir öpücükle beni öper, sonra beni yakalar, döndürür ve başım ve üst bedenim yatağa düz gelecek şekilde beni aşağı iter ve beni dizlerimin üzerine çöktürür.

Demyan arkamda dururken kıcıımı ısırdı. Nefes nefese bir çığlık attım. "Ne... ne..."

"Bu gece flört ediyordun. Ama mesele şu ki, sen benimsin ve ben paylaşmam."

Nefes almaya, oturmaya çalışıyorum. Ama o elinin topuğuyla beni aşağı itiyor, diğer eliyle benimle oynuyor, sıvılarımı amımın üzerine yayıyor ve sonra beni yalıyor, o anda neredeyse boşalıyorum.

Kızlık dudaklarımın üzerine konuşur. "Sen flört ettin." "Onlar benimle flört etti."

"Umurumda değil. Sana ne kadar bana ait olduğunu göstereceğim."

Sormadan önce gitmiş, ben de oturmaya çalışıyorum ama havada bir şey çatırdıyor, deri deriye çarpıyor gibi geliyor bana.

"Orada kal, Erin."

Kalıyorum.

Neden bilmiyorum, ama yapıyorum. Sonra ellerimi tutuyor ve deriyi bileklerime sarıyor. Bakmaya çalışıyorum, ama bulunduğum açı fazla hareket imkanı vermiyor ve o, kolumu uzatıp yatak başlığına bir kemer olduğunu düşündüğüm şeyi dolarken, ben gergin bir şekilde çekiliyorum.

Onun merhametine kalmışım.

"Güzel. Sen benimsin. Ne istersem yaparım." Arkama geçip bir eliyle kalçamı kavrar, bacaklarımı daha da açar ve aniden içime girer.

Bu ani saldırı şok edici. Vücudum onu almak için geriliyor ve hiç bu kadar dolu hissetmemiştim.

Bu şekilde, geri itemiyorum. Tek yapabileceğim, onun bana yapmaya karar verdiği her şeyi kabul etmek.

Otelde bir keresinde yaptığımız seksin vahşi olduğunu düşünmüştüm, ama bu başka bir seviye. Savunmasızım ve dediği gibi, onun istediği gibi davranabilir. Bana sert ve derin darbeler vuruyor, zevk alırken parmakları kalçalarımın gömülüyor.

Ateş içindeyim. Her sert darbede vücudum titriyor; biraz fazla sert ve yetersiz. Her derin darbede sönük bir acı var. Ve o acının içinde bir ihtiyaç var. Daha fazlasına. Zevk çiçek açmaya başlıyor.

O zaman o ayarını değiştiriyor, bana daha fazlasını veriyor, içimdeki daha derin, hassas bir yere ulaşmak için yukarı doğru itiyor ve kısa sürede bu baskın sekste kendimi kaybediyorum. Kendimi ona teslim ediyorum, beni bu yolculuğa çıkarmasına izin veriyorum.

Yumuşak bir "Evet..." sesi, onun istediği, arzuladığı şeyin bu olduğunu söylüyor ve ben hareket edemezken, amım silinmez bir şekilde tepki veriyor. Hassas bölgelerim onun için açılıyor, onu daha derine alıyor ve sonra kapanıyor, sanki onu geri istiyorlarmış gibi çıkarken onu sıkıca kavlıyor ve bu sürtünme neredeyse dayanılmaz. Dayanılmaz.

Beni uçuruyor.

Sertçe boşalıyorum, titriyorum, titriyorum ve o umursamıyor. İçime girmeye devam ediyor, beni tekrar boşaltıyor. Parmakları daha derine giriyor ve vücudu sırtımı okşuyor, boynumu ısırırken fırın gibi sıcak. Sonra aniden çekiliyor ve yavaşça kıcıma giriyor.

İçgüdüsel olarak hayır demek için dişlerimi sıkıyorum. Bu sadece ikinci sefer, ilk seferinde o beni hazırlamıştı, ama bu sefer sanki beni hiç umursamıyormuş gibi içeri giriyor.

Ama bu doğru değil: İstilasası yavaş ve sessiz, sadece sert nefesleri duyuluyor, aşağı uzanıp klitorisimi okşuyor, gerildiğinde duruyor, gevşediğinde içeri giriyor. Ve içeri girdiğinde. Tamamen.

Klitorisimi çevirirken küçük bir orgazm yaşıyorum. "Benim."

Tek kelime. Hepsi bu. Demyan sessizce tekrar içime giriyor, bana hakimiyetinden zevk alıyor. ve beni tekrar kendinden geçiriyor.

Titreme içimde o kadar derinden başlıyor ki, ilk başta ne olduğunu anlamıyorum. Sonra inlemeye başlıyorum, o içime girip çıkarken sesim giderek yükseliyor ve yine boşalıyorum. Bu sefer o da boşalıyor. Sertçe. Penisi seğiriyor ve titriyor, sıcaklığı fişkırlarak yayılıyor.

Bitirdiğinde, içimden çıkar, beni çözüyor ve bana bakıyor. Soluk mavi gözlerinin buz gibi olmasını bekliyorum. Ama gözleri sıcak kristaller gibi parlıyor ve beni bir kez daha uzun, şehvetli bir öpücükle öpüyor.

Öpüşmeyi bırakmıyor. Beni kaldırıp duşa götürüyor, sonra içeri girip beni yıkamaya başlıyor. Nedenini anlamıyorum, ta ki beni bırakıp kayıp düşene kadar.

"Dikkatli ol, küçük Erin. Çok şiddetliydi."

Beni damgalamış gibi söylüyor, belki de damgalamıştır.

"Demyan..."

"Sus."

Beni sabunlayıp dikkatlice, sevgiyle temizliyor — aşkın varlığına inanmasa da... Öyle demişti, değil mi? Romantik aşk değil. Ama

şimdilik önemi yok. Duygularım kaotik bir fırtına ve o benim duygularımı söylediğinde hoşuma gidiyor. Bu kelime bir çapa gibi.

Duşun ardından beni yatağı götürüyor, temiz, sert vücuduna çekiyor, sıcaklığı her yerimi ısıtıyor.

Güzel kokuyor. Lavanta, bal, baharat ve deri gibi. Harika bir koku.

Demyan beni tekrar öpüyor ve ellerimizi birbirine doluyor. "Ciddiydim, sen benimsin. Flört etmeni istemiyorum. Ve Erin, *Lyubimaya*, sana ters bakan biri olursa, onu yok ederim."

Ne söyleyeceğimi bilemeden dudağıımı ısırıyorum. Bu hakimiyetini, bana sahip olduğunu gösterme şeklini sevmemem gerekirdi, ama seviyorum. Benim ve Sasha için her şeyi yapacağı gerçeğı çok seksi. Flört etmemi istememesi, beni beğenen erkekleri fark etmesi, kendimi görölmüş hissetmemi sağlıyor.

Ve bu yeni bir şey.

Eski sevgilim Toby'nin, birinin benimle flört etmesini umursadığını sanmıyorum. Hiç.

Sasha'dan, ne kadar harika olduğundan bahsediyoruz ve Demyan anaokulundan bahsetmeye başlıyor, ama onun yaşı geldiğinde gideceğı bir yer olduğunu söyleyecek gücüm yok. Sonra konuşma akşama geliyor. Arabada bahsettikleri Sergio'yu sormak istiyorum, ama barda Ilya'nın tepkisini hatırlıyorum, bu yüzden sormuyorum.

Yavaşça uykuya dalıyorum, neredeyse uyudum, ya da uyudum, ve o küfür etmeye başlayınca beni uyandırıyor.

Demyan'a uzanıyorum ama o ayağı kalkmış, giyinmiş, elinde telefonu aydınlatılmış. Eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Artık benimle burada yaşayacaksın." Sonra gözleri yumuşuyor. "Gitmem gerek."

Telefonu titriyor; belli ki başka bir mesaj gelmiş. Zorlukla ayağı kalkıyorum. "Nereye?"

Mesaj Rusça, ama telefonu yere bırakıp bana eğilip bir kez daha öpüşmek için eğildiğinde saatin saati yanıp sönüyor.

Gece yarısı geçmişti.

"Seni ilgilendirmez, *Lyubimaya*," diyor.

"Ama..."

Cümlemi bitirmeme fırsat vermeden telefonunu alıp bir arama yapıyor, odadan çıkıp Rusça konuşmaya başlıyor.

Uyumaya çalışıyorum ama uyuyamıyorum, bu yüzden kalkıp odasında kıyafet arıyorum. Sonunda onun tişörtünü ve iç çamaşırlarımı giyiyorum. Tereddüt ederek spor şortu arıyorum ve bir tane bulup giyiyorum.

Oyuncaklarını kucaklayarak uykuya dalmış Sasha'yı kontrol ettikten sonra, uykuya dalmak için yardıma ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Sıcak çikolata harika olur.

Mutfakta ışık yanıyor ve Alina'yı kahvaltı köşesinde kıvrılmış, kahve ve açık bir bourbon şişesi ile otururken buluyorum. Sıcak çikolatayı hazırlıyorum ve o şeyi bana uzatıyor.

"Yardımcı olur," diyor, gözleri kızarmış. "İlya beni eve götürdükten kısa bir süre sonra geldiğini duydum. Demyan, Sasha'nın burada uyanmasını istedi, değil mi?"

"Öyle bir şey."

"Kendine bir yuva kurmak için çok hevesli, Erin." "Öyle dedi." Ona bir bakış attım. "Yorgun görünüyorsun."

"Uyumak... zor. Max'i çok özledim."

Kahretsin. Ona sarılmak için yaklaşıyorum ama bir an için kaskatı kesiliyor, sonra gevşiyor ve ağlamaya başlıyor. Ağlaması dinince kahvesine burbon ekliyor, büyük bir yudum alıyor, biraz daha ekleyip benim fincanıma da döküyor.

"O özel biriydi. Seni çok seviyordu. Bunu biliyorum." Duruyorum. "Ve Demyan burada."

"Demyan Demyan. Elinden geleni yapıyor ama ne yapacağını bilmiyor. İntikam almak dışında. Onun için de endişelenmek istemiyorum. Ve bunun için yeterli gücüm var mı bilmiyorum."

Elini tutup sıkıyorum. Demyan'ın onun için orada olduğunu biliyor, ama çok duygusal durumlarla nasıl başa çıkacağını bilmediğini gördüm, bu yüzden konuyu onun istediği yere çekiyorum. Max.

Demyan ona Max'ten bahsetmiyordur herhalde. Çoğu erkek gibi, o da Max'in orada olduğunu hissettiği için konuşmak, dolambaçlı konuşmak, analiz etmek ve aynı şeyleri tekrarlamak isterken, Max'in tek istediği konuşmak.

O da çoğumuz gibi, konuşmanın uzamasını istiyor. Ama Demyan... Onu alıp, "Konuşmak istemiyorum" diyeceğini görebiliyorum.

Ve bence onu o kadar çok seviyor ki, o kadar kaybolmuş durumda ki.

"Max çok kızardı," diyorum, "burada olmadığı için, bunu tek başına yapmak zorunda olduğun için. Yani, senin çevrende insanlar var, ama senin bir parçan ona ait. Sadece bu yüzden bile çok kızardı."

Gözlerini siler. "Biliyorum. Kalbi çok büyüktü." "Hayır.

Senin için tam boyuttaydı."

Oturup içiyoruz ve o, neredeyse kahve aromalı içki olana kadar içkisini doldurmaya devam ediyor.

ama ben hiçbir şey söylemedim. "Onu gördüğümde onun en mükemmel erkek olduğunu düşündüm ve o kadar gerildim ki benden nefret ettiğini sandım."

"Max sana bunu söyleyebilir, ama o biliyordu. İkinizin tanıştığı gece beni arayıp, evleneceği kadını bulduğunu, onun bilip bilmediğini bilmediğini söyledi."

Yüzündeki ifade paha biçilemez. Parıldayan aşk, onun tutunacağı bir şey, çünkü kayıp bir parçanın yerine oturduğunu ve artık çok değerli bir şeye sahip olduğunu görebiliyorum.

"Şimdi," diyorum, "onunla tanışmadan önceki Max'i merak ediyor musun?"

"Lütfen..."

"Şey..." Ve Max hakkında konuşuyoruz, hikayelerimizi paylaşıyoruz ve odada iyileştirici bir hava var. Onun için ve benim için de. Ben de Max'i kaybettiğim için. Ve bunu fark ediyorum.

İkimiz de gülüyor ve ağlıyoruz ve sonunda o elimi sıkıyor. "Onu çok sevdim ve her zaman seveceğim."

"O da senin mutlu olmanı isterdi."

"Peki ya sen? Mutlu musun? Demyan... zor bir adam olabilir. O şekilde davranmamalıydı, ama babamız..."

"Bazı şeyleri açıkladı. Ben sadece... kafam karışık. Beni bu işe zorladı ve Sasha bir babayı hak ediyor, ben de suçluluk duygusuyla boğuluyorum, ama doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

doğru şeyi yaptığımı sanıyordum." Yüzümü ellerimle kapattım, ağzımdan çıkan kelimelerin anlamını anlamaya çalışıyordum. "Ama sonra onu Sasha'yla görüyorum ve kalbini görebiliyorum. Sanırım... Sanırım kendimi tutuyorum? Birbirimize yaklaşıyoruz ve o benim odasına taşınmamı, evlenmemizi istedi."

"Ve?"

"Sanırım denemek istiyorum. Ama aynı zamanda sırları olduğunu da hissediyorum. Mesela, şu anda nereye gidiyor?"

"Güven bana, onun ne kadar zor bir insan olduğunu, ne kadar kapalı olduğunu biliyorum. Ama o, birini kolayca hayatına sokan biri değil. Aslında..." Nefes aldı. "Senin yanında daha önce hiç görmediğim yönlerini görüyorum. Aslında daha yumuşak, daha açık. Peki ya talebi? Burada başka kadını yok. Çatı katı mı? Muhtemelen ya da başka bir yeri vardır, ama burası? Burası ailenin kalbi. Sen onun odasında mı? Bu bir şey ifade ediyor."

"Bana babanın sert bir adam olduğunu söyledi."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Demyan benim görmediğimi sanıyor, ama gördüm. Babam bana çok iyi davranırdı, ama ona bir canavardı ve ben bundan nefret ederdim. Bu yüzden sert ve soğuk olmayı öğrendi ve hiçbir şeyin kendisine dokunmasına izin vermedi. Sana baktığında, bazen maskesini göremiyorum. Sana özelmışsin gibi bakıyor."

"Onun çocuğunu doğurdum."

"Bu bir bahane. Sana bir anne gibi bakmıyor. Sana hayatında istediği kadınmışsın gibi bakıyor. Ve bence bu onu korkutuyor."

Onun sözleri beni, kendine güvenle sınırlı garip bir umut duygusuyla dolduruyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

DEMYAN

"SİKTİR!"

"Neşeli görünüyorsun," diyor Alina, ertesi sabah erkenden mutfağa girdiğimde.

Bakışlarım lavabodaki iki bardağa, tezgâhın üzerinde neredeyse boşalmış bourbon şişesine ve kahve yaparken kan çanağına dönmüş gözlerine kayıyor.

Magda ya da Olga henüz mutfağa uğramamış belli. Bu beni şaşırtmadı, kahvaltım güne göre değişir. Sasha'nın gelme saati de henüz gelmedi.

Henüz yukarı çıkmadım, birkaç saat önce geldim ve boynuma kadar bokun içindeydim.

Sergio'nun istihbaratında bir terslik var. Geçen gün Niko bizim geldiğimizi duyduysa, o korkak herifin ortadan kaybolması anlaşılabilir. Ama dün gece bilmemesi gerekirdi, ama yine de...

Kız kardeşime bir göz atıp dışarı çıkıyorum, kahvesini çalıp Ilya'yı arıyorum, o da bana bilgi topluyor.

"Patron?"

"Augusto mafyasında hala bağlantın var mı?" "Evet."

Kahveyi yudumladım. Şeker ve süt lazım, belki alkol de yok. "Niko'nun sürekli bir adım önde olması hoşuma gitmiyor. Adamına haber ver, Sergio'yu gözet sin. Şüpheli bir şey olursa bana haber ver."

Telefonu kapatıp içeri giriyorum. "Bu sabah burbon içtin mi?" Kız kardeşim gözlerini kısıyor. "Ve dün gece sevgilinle."

"Neyimle?" diye tersledim.

"Sevgilin. Erin?"

Kalbim hızla çarpar. "Aşk aptallar içindir."

Sonra bunu kime söylediğimi fark ediyorum ve nefesimi tutuyorum. "Angel, özür dilerim..."

Kahvesini geri alır. "Önemli değil. Senin için." Makineyi işaret eder. "Sen de ister misin? Alkolsüz kahve? Hayır, içeceklere alkol koymak gibi bir alışkanlığım yok. Sadece... son birkaç gün çok kötü geçti."

Yutkunup başımı salladım. Telefonumdan adamlarımdan birinin mesajı geldi. Ona cevap yazdım. Gelen bir sevkiyatla ilgiliydi ve her şeyin planlandığı gibi gitmesini istiyordum.

Alina benimle konuşuyor ve ben her şeye biraz sinirli bir şekilde homurdanarak cevap veriyorum.

Telefonumu kapar ve ekranı aşağıya doğru koyar. "Ekstra şeker ister misin diye sormuştum. Masanızda bu kadar iyi bir ruh hali varken, normalden iki tane fazla koyayım."

"Üzgünüm. Aklımda çok şey var." Telefonumu geri alıp cebime koyuyorum.

Kahvesini masaya koydu. "Ee... Erin..."

"O ne?" Bakışlarım kapıya kayıyor, ama Sasha için henüz biraz erken.

"Belki de biraz daha az kendin olmaya çalışmalısın ve daha çok... neye inanmıyorsun? Romantizm mi? Aşk mı? Belki romantizmi denemelisin."

Hareketsiz kalırım. "O bir şey mi söyledi?"

Alina sadece başını sallar ve yiyecek bir şeyler arar, sonunda bir muz alır. Kahvaltı için pek yeterli değildir ve kilo verdiğini biliyorum, ama bir şey söylemeye niyetim yok.

"Bunu yapmak zorunda mı?"

"Burada, bu yeter. Hapse atılmadı ki."

"Demyan..." Durur ve bana yaklaşır, elini gömleğime koyar. "Onu cezalandırarak başladın, onun hatası için bebeğini elinden aldın"

—ki pişman olduğu bir hata yüzünden.

Kahretsin, Alina benim haddimi aştığını düşünüyor.

Ve bakınca kız kardeşimin haklı olduğuna eminim, ama ne düşünmeliydim? Ne yapmalıyım? Kahretsin. Kahretsin. Ona taşınmasını söyledim. Onu serbest bıraktım. Evleneceğiz ve bu bir sorun olmayacak. Bu lanet pastayı süslemek için, kız kardeşimin aşkını öldüren pislği ortadan kaldırarak onu bir nebze olsun mutlu edeceğim.

O aşka inanıyor. Ben inanmıyorum. Ben güvene inanıyorum. Sekse. Aileye. Güce. Başka ne var ki?

"Yanlış yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok. Olan oldu ve şimdi... Demyan, hadi ama. Ona değer verdiğini göstermelisin."

Göstermem mi?

Kız kardeşime zarar veren her pislği öldürürüm, bu benim şu anki görevim. Erin'e gelince? Ona da aynısını yaparım. Lanet olsun, benimle dışarı çıktığında, milyon dolarlık bir görünüşle, o doğal, şehvetli haliyle, onun çekiciliğini duyurmak için sirenlere gerek yoktu, çünkü o çekicilik oradaydı. O oradaydı, muhteşem, seksi, gerçek. Dışarı çıktığımızda, etkilemeye çalıştığım CEO'lar ona asılmaya başladığında, neredeyse onları öldürtecektim.

Siktir et suikastı.

Onları öldürürdüm.

Öldürmek istedim.

Onun, çocuğumun annesinden daha fazlası olduğunu keşfettim; o, üç yıl önce bulduğum ve üç yıl önce bulduğum, hayatıma geri girene kadar eksikliğini fark etmediğim parça.

Yani... evet. Umurumda.

"O biliyor." Uzaklaşmak için adım atıyorum, ama kız kardeşim henüz bitirmemiş. Bourbon'u suçlamak istiyorum, ama onun kahvesinden içtiğim yudumda çok hafif bir alkol tadı vardı, bu yüzden Erin'in yanında durmasının bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

"O biliyor mu?"

"Dur, Alina," diye homurdandım.

Ama o beni hiç dinlemedi. Durmak bilmiyor. "Ona seninle evleneceğini söyledin. Bu romantik değil. Romantizm nerede?"

Seks. Duş, dün gece Erin'e söylediklerim. "Romantik olabilirim."

"Yapabilir misin?"

Merdivenlerden gelen sesler Erin ve Sasha'nın geldiğini haber veriyor. "Evet. Sen de yardım ediyorsun. Magda nerede?"

Çıkıp giderken kafamda bir plan oluşur.

Romantik mi?

Erin'e bir hafta boyunca düzgün yürüyemeyecek kadar romantizm göstereceğim.

"NEREYE GİDİYORUZ?" Erin, onu arabaya doğru yönlendirirken soruyor. "Sasha ne olacak?"

Sesindeki panik gerçek ve canımı acıtıyor. Ne? Beni ondan kurtulmak istediğimi mi düşünüyor? Yoksa ayrılık kaygısı mı?

Magda dışarı çıkıp bana iki sepet uzattı, bakışları hiç bu kadar sıcak olmamıştı. Bunu Erin'in çekiciliğine ve kadının bu harekete onay vermesine bağladım.

Ben sormadım tabii.

O da gönüllü olarak söylemiyor.

"Alina, Sasha ve evin geri kalanıyla ilgileniyor. O iyi," diyorum, sesindeki titremeyi kendime yansıtmamaya kararlıyım.

Dudaklarını ısıyor.

"Seni pikniğe götürüyorum." "O da gelebilir..."

"Erin." Omuzlarından tutup arabaya götürüyorum ve kapıyı açıyorum. Yolun kenarlarında zaten nöbetçiler var ve Niko'ya hiç güvenmiyorum, özellikle de ortadan kaybolduğu için etrafıma ve arkama dikkatle bakmak zorunda kaldığım için.

Onun ortadan kaybolması, içimde bir önsezi yaratıyor; insanlar onu kalabalık yerlerde ve benim çatışmaya giremeyeceğim mekanlarda gördüklerini bildiriyorlar.

Tıpkı o lanet düğünde yaptığı gibi.

Peki ona ulaşabileceğim yerler? Son dakika değişiklikleri.

Sergio'ya güvenmesem de, o benim peşimde değil. Ekmeğinin yağının nerede olduğunu biliyor.

Yani istihbaratı yanlış olmalı.

İçgüdülerim, öğrendiklerini bana verdiği yönünde, yani Niko.

Tabii yanılıyor olabilirim, bu yüzden Ilya'ya araştırmasını istedim.

Ama bu, mülkümde ekstra güvenlik anlamına geliyor. Ve gözcüler. Onu götüreceğim bölgeyi güvenli hale getirecek bir ekip.

Niko benim arazilerimi biliyor olabilir, bilmiyor da olabilir. Ama tüm hareketlerimi bilmiyor. Birkaç araba ayrılıyor, ayrıldı ve önümüzdeki bir saat boyunca ayrılmaya devam edecek. Aşırı mı? Kesinlikle.

Ama Erin'i riske atmayacağım.

"Arabaya bin. Döndüğümüzde Sasha burada olacak. Bugün tamamen sana ait bir gün. Piknik, sohbet, iyi yemek, şarap. Ve sahip olduğum arazilerin bir kısmını görebilirsin. Kır evini."

Bana bakıyor. "Kır evi mi?" "Ben zenginim.

Birçok şeyim var."

"Bana sahip değilsin."

Sözleri o kadar sessiz ki duymamış gibi yapıyorum.

Yolda, gideceğimiz geniş ve izole malikane hakkında ona bilgi veriyorum. Şehirden sadece bir saat uzaklıkta ama başka bir dünya gibi.

Vardığımızda, iki katlı kulübeye hayranlıkla bakar ve buranın gerçek bir ev olduğunu söyler. Ama bizim gideceğimiz yer orası değil. Hava çok güzel, elini tutarım, hafif sepeti aldığından emin olurum ve buradaki bile تنها bir seyir noktasına doğru yola çıkarız.

Çevremizdeki orman gölgeli, yemyeşil ve aşağıda küçük bir dere akıyor.

"Oh, ne güzel," diyor, aşağıdaki manzarayı seyrederek. Uzakta tarlalar görünüyor. Ama burası çok samimi ve hiç gitmediğim en sevdiğim yerlerden biri.

"Biliyorum. Babam yeni karısıyla gezintiye çıktığında çocukken buraya gelirdim."

Sarışın saçları, ışıkla parılıyor. "Üzgünüm."

"Önemli değil." Battaniyeyi yerleştirmeyi bitirip yiyecekleri hazırladım, şarabı açtım, ona bir kadeh doldurup uzattım. "Burayı çok seviyordum."

Yiyip içiyoruz ve onu kendime çekiyorum, sırtı bana yaslanıyor, hava ılık olmasına rağmen ihtiyacım olan sıcaklık gibi.

Konuşmanın bir duraklamasında, "Onun gibi olmak istemiyorum,"

diyorum. "Baban mı?" Pantolonumun üzerinde hayali bir çizgi çiziyor.

"Evet. Erin, onun gibi olmamak benim için önemli. Sana ve Sasha'ya bakmak istiyorum. Onun olamadığı baba olmak istiyorum. İstiyorum..." Nefes verip geri çekiliyorum. Bana dönüyor. "Gerçek bir aile olmamızı istiyorum. Ona iki ebeveyni olan, dengeli bir hayat vermek istiyorum. Ve bence beni yeterince seviyorsun, yeterince istiyorsun, bunu yapabilirsin. Onu sevdiğinden daha çok seni tanıyorum."

Şarabından bir yudum alır ve bir üzüm yer. "Senin isteğin daha mantıklı."

"Eğer benimle evlenmek istemiyorsan, o

zaman..." "Sasha'yı alırsın."

"Erin..."

"Bekle."

Bekledim çünkü zaten riske girmiştim. Onu istiyorum. Ne yapacağımı bilmediğim lanet olası duygularım var ve bu beni çıplak bırakıyor. Onu alıp onu hayatımdan çıkarmak istiyorum. Ama bunu yapamazdım. Yine de... onu bırakmak da bir seçenek değil. Ya başka biriyle tanışırsa, başka birini isterse? Ya bir şey olursa? Dünyayı kontrol edemem, sadece küçük parçalarını. Onun hislerini kontrol edemem beni rahatsız ediyor.

Bu yüzden bekliyorum.

"Bunu denemeye hazırım, ama bu aynı zamanda güven meselesi, Demyan. Ve bu iki taraflı bir şey. Telefonum..."

"Alabilirsin."

"Arkadaşım Kara, hayatımda onsuz yapamam." "Az önce onu gördün."

O başını sallar. "Bir sürü insanla birlikte. Ve ona sadece senin bana verdiğin pahalı telefonundan aramama izin verdiler. Ya kardeşim? Arkadaşlarım var. Bir işim var..."

"Geçici iş mi?" O noktada çizgiyi çektim. "Sana güvenmiyorum, sakın bunu mahvetme. Telefonunu al. Çalışman gerekiyorsa sana iş bulurum. Yardımına ihtiyacım olan yerler var."

Dudaklarını sıkıştırır.

"Dönmeye çalışıyorum. Sen... Ben kimseyi hayatıma böyle almam." "İki taraf da, Demyan. İki taraf da."

"Senin için. Oğlumuz için. Deneyeceğim."

Gölgeliklerden gökyüzüne bakar ve şarabını bitirir. "Ben alayım. Geri dönmeliyiz."

Daha uzun kalmak isterdim, bu benim için alışılmadık bir şey, ama ona karşı çıkmıyorum. Bunun yerine eşyalarımızı topluyoruz ve o tökezleyip kollarıma düşüyor. Sanki kadermiş gibi kollarımı onun etrafına doluyorum.

"Ah, bana o kadar düşkünsün ki düzgün yürüyemiyorsun bile."

Gülümser ve başını sallar, kurtulmak için hiçbir hareket yapmaz. "Kendini övme. Zemin düz değil."

"Dün gece birkaç kez çok sert boşaldın, Erin. Lanet olsun, sanki mengeneye sıkışmış gibiydin. Bu evliliğimizin bir avantajı, sana her gece, izin verirsen, tüm o orgazmları yaşatacağım."

"Kimse buna hayır demiyor, ama vibratör daha az sorun çıkarır." Ona homurdanıyorum. "Böyle şeyleri yasakla," diyorum.

Gözlerini devirip gülüyor ve bu beni sikime kadar zevke sokuyor. "Gerçekten mi?"

"Daha az sorun, daha az eğlence ve seni mutlu ederim. Bundan daha çok istediğim bir şey yok. Eğer izin verirsen." Yaklaşıyorum. "Ve Tanrı biliyor, bu konuda çok iyiyim."

"Kibirli bir pislik olmadığın zaman çok daha çekicisin." "Kibir değil," diyorum, "eğer doğruysa."

Yine güzel sundresslerinden birini giymiş ve ona iç çamaşırı, ayakkabı ve daha fazla elbise almayı not ediyorum. Elbise giydiğinde onu seviyorum. Ve parmağımı geniş uyluk boyunca kaydırıyorum, hafif kumaşı da yanımda götürüyorum.

"Yapma," diyor.

"Hayır." Onu hala yerde duran battaniyenin üzerine yatırıp öpüyorum. "Sana daha fazla elbise alacağım."

"Elimde elbiselerim var."

"Yeterli değil. Gardırobun sınırlı."

"Evde var. Benim evimde, Demyan. Geri dönmediğim evimde." Bana sadece bakıyor, ama yanaklarında beliren kızarıklık ve ağzının kıvrımı, kırılmadığını gösteriyor.

Onu tekrar öptüm ve dili benimkine dokundu, neredeyse utangaç bir şekilde dans etmeye cesaretlendiriyordu.

Ben meydan okumadan asla geri adım atmam.

"O zaman Ilya eşyalarının malikaneye ulaşmasını sağlayacak." Bizi döndürerek üstüne çıkıyorum.

Ellerini kullanarak beni iter. "Sen iflah olmazsın."

"Kararlıyım. Ne istediğini bilen bir adam."

"Bir aile."

"Seninle," diye fısıldıyorum. Ve o, sonsuza kadar unutmayacağım en küçük sesi çıkarıyor. "Ve seni elbise giyerken seviyorum, böylece bunu yapabilirim."

O tepki veremeden, onu tamamen yere itip külotunu çıkararak bacaklarını açtım.

"Demyan! Ya eğer..."

"Biri görürse?" Onun ıslak dudaklarını yalamak için eğilmeden önce ona baktım. "İmkansız. Yalnızız ve adamlarım yolları izliyor." Parmaklarımı içine soktum. "Sana ne kadar dikkatli olabileceğimi gösteriyorum."

Ve o yine itiraz etmek üzere olduğu için yüzümü göğsüne gömüp, yumuşak, sıcak, kadifemsi etini yalayıp, ısırıp, emiyorum.

Dilimi sıcak amına daldırdım ve o titredi, sonra parmaklarımı içeri soktum ve klitorisini emdim. Yan tarafına dokundum ve o daha şiddetli titreyerek inledi. Isırdım ve o çığlık attı. Isırık yumuşaktı, onu orgazmın eşiğine getirecek kadar.

Sertçe sikiyorum, sikim pantolonuma baskı yapıyor, taşaklarım ağrıyor ve o mücadele ederken kendimi boşaltıyorum. Beni tutup itiyor, ağzını bana indiriyor, onu öptüğüm gibi öpüyor ve avdan avcıya dönüşmesi çok seksi, özellikle de üzerimde kıvrılmaya başlayıp ağzını sikimin etrafına kapatması.

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Emip geriniyor, eli taşaklarımın üzerinde, sikimin dibinde, dilini hareket ettirerek sikimi boğazının derinliklerine alıyor. Onu tamamen aşağı itip sertçe boşalmak istiyorum.

Ama ben de onun içinde olmak istiyorum.

Onu benden çekip yukarı kaldırıyorum, böylece bacakları bacaklarımın üzerinde kalıyor. Elimini saçlarına doluyorum, neredeyse çıldırmak üzereyim, geri dönüşün olmadığı noktaya gelmişim, ve o ağzını ağzıma çekip derin ve aç bir öpücükle onu kendime alırken, o da üzerime çöküyor.

Bana yavaşça, derinlemesine biniyor ve bu çok iyi. Çok iyi. Orgazm gelmeye başladığında mücadele etmeye çalışıyorum ama testislerim çoktan sertleşmiş ve vücudum boşalma isteğiyle titriyor.

İkinci orgazm onu sarar ve bu çok fazla gelir. Ben de onun içinde derinlerde boşalırım.

Boşalma vahşi, ateş gibi ve onu kendime sıkıca sarıp ikimizin de boşalmasını bekliyorum
ateşli öpücükler ateşin közlerine dönüşür, yavaş ve dolambaçlı bir şekilde, sonunda o üzerime yığılır.

Bir kuş bir yerlerden ötüyor ve ben gülüyorum.

"Ne var?"

"On altı yaşında gibi hissediyorum."

Hala birbirimize bağlıyken, göğsüme yaslanıp oturur ve kaşlarını çatarak sorar. "On altı yaşındayken buraya kaç kız getirdin?"

"Hiç," diyorum. "Doğada seviştiğim tek kız sensin. Tekrar yapmalıyız."

"Sadece," diye fısıldıyor, "böcek ilacı getirirsen."

SASHA, geri döndüğümüzde bizi gördüğüne çok sevindi, sırf Alina ile resim yaptıkları için. Onun karalamalarını buzdolabına asıyorum ve onun harika bir sanatçı olacağına eminim.

"Portrenle tıpatıp aynısın," diyor Erin, mavi, kırmızı ve morları işaret ederek.

Ben başımı sallıyorum. "Beni yakalamış."

"Bence yakalamış," diyor yumuşak bir sesle.

Cevap vermek üzereyim ki telefonum çalıyor ve izin isteyerek çalışma odama gidiyorum. "Ne var, Ilya?" diye Rusça soruyorum.

"İrtibatım, Sergio'nun baskından iki gün önce Niko ile buluştuğuna dair kanıt buldu. İrtibatım, ikisinin çok samimi görüldüğünü söyledi. İçkilerini içerken gülüyorlarmış."

O piç kurusu beni mi kandırıyor?

"Sergio'yu takip et."

"Tamam, patron."

"Beni haberdar et."

Telefonu kapatıp oturarak düşünmeye başladım. Eğer Sergio benimle dalga geçiyorsa, bunun bedelini ödeyecek.

bunu

ödeyecek.

Hayatıyla.

Yirmi Beşinci Bölüm

DEMYAN

"BİR TOPLANTI AYARLA," birkaç gün sonra çalışma odamda Ilya'ya söylüyorum.

Açık pencereden kahkahalar geliyor ve ne kadar istemem de, gidip pencereyi kapatıyorum, perdeleri de çekiyorum.

Sasha'nın annesi ve teyzesi ile eğlendiği sesler neşe dolu ve onlar dışarı çıktığında pencereyi açık bırakıyorum.

Kulak misafiri olmak için değil, çalışma odam o kadar yakın değil ve onları göremiyorum. Sadece esintiyle gelen sesleri seviyorum.

Ama şu anda dikkatimin dağılmasına ihtiyacım yok.

Ve Erin de tam olarak öyle oluyor. Bir dikkat dağıtıcı. O ve oğlum ikisi de.

Ilya bilgisayarından başını kaldırmıyor. "Patron."

"Normal bir insan gibi evet diyebilirsiniz." "Da."

Gözlerimi kısıyorum. "Haftaya yap." "Peki

Niko?"

Bu hafta istihbaratın bizi yönlendirdiği yerlere adamlar gönderdik, ama Niko hala orada değil.

"Aynı," diyorum. "Sergio'nun istihbaratı berbat, ama Niko çok dikkat çekici ve düşük profilli davranıyor."

Mantıklı. Trafiğin yoğun, dikkatin daha fazla olduğu etkinliklere ve yerlere git, onu yakalamak kolay olan her zamanki mekanlarda veya yerlerde dikkat çekmeden kal. Beni rahatsız eden bu değil. Bu mantıklı ve ben korkak olsam ben de öyle yapardım. Hayır, beni rahatsız eden, Sergio ile görüşüyor olması ve bize verdiği tüm istihbaratın işe yaramaması.

"*Nam nuzhno eto prodvigat*," diye mırıldanarak dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazıyor Ilya.

Telefonum titreyince mesajlarımı kontrol ediyorum. Başka bir iş, bekleyebilir. "Bunu halletmemiz gerektiğini biliyorum," diyorum. "Ve sanırım bir fikrim var."

"Sergio ile bir toplantı ayarlayarak mı?"

"Bunu doğrudan yapacağız."

Ilya yaptığı işi bırakıp bana bakar. "Nasıl doğrudan?"

"Bunu zorlayalım dedin, o zaman zorlayalım. Cepheden. Açıkça. Toplantıyı ayarla, sonra yarın habersizce uğrayayım. Bu akşam içki içecek mi?"

"Belediye başkanının adamıyla olacak, belediye başkanının elinde bir şeyleri olan ya da onun gözünden kaçan yozlaşmış küçük bir pislik."

"Hemen bağlantını ara ve başka kimlerin katılacağını öğren."

O bunu yaparken, ben de yeni gelen işleri hallederek bekliyorum.

"Patron? Niko bu akşam başka bir içki toplantısına katılacak. Bistro Alyer'de. Aynı saatte."

Tabii ki katılacak, Niko ve Sergio birbirlerine rastlayacaklar. Yarın ya da ertesi gün bir telefon alacağım. Bu işi uzatacak zaman yok. Cepheden saldır.

"Yarın habersiz gitmek istediğinden emin misin?" "Evet.

Beklemekten iyidir."

O iç çekip başını sallar.

"Bu iş uzadıkça, ki öyle olabilir, Niko'nun bize, Max'e karşı işlediği suçların üzerinden daha fazla zaman geçecek. Misilleme yapmamak, gelecekte aleyhimize olacak davaları güçlendirir. İttifaklar değişir. Er ya da geç, erken olması daha iyi."

"Anlaştık," dedi. "Hemen hallederim. Patron?"

"Evet?"

"Yalnız gitmeni istemiyorum."

LANET OLASI ILYA. Beni çok iyi tanıyor. Yalnız gitmeyi tercih ederim. Güç gösterisi yapmakla gerçek güç arasında fark var.

Bu yüzden yanımda biri olsun istiyorum. Ilya olmasın.

Ne derse desin.

Pavel iyi bir seçim. Herhangi bir korumadan çok iş adamına benziyor, ama aynı zamanda kana susamış, zeki ve keskin nişancı. Ve Ilya tarafından özel olarak seçildi.

Diğer yedekler ne olacak?

Onlar da var, ama ben sadece Pavel ile gireceğim, çünkü Sergio bana bir şey yapmaz.

Sergio'nun bir kısmını aklamak için kullandığı küçük şarap barı ve sanat galerisi, içeri girdiğimizde oldukça boştu. Pavel barın ucunda yerini aldı.

Sergio, beni görünce şarap kadehini ağzına götürmeden durdu. "Cuma günü benim evimde buluşacağımızı sanıyordum."

Adamlarından biri silahına uzanır. Ateş etmek için değil, gösteriş için.

Pavel'in kılını kıpırdatmadığını görmek için arkama bakmama gerek yok.

Sadece gülümsüyorum.

"Biz var. Ama ben senin ikili oyunlarından bahsetmek için buradayım."

Şarap kadehi masaya çarpıyor ve Sergio ayağa kalkıyor. "Ağzını kapa, Demyan."

"Sen kendine dikkat et." Onun üzerine eğilip, onun alanına da giriyorum. Onu hiç korkutmadığımı anlaması için yeterli. "Dün gece nerede olduğunu ve kiminle olduğunu biliyorum."

İnsanlar bakıyor, zengin, varlıklı herifler, Sergio gibi bir adamın etrafında dolanıp, kendisinin de onlar kadar saygın olduğunu göstermeye çalışan türden.

Buraya gangster havasıyla girdim. Bilerek. Silahlı adamına bakıp sırttım. Burada silahını çekmez. Hepimiz bunu biliyoruz. Cidden, silah gösterisi yetmez; istersem Sergio'yu tek elle öldürebilirim ve adamlarını da anında öldürebilirim.

Ve burada seyirci olup olmadığı umurumda bile değil. Bu az sayıda insan sessiz kalacak çünkü benim kara listeme girmek istemezler.

Ama kendimi çok kaptırdım. "Sen ve Niko çok samimisiniz." Oturur, bardağını alır ve bir dikişte içer.

"Kendini unutuyorsun Demyan. Ben de güçlü bir adamım. Eğer sana yardım ettiğim biriyle karşılaşsam, bana bulaşmamalısın. Sonuçta bana söz verdin."

"İyi istihbarata bağlı." "İyi istihbarat var."

"Hiçbir değeri yok." Dudaklarımı kısıyorum. "Senin bana verdiklerini —hiçbir şeyi—kendi başıma da elde edebilirdim."

"Sana yardım ediyorum. Sana verdiğim şeyle ne yapacağını bilmiyorsan, bu benim sorunum değil."

"Yardımcı olmuyor," derim ve barmen bardağı yeniden doldururken bardağı ondan uzaklaştırırım.

"Yardım oluyor. Sonuçta sana yardım ediyorum ve Stefina ile evlenmen karşılığında sana yardım ettim."

Gülerek başımı salladım. "İyi istihbarat için belki. Ama arkamdan Niko ile görüşerek o anlaşmayı geçersiz kıldın."

"Dün gece mi? Sana söyledim, ona rastladım."

"Dün gece çok samimiydiniz," diyorum, eğilerek. "Ama ben cuma gününden ve sana tarihlerini ve saatlerini verebileceğim diğer üç olaydan bahsediyorum. Ve o günlerin hepsinde içki içiyordun, puro içiyordun ve o pislikle samimiydin."

"Saçmalık. Kanıtlayamazsın."

Cebime uzanıp zarfı çıkararak bara vuruyorum. "Fotoğraflı kanıt."

Sergio kıpırdamıyor.

"Bak," diyorum. Fotoğrafları kendim çıkarıp bara vuruyorum. Üçüncüyü işaret ediyorum. "Bu en sevdiğim. İkiniz çok pahalı rom içip gülüyorsunuz."

Dişlerini sıkıyor. "Her şeyi yanlış anladın. Benden istediğin şeyi yapıyorum. Niko'ya yaklaşıp onu alt etmek için. Ben de payımı istiyorum. Bunu biliyorsun."

Onu inceliyorum.

Yalan söylüyor olabilir. Doğruyu söylüyor olabilir. Niko kendini korumak için çıkış yolları arayan ve planlarını değiştiren biridir. Sergio ise iki tarafla da oynayan biridir.

Böyle zamanlarda içgüdülerime güvenirim. Ve içgüdülerim bu adamın yalan söylediğini söylüyor.

Bu yüzden fotoğrafları bırakıp dönüp çıkıyorum.

Sergio arkamdan seslenir, "Büyük bir hata yapıyorsun. Anlaşmamızdan vazgeçersen, başına çok kötü şeyler gelir."

Arabaya ulaştım ve Pavel'in gelmesi bir dakika sürdü.

Sürücü motoru çalıştırırken "Siktir" diye mırıldanıyorum. Pavel'e bakıyorum. "Ben çıktıktan sonra ilginç bir şey oldu mu?"

Omuz silkiyor. "Adam çok bağırdı, sonra müşterilerini sakinleştirdi, ama silahını çeken goril onu telefon etmesini engelledi. Sonunda beni yakaladılar. Amatörler."

Geri dönüyoruz, Ilya'nın arabası ve destek ekibi birkaç araba arkamızda pozisyon alıyor.

Aşırıya kaçmayı sever, biliyorum. Ama bu sefer, ona katılıyorum.

"Yarın oraya gidip, nereden ve neyden bilgi edinebilirsin?"

"Efendim?" Pavel öne eğilip pencereden dışarı baktı, sonra bana döndü. "Bence kirli oynamalıyız. Bu ikisinin güvenilmez olduğunu yaymaya başlayalım. Niko düğünde ateş açarak ve bir sivili öldürerek bazı kuralları çiğnedi."

"Kız kardeşimin nişanlısıydı."

"Ama henüz evlenmemişlerdi. Önemsiz bir ayrıntı ama..." Omuzlarını tekrar silker.

"Bunları yapmak tehlikeli. Savaş çıkabilir, zayıf görünürüz."

"Nasıl yapıldığına bağlı," diyor. "Bunu düşüneceğim."

Geri döndüğümüzde Erin yüzüme bir bakıp kaşlarını çatı. Onu kollarıma alıp öptüm, sonra Sasha ile oynamaya başladım. Sasha yorgun düşmeye başlamıştı, mızızlanmaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar, dudaklarını sanki morarmış gibi eliyle kapatarak. "Her şey yolunda."

"Çünkü..."

"Her şey yolunda." O, her zamanki hassas tavrıyla tartışmaya başlamak üzereyken ayağa kalkıyorum, sanki hala yolunu arıyormuş gibi, sanki hala oğlumuzu ondan alacağımdan korkuyormuş gibi. Keşke geri alabilsem dediğim sözler.

Ama o bir şey söylemeden Alina oturma odasına girer, yüzüme bir bakış atar ve konuşur. "Erin, Sasha'yı yatırmaya hazırlayalım."

"Ama..."

"Erin," diye fısıldadı, "lütfen."

Bana sert ve hoşnutsuz bir bakış atıyor, ama Erin başını sallıyor, Sasha'yı alıp bana tek kelime etmeden gidiyor.

"Demyan?" diye soruyor Alina. "Ne oldu?"

"Halledeceğim bir şey yok. Onu oyala."

"Onunla konuşmalısın, işini açıklamalısın. Tahmin ediyor ama . O Max gibi. Bizden biri değil," diyor Alina. "Ona borçlusun. Belki

ona söyleseydim, kurşunun önüne atılmazdı. Ya da belki benimle evlenmemeye karar verirdi ve hala hayatta olurdu."

"Dur." Elimi kaldırıyorum. "Kes şunu. O yine de seni korurdu. Yine de seninle evlenirdi. Ve ben onu öldüren pisliği yakalamak için çalışıyorum. O yüzden onu oyala."

Kollarını kavuşturur. "Yarın hayvanat bahçesine gidip öğle yemeği yiyeceğiz..."

"Hiçbiriniz buradan ayrılmayın. Ben olmadan olmaz. Anladınız mı?"

Dudakları inceldi. "Anladım. Ama... onunla konuş. O senin malın ya da çalışanın değil. Senin evlenmek istediğini söylediğin kadın."

O dönüp odadan çıkar ve ben de Ilya ile buluşmak için ofisime giderim.

"Pavel ile konuştum," diyor, "ve fikri mantıklı. Bir noktaya kadar. Bizi iyi gösterecek bir plan yapacağım. Ama alt kademedeki adamları kullanarak diğer alt kademedeki adamlardan ne öğrendiklerini öğrenebiliriz. Bazılarının kime konuştuğunu umursamadan konuştuklarına şaşırırsın. Fazla bir şey bilmiyorlar, ama önemli bilgiler kaçabilir."

Başımı ona çeviriyorum. "Bizim adamlarımız mı?"

"Sadakat nedir bilirler. Ve ihanet ettiklerinde ne olacağını anlarlar." Bu beni gülümsetir. Bir anlığına. "Ona güvenmiyorum lan."

"Şimdi 'sana demiştim' demek için uygun bir zaman mı?"

"Hiçbir zaman uygun bir zaman değildir, Ilya." Oturup bana doldurduğu içkiyi kabul ediyorum. "Denemek zorundaydım."

"Biliyorum."

"Daha fazla güvenlik lazım. Yüksek alarm. Ben yokken aileme güvенеbileceğim tek kişi sensin. Yanıma taşınmanı istiyorum."

"Hallederim," diyor.

"Ben yokken onlara göz kulak ol. Aptalca davranıp dışarı çıkmalarını engelle."

O sadece gülümsüyor, ama gözleri donuk ve soğuk. "Sergio'ya bir mesaj göndermek senin yararına olabilir," diyor, ben Pavel'in duymadığı konuşmayı ona aktarıırken.

Pavel'in duymadığı konuşmayı anlatırken. "Sergio gibi bir adam Niko kadar korkak olmayabilir, ama o da bir korkak. Ve aç. Bence seninle uğraşılmayacağını anlamasını sağlamalıyız."

Votkadan bir yudum alıyorum. "Polis bağlantını ara ve Sergio'nun en karlı işlerinden birine baskın düzenle."

"Para aklamak için kullandığı şarap barı ve galerisi var."

"Bu gururunu çok incitir, ama önemsiz bir şey. Hayır," dedim. "O striptiz kulübü, lüks olan, fuhuş çetesini ve büyük para aklama operasyonunu yönettiği büyük kulüp. Onu kapat."

"Halloldu say," dedi.

Yirmi Altıncı Bölüm

ERİN

"ÖNEMLİ BİR ŞEY DEĞİL."

Yatağın ortasında oturmuş Demyan'ı giyinirken izliyorum. Bu, dışarı çıktığı üçüncü gün. Ve sabahın erken saatlerinden itibaren, önceki iki günün tekrarı olacağına bahse girerim.

Gece yarısından sonraya kadar dönmeyecek.

"Yaptığın her şeyin yasal olduğunu, bir suç patronu olmadığını, Max'in ölümünün gazetelerde ve televizyonda yer almadığını, kalenizin her yerinde silahlı adamlar dolaşmadığını varsayabilirim. Hatta, Sasha konusunda aşırı tedbirli olduğun için, önümüzdeki dönemde kalenin dışındaki tüm etkinlikleri iptal ettiğini bile varsayabilirim."

Ona bakıyorum, bana bakmasını istiyorum, ama bakmıyor.

Yine de kasıtlı hareketlerinden... çünkü Demyan'ı okumayı öğreniyorum.

—O tamamen bana odaklanmış durumda.

"Ancak, sağ kolun Ilya'nın buraya taşınmasının önemli olmadığını söylediğinde sana inanmıyorum. O malikanede. Olga ve Magda bile burada değil."

"Çünkü her gün buraya geliyorlar." "Neler

oluyor? Max yüzünden mi?" Sonunda bana

dönüyor. "Evet."

"Yani büyük tehlike altındayız?" Korku beni sardı. "Sasha tehlikedeysen, ben buradan uzaklaşmalıyım. Bu bizim savaşımız değil. Demyan, o daha iki yaşında. Bizi Chicago'dan uzak bir yere gönder."

"Olmaz."

"Bu iş bittiğinde geri döneceğiz. Alina'yı da bizimle gönder."

Yüzünün ifadesi değişmez, ama sıcaklık düşer ve hava basıncı artar. "Hayır."

"Demyan..."

Rusça küfür etmeye başlar. En azından küfür gibi geliyor.

Ama bana doğru gelir ve kasıtlı olarak iç çamaşırımın ince askılarını aşağı indirir, göğüslerim ona görünür hale gelene kadar aşağı çeker.

Çarşafı tutmaya çalışıyorum ama o onları da çekip alıyor.

"Beni geç kalmaya zorluyorsan, o zaman gözlerime de bir ziyafet çek." Ve hain meme uçlarım sertleşir.

"Ilya buradan çalışıyor; daha kolay."

Ses tonunda yalan söylediğini gösteren hiçbir şey yok, ama yalanın kemiklerime işlediğini hissedebiliyorum.

"Max'in katilini yakalamak üzereyim," diyor, "yani Ilya burada çalışıyor, bu da hepinizin daha güvende olduğu anlamına geliyor. Hepsi bu."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni yavaşça öper, başımı döndürür, sonra ben yere basmadan kapıdan çıkar. "Piç," diye mırıldanırım. Yalan söylediğini biliyorum.

Bu doğru, ama aynı zamanda bir yalan, çünkü bir şey saklıyor.

Aslında onu zorlamam gerekirdi, ama cesaretim o kadar yetmedi. Bu sabah keyfi yerindeydi. Ama bir anda tersine dönebilir ve öfkesi beni endişelendiriyor.

Ya beni terk edip Sasha'yı yanında tutmaya karar verirse?

Yutkunarak ayağa kalkıp duşa giriyorum. Bizi göndermesini istemek aptalcaydı. Bu fikri kafasına sokacaktır. Beni göndermek gibi.

Sonuçta Alina onunla iyi geçiniyor. Ben geçinemiyorum. Nasıl geçineceğimi bilmiyorum. Bir suç patronunun müstakbel karısının nasıl olması gerektiğini bilmiyorum.

Onu çok zorlarsam beni hala isteyecek mi, onu bile bilmiyorum. Ve mesele şu ki, ona aşık oluyorum. Hem de çok. Henüz aşk olduğunu sanmıyorum. Aşk, ona tamamen güvenmeyi, onu hayatına almayı gerektirir ve bu karşılıklı değilmiş gibi hissederken onun bana güvenmemi, ona güvenmemi istemesi beni korkutuyor.

İki yıldır Sasha ve ben dünyaya karşıydık ve Toby beni aldattığında, beni o kadar derinden incitti ki sanki bir deprem yaşamış gibi oldum.

Kara'nın dediğine göre, o kadınla ayrılmış ve başka biriyle birlikteymiş, beni yakaladığı köprüyü yaktığını ve bana yaklaşmak için kız kardeşinin izinden gitmesi gerektiğini bildiği için başka bir beni arıyormuş, ama bu bile yardımcı olmuyor.

O, içimizde bir uçurum açtı.

Ve ben bunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum.

Bunu kime anlatacağımı bile bilmiyorum. Demyan onu istediğimi düşünür. Zaten kardeşimin peşine düşmesinden korkuyorum; Toby'ye bir şey yapmasını istemiyorum. Toby'yi istemiyorum. Artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. Ama birinin acısından, birinin ölümünden, Kara'nın kalp kırıklığından sorumlu olmak istemiyorum.

Burada konuşabileceğim en yakın kişi Alina olurdu. Ama o onun kız kardeşi. Ve yas tutuyor.

"Siktir." Giyinip aynaya bakıyorum, banyo tezgahındaki monitörden Sasha'nın uyanma sesleri geliyor.

Yorgun ve bitkin görünüyorum. İyi bir yemeğe ihtiyacım var gibi.

Demyan'ın beni tutsak olarak görmekten, onunla evlenmemi emretmeye, sonra da Sasha ve kız kardeşi ile birlikte lüks bir tutsak olarak görmeye geçişi, onun tarafında bir öğrenme süreci olarak görebilirim. O öğreniyor, ailesini korumaya çalışıyor.

Ya da Demyan'ın beni o odaya geri kilitleyip kilitlemek üzere olduğunu düşünebilirim.

Bir iç çekerek, sarı saçlarımı at kuyruğu yapıp oğlumu görmeye giderken, bebek monitöründen bir ses geldi.

"Günaydın, küçük adam. Ben *dyadya* Ilya." Adam gülümser ve şaşırtıcı bir şekilde Sasha da gülümser.

O, Sasha'ya Rusça konuşurken, onu değiştirirken, eğlendirirken ve sonra kahkahalarla gülerek havada dans ettirirken odaya koştum.

Demyan'ın yaşlarında ve onun kadar yakışıklı olan siyah saçlı adam tuhaf görünüyor ve aniden ne olduğunu anlıyorum.

Yeşil gözleri dans ediyor ve Sasha'yı baş aşağı tutarken ağzında bir gülümseme belirliyor.

Oğlum kahkahalarla çığlık atıyor. "Hayır. Eelya. Hayır! Ben çuval değilim!"

"Öylesin. Patates. Ve dyadya."

Sasha kelimeyi karıştırıyor ve Ilya dramatik bir şekilde iç çekerek Sasha'yı omuzlarına atıyor. "Bana İngilizce'de amca diyebilirsiniz."

"İngilizce'de 'Unca'," diye bağıyor Sasha.

Ve kalbim kabarıyor. Tek üzücü şey, Demyan'ın buna kızmış olabileceği düşüncesi. Sasha'nın bu gülümseyen, eğlence dolu adama nasıl bağlandığını düşünerek.

"Hey Erin, yardım edeyim dedim. Demyan bu gece çok geç gelecek." Hala gülümsüyor, ama gözlerinde bir parça sertlik var. "Annene günaydın de."

"Senden uzunum anne!"

Ilya onu benden almak için çekmeye başlar, ama Sasha saçlarını tutar. "Hadi, annen bekliyor," der Ilya.

Sasha saçını o kadar sert çeker ki, ben bile yüzümü buruştururum. Daha önce de küçük çocuk coşkusunun kurbanı olmuşum. "Hayır!"

"Saçını çekme, Sasha." Oğluma gülümserim, sert görünmeye çalışsam da. "Ilya amcana özür dile, belki seni kahvaltıya götürür."

O, eğilmeye çalışırken saçını daha da sert çeker. "Özür dilerim, Eelya Amca."

"Hadi maymuncuğum," der Ilya, "hadi seni besleyelim."

HAFTA GEÇER ve Ilya'nın bana Sasha'yla ilgilenerek kişisel zaman ayırmaya çalışan adam olduğunu fark ederim. Eğlenceli ve rahat biridir, hem Sasha hem de Alina ona bayılır.

Sasha'nın moralinin bozulmaya başladığı zamanlarda, onu sıradan işlerle meşgul ederek ya da *Erin'e birkaç gün dinlenmek için ona emanet ederek* bir şekilde moralini düzeltmeyi başarıyor.

Ve Demyan...

Onu neredeyse hiç görmüyorum.

Konuşmak için demek istiyorum. Eve geldiğinde alkol ve sigara kokuyor, bir keresinde de ne olduğunu sormadığım bir parfüm kokuyordu.

Ama beni uyandırır ve sertçe alır, içime girer. Beni tutar ve acı verecek kadar acımasızca siker, ama o kadar iyi ki inlememe ve ona doğru itmeme neden olur. Ağzımı, amımı, kıcımlı kullanır.

Ve sabah olunca hep gitmiş olur.

Ona teslim olduğum için, onun verdiği şeyi istediğim için kendimden nefret etmemi engelleyen tek şey, uykuya dalarken beni tutması, beni yumuşakça öpmesi. Ve bir keresinde, uyuduğumu sandığı sırada, giyinip tekrar ortadan kaybolmadan hemen önce, fısıldadı: "Her zaman böyle olmayacak, *Lyubimaya*, aşkım. Sen mükemmelsin."

Ve kendime bunun yeterli olduğunu söylüyorum. Öyle olmak zorunda.

"İYİ OLACAKSIN, ERİN," diyor Ilya, kahveyi bana uzatırken. "Söz veriyorum."

Ellerimi fincanın etrafına sarar ve buharın üzerine üflerim. "Demyan gibi konuşuyorsun."

Oturma odası/derme çatma ofiste, yanımdaki dizüstü bilgisayara bakıyorum. Ona bana bir iş vermesi için ikna ettim.

Küçük bir iş, biliyorum, Demyan'ın Back of the Yards'da sahip olduğu küçük bir bar için basit bir muhasebe işi. Daha önce de muhasebe yaptım, çok basit. Ama en azından kendimi yararlı hissedebileceğim bir şey.

"Kimse bunu vaat edemez. O..." Ona bir bakış attım. "Demyan bazen çok mesafeli ve sert. Yanlış anlama, güzel anlar da var, ama bana güvenmiyor gibi davranmasından nefret ediyorum."

Uzun süre cevap vermez, sadece yerde oynayan Sasha'yı izler. "Demyan, Demyan'dır. Ama senin burada olman bir anlam ifade ediyor. O kimseyi kendine yaklaştırmaz."

"O... bana babasının iyi biri olmadığını söyledi."

"Babası bir piçti. Soğuk, acımasız bir adamdı. Şiddetli, sert... ondan daha sert. Ve tüm sevgisini Alina'ya verdi. Demyan... her şeyi onun üzerinde çıkardı. Onu o şekillendirdi."

"Bu beni endişelendiriyor," diyorum.

Ama o iç çekip başını kaldırdı. "Demyan'ın öğrenmesi gereken şeyler var, ama koruyucu bir kabuğu var. Sevdikleri için ölür. Onlar için öldürür de."

Bana babası hakkında daha fazla şey anlatıyor, Demyan küçükken annesinin nasıl öldüğünü ve babasının ona nasıl sırtını döndüğünü. Demyan'ı annesinin ölümünden sorumlu tuttuğunu.

"Onu okuldan beri tanıyorum. Kız kardeşinin onun kurtarıcısı olduğunu biliyorum. Demyan'ın alamadığı sevgiyi ona verdiği için onu cezalandırabilirdi. Birçok kişi öyle yapardı, ama o da onu seviyor."

"Bence sen de onun kurtarıcı melekisin,"
diyorum. "Kendini ya da Sasha'yı küçümseme."

Sasha konusunda haklı, ama ben? Bilmiyorum.

Yüzümde bir şey olmalı ki Ilya şöyle diyor: "Onun hakkında bildiğin bir şey varsa, o da kin tutma eğilimi. Ona haksızlık yaparsan sonsuza kadar kin tutar, ama doğru davranırsan, daha sadık ve şefkatli birini bulamazsın."

Yutkunuyorum.

Sözleri beni rahatlatmak için söylenmiş, ama rahatlatmıyor. Çünkü ona bir şey yaptım. Kinci bir şey olmaması ve Demyan'ın bana ayrıntıları vermemiş olması önemli değil. Tom benim kardeşim olmasaydı, her şey aynı şekilde gelişirdi, sadece o zaman ona ulaşip ulaşmamak gibi bir seçeneğim olmazdı.

Demyan'ın gözünde, ona haksızlık ettim.

Ve birini, çocuğunu ondan uzak tutmaktan daha fazla haksızlığa uğratamazsın.

O acı günler boyunca Sasha'yı benden uzak tutması, bıçağı daha da saplamak için videoyu göstermesi... Birine haksızlık yaptığında olan budur.

Ve Demyan tehlikeli biri. Ilya da öyle söyledi.

Ya beni affetmezse, gerçekten affetmezse?

"Erin." Ilya'nın gülümsemesi sıcak ve güven verici. Onun da ölümcül olduğunu biliyorum, ama çok daha yumuşak ve eğlenceli. Sasha onun yanında açıyor, özellikle Demyan pek burada olmadığı için, bu da beni üzüyor.

— "Dur."

"Özür dilerim."

"Üzülme, sadece..." Derin bir nefes alır. "Sadece onun seni önemseydiğini bil. Hiç kimseyi senin kadar çabuk kendine yaklaştırdığını görmedim. Hem sen hem de Sasha onun için çok değerlisiniz. Sen... onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde etkiliyor. Ve bunu görmek inanılmaz."

Kupamı bırakıp gülümsedim. "Bana verdiğin bu yoğun işleri halletme zamanı."

AKŞAM yemeğinden sonra şarap içip gülüyoruz ve çok güzel, Alina'nın gülümsemesini görmek çok güzel.

Bize bakıyor. "Sasha uyudu. Kim poker oynamak ister?"

Ilya gözlerini devirdi. "İlk tur bitmeden parasız kalırsın."

"Gerçekten mi?" Bir torba poker fişini masaya döker. "Fişlerin olduğu yere ağzını koy, bebeğim."

"Tamam." Şarabını içip sırttı. "Benim param yok," dedim. "Yani..."

Alina bana bakar. "Para için oynamıyoruz, sadece fişler ve gurur için."

"Haklısın," diyor Ilya.

Alina'nın çıkardığı kartları karıştırır ve oynamaya başlarız. Bu oyunda berbatım. En son üniversitede Max'le oynamıştım ama bunu kendime saklıyorum.

Ilya, Demyan'ın yatılı okul hikayeleriyle bizi eğlendirir. Küçükken ve ortaokul yıllarından itibaren, oynak bir çocuktan ciddi bir gence dönüşen bir çocuk resmi ortaya çıkar ve kalbim sızlar.

Sonra Ilya öne doğru eğildi. "Elma olayı hakkında sana anlatmış mıydım? Bir keresinde Demyan'a müdürün odasından elma çalmasını söylemiştim. Ama o hepsini çalmıştı. Yakalandığında da inkar etti. Cepleri elma dolu haldeydi ama o kadar iyi rol yaptı ki, cezayı ben aldım. Suçu bana attı. Elmaları cebine koyarken beni görmediğini söyledi."

O senaryoyu geliştirip daha da saçma hale getirirken gülüyoruz. Demyan daha dindar, Ilya ise daha kötü adam gibi görünüyor, oysa gerçekte tam tersi.

Olayı hayal ederken o kadar çok gülüyorum ki, sandalyeden düşmek üzereyim. Arkamızdan bir ses duyulunca Ilya beni tutuyor.

Sessizlik. Ölümcül bir sessizlik.

Oda bir anda buz gibi oluyor. "Ne oluyor lan?" Demyan.

Ama Ilya ona eliyle işaret ediyor. "Öyle yapma. Elmalar konusunda sana inanıyorlar. Belki Erin'i ikna etmek gerek..."

Demyan öfkeyle yaklaşır ve Ilya'yı boğazından yakalar, sandalyesinden kaldırır ve cipsler, bardaklar ve kartlar yere saçılır. Arkadaşını duvara çarpar.

"Demyan!" Alina onu çekmeye çalışır ama Demyan onu itekler.

Daha sıkı sıkı ve Ilya'nın rengi garip bir hale gelir. "Ne yapıyorsun lan, kızıma mı asılıyorsun? Oğlum şimdiden *dedesini* istiyor."

Çığlık atarım ve Ilya garip bir ses çıkarır, ayakları duvara vurur. Demyan'ı yakalarım ve o da beni itmek ister ama ben yerimden kıpırdamam. Aralarında kıvrılırım. "Sakin olun."

Gözleri benimkilerle buluşunca parlar. "Sevgilini mi koruyorsun, Erin?"

"Tanrı aşkına, Demyan," der Alina.

Onu itiyorum ve bu sefer Ilya'yı bırakıp beni yakalıyor. "Sen de beni de mi boğacaksın?" diye bağırırım. "Kız kardeşin orada. Üçümüz oyun oynuyorduk. Lütfen sakın ol!"

Ilya onu yakalayıp benden uzaklaştırır. "Bir şey olmuyor Demyan."

İkisi Rusça konuşurlar, sonra Demyan bana nefret dolu bir bakış atar ve topuklarını dönerek odadan fırlar.

Alina kaybolmuş, çılgına dönmüş bir şekilde ortada dolanıyor, kardeşinin peşinden gitmeye başlıyor, sonra bana dönüyor. Ama Ilya bana yardım ediyor ve hep birlikte her şeyi yerine koyuyoruz.

"Daha sert bir şey." Alina bir şişe burbon ve üç bardak alır, titrek ellerle üç bardağı da doldurur. Acıyı hissetmemeye çalışarak içkimi içerim.

Ilya elini koluma koyar, sonra kendi bardağını alır ve içip hepsini yeniden doldurur. Alina'ya bakar, gözleri onu süzüp sonra bana döner.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"İyiym. Sen?" Sonra tekrar Alina'ya bakar. "Ya sen?" Alina başını sallar. O da sadece iç çeker.

"Merak etme, Erin. Ben dayanıklıyım. Ayrıca, Demyan'ın ilk kez kaybettiği şey bu değil."

Onun pisliği ve muhtemelen sonuncusu da olmayacak." Sanırım beni rahatlatmak için böyle diyor.

Ama rahatlatmıyor.

Beni korkutuyor.

Çünkü Demyan arkadaşına bu kadar sinirlenebiliyorsa, sadece ikimiz baş başa kaldığımızda bunu yapmaktan onu ne alıkoyacak? Ya da daha kötüsü.

Ya öfkesini Sasha'dan çıkarırsa?

Yirmi Yedinci Bölüm

DEMYAN

HER ŞEYİ SIKTIR ET.

Çalışma odama girip kapıyı çarparak kapatıyorum, bar tezgahına doğru yürüyorum ve dondurucudan votkayı çıkarıyorum. Şarap dolabında ve buzdolabında da var ama ben kaliteli olanı istiyorum. Soğuk ve yoğun olsun.

Göğsümde yanan acıyı uyuşturmak istiyorum.

Masamda bir bardak var ama onu görmezden gelip kendimi sandalyeye atıyorum ve şişeden içiyorum.

İçimdeki yanma ağır ve pençe gibi bir şey. Öfke, kıskançlık ve hayal kırıklığından oluşuyor ve ortalığı kasıp kavuruyor, ardında yıkım bırakıyor. Yine de yanmaya dokunmuyor bile.

Daha da kötüsü, o yanmanın sıcak mı soğuk mu olduğunu anlayamıyorum, sadece orada olduğunu biliyorum. "Senin neyin var?"

Tabii ki kendime cevap vermiyorum çünkü bunun cevabı yok. Nasıl olabilir ki? Evet, öfkeli biriyim. İlya ile daha önce de kavga ettim, ama böyle değil, onu öldürmek istediğim bir kavga değildi. Bir kadın yüzünden değil.

Kendimi kaybettim.

Korkunç olan, aralarında hiçbir şey olmadığını bilmem. İlya sadıktır ve Erin'i istese bile, ki bunu hiç göstermedi, asla sınırını aşmaz.

Burada otururken, sorunumun ne olduğunu anladım.

Kıskançlık.

Yeni bir tür.

Erin'le birlikteyken, bazen her şeyi mahvetmemek, dengeli kalmak benim için çok zor oluyor. Onu o kadar çok seviyorum ki nefes alamıyorum ve ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ya da gösteremiyorum. Her dendiğimde batırıyorum. Ve her batırdığımda, daha da zorlaşıyor.

Onların birlikte ne kadar rahat olduklarını, Ilya'nın onu nasıl güldürdüğünü, nasıl gülümsettiğini ve ilk tanıştığımızda benimde olan açık davranışlarını görmek beni etkiliyor. Beni zayıflatıyor.

Onları eski dostlar gibi görmek beni delirtiyor.

Ve Sasha'nın da onu sevdiğini biliyorum.

Alina söyledi. Oğlumun beni sorduğunu söyledi. Ama itiraf ediyorum. Öfkem ve hiddetim Sasha'yla hiçbir ilgisi yoktu.

Her şey Erin'le ilgili.

Ilya'nın onunla olan ilişkisini istiyorum.

O açıklığı istiyorum. O rahatlığı istiyorum. O benim.

Ve onu başka biriyle görmek dayanılmaz. Arkadaşım ile bile. Masum olduğu zamanlarda bile.

"Siktir." Votkadan uzun bir yudum aldım. Sonra bir tane daha. Her şeyi mahvettim.

Fena halde.

Felaket kelimesi de aklıma geliyor.

Ve şimdi Stefina sorunu var, çünkü Sergio bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Düğün davetiyeleri, her şey hazır.

Bunu beni manipüle etmek için yapıyor. Erin'den bile bahsetti. Onun adını vermedi ama o etkinlikte yanımda olan seksi sarışını kastetti. Birisi ona ondan bahsetmiş olmalı.

Stefina ile evlenmeyi kabul ederken ne düşünüyordum ki?

Biliyorum, bahanem mantıklı. Max'in intikamını almak. O kadar buna ve kimseye aileme bulaşmaması gerektiğini göstermeye odaklanmıştım ki, Niko'nun peşinden gitmek yerine

Niko'nun peşine düşmek yerine, onu tuzağa düşürüp intikamımı almak için onu tuzağa düşürmeye çalıştım.

Hâlâ intikam peşindeyim ama belki de Ilya haklıydı, Sergio'dan daha iyi yollar vardı.

Çünkü sahip olduklarımı korumak için kendi mutluluğumu feda etmiş olabilirim.

Erin'le birlikte olmak istiyorum. Sasha'yla. Ama Sergio bu lanet düğünü duyurmakla tehdit ederse, o zaman... Siktir

Onu küçük düşürmek bir seçenek. Açıkça inkar etmek, geri çekilmek. Ama Sergio gibi bir adam, Niko'yu kendi çıkarları için kullanıyorsa, olması gerekenden daha fazla güce sahip olacak. Ve intikam peşinde olacak.

Sonra Niko...

Biri kapımı çalıyor. Başımı kaldırıp bakıyorum, sonra şişeyi alıp bir yudum daha içiyorum.

Ilya, kapımı kapatmış olmama aldırmış etmiyor. "Kapıyı çaldığında," diyorum, "bekle lan."

Kapıyı kapatıyor, sinirli ve endişeli görünüyor. "Ne oldu lan? Erin senin öfken yüzünden zaten tedirgin, onu kilitletiğini hatırlıyor musun? Buradaki herkesin ev hapsinde olması bu durumu daha da kötüleştiriyor. Ne oldu lan?"

"Sergio."

Ayağa kalkıp şişeyi kapar, bir bardak doldurur ve geri verir. İçer, sonra çoğu insanı öldürebilecek bir şekilde masama yaslanır. "Seni uyarmıştım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Biz teslim ediyoruz, yani daha fazla baskı gerekirse..."

"Baskından pek memnun kalmadı." Onun ne kadarını bilmesi gerektiğini düşünüyorum, ama bu anlaşılmayı ondan saklamam belki de beni bu duruma soktu. Ve yavaşça nefes veriyorum. "Misilleme yapacak."

"Bunun olabileceğini tahmin etmiştim ama..." Ona bir bakış attım. "Ne?"

"Kahretsin, Ilya, onu oyuna getirmek istedim, ama o benim adımı kullanarak kendini yükseltmek istiyor." "Niko ile birlikte mi?"

Cevap vermedim. "Stefina ile evlenmemi istedi. Bir anlaşma yaptık. anlaşma yaptık. Niko'yu devirmek için yardım karşılığında. Ona, verdiği yanlış bilgiler nedeniyle anlaşmanın geçersiz olduğunu söyledim ama şimdi düğünü duyuracağını söylüyor."

Ilya bana bakıyor, şişeyi alıyor ve karşımda oturuyor.

Ona ilk kez görüştüğümüzde neler olduğunu, istediğimi elde edince bu işten çıkacağımı düşündüğümü ve şimdi de bu yeni tehdidi anlattım.

Bu kez yerine getirebileceği bir tehdit.

Çünkü onu öldürürsem, her şey mahvolur ve muhtemelen yine de onun lanet olası kızıyla evlenmek zorunda kalırım.

"Kahretsin."

"Bundan kurtulmanın bir yolu yok. O bana sözünü tutmadı, ama düğün davetiyelerini gönderirse, iki aile arasındaki evlilikten en ufak bir koku bile duyulursa, geri adım atarsam zayıf görünürüm ya da ona mahkum kalırım."

"Bundan kurtulabiliriz."

"Nasıl? Beni zorlayacak cesareti yok sanıyordum."

"Yok. Ama kim var biliyor musun? Lanet olası Stefina. O kız uzun zamandır senin peşinde. Nasıl yapabildin?" Durur.

"Bu kadar aptal olabilirsin?" Omuz silkiyorum. "Alina

intikamını almak istiyor." "Kardeşine ihtiyacı var, patron."

Sadece başımı sallayıp eğilip şişeyi alıp bardağını dolduruyorum. bir tane daha alıp biraz daha doldururum, şişeyi masanın ortasına koyarım.

"Onun da intikam alması

lazım." "Yani Stefina ile

evleneceksin?" "Bir yolunu

bulurum."

Elini cama vurur. "Peki Erin? Ona ne diyeceksin?"

"Hiçbir şey."

Bakışları keskin.

"Bunu bilmesine gerek yok."

"Düğün gününe kadar mı?" Ona sertçe bakıyorum ama o omuz silkiyor. "Olabilir. Olmasa bile, kulak misafiri olabilir. O zaman ne olacak?"

"Bilmiyorum lan."

"Demyan, o bizden biri değil," diyor alçak sesle. "Anlamaz. İşlerin nasıl yürüdüğünü anlamaz. Sana onunla evleneceğini söylediğini sanıyordum."

"Söyledim."

"Sonra?"

Benden bir cevap bulmamı, bu durumu nasıl halledeceğimi söylememi istiyor. Sergio ve ailesini ortadan kaldırmamı, ya da belki de içimdeki bu ateşi neyin yaktığını bilmek istiyor. Çünkü ben ne olduğunu biliyorum.

"Erin'le evlenmek

istiyorum." "Neden?"

"O benim çocuğumun annesi," diyorum, kendimle mücadele ederek.

Omuzlarını silkiyor. "Metresi mi? Yoksa çocuğunu istediğin için onu sana karşı her şeye katlanmak zorunda bırakıyor musun?"

"Onu istiyorum."

"Neden?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Nedenini biliyorsun. Çünkü daha önce ona karşı o kadar samimi ve rahat davrandığın için seni öldürmek istedim. Çünkü onu istiyorum. Çünkü, lanet olsun, ona aşık oluyorum. Bu yüzden onunla olmak istiyorum. Onu istiyorum." Yenilginin ağırlığıyla iç çekiyorum. "Ama Sergio prensesi için her şeyi yapar. İkimiz de bunun asla peşini bırakmayacağımızı biliyoruz."

"Bir an için Stefina'yı unut."

"Yapamam."

Ayağa kalkar. "Erin'i kaybetmek istemiyorsan yapabilirsin. Oraya gitmelisin."

Ben de ayağa kalkarım.

"Senin tavırların onu çok korkuttu. Benim için ne yapacağın umurumda değil. Bana zarar verseydin ben de seninle kavga ederdim. Ama sen kız kardeşini ittin. Onu ittin. Ve o... Lanet olsun, Demyan. Önce bununla ilgilen, sonra bu karışıklığı hallederiz."

Duvara tekme atıyorum, acı bacağıma yansıyor. "Git." "Sen..."

"Git. Bu karışıklığı kendim çözmek için biraz yalnız kalmam lazım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

ERIN

Sasha'yı yatırırken titriyorum. Bağırışlar onu uyandırdı ve şimdi burada, ait olduğumdan emin olmadığım bir yerde, burasının oğlumun eviymiş gibi davranıyorum.

Ama Sasha her şeyi anlıyor ve yorgun büyük gözleri bana bakıyor. "Anne, neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim, bebeğim.

Yorgunum." "Hikaye?"

"Bu gece üç tane dinledin."

"Hikaye?" diye tekrar sorar ve uykuya dalmak üzereyken, en sevdiği kitabı alıp okumaya başlarım.

İkinci sayfanın sonuna geldiğimde, o çoktan uykuya dalmıştır. Havada bir değişiklik hissediyorum ve tüylerim diken diken oluyor, ama okumaya devam ediyorum.

Üçüncü sayfayı bitirip Sasha'nın alnına bir öpücük kondurarak kitabı kapatıyorum. Nefes alıp, Demyan'a dönmeye hazır olarak

Onu orada dururken görmek, karnıma yumruk yemiş gibi hissettiriyor, çünkü gözleri savunmasız ve içinde yumuşaklık ve acı, şiddet ve öfke dolu bir dünya var, ne yapacağımı bilemediğim derin bir üzüntü. Üzüntüyle birlikte bir endişe de var. Bu yeni bir şey.

Ve onun bakışlarıyla karşılaşıyorum, kelimeler arıyorum.

Ama yumuşaklık ve hüznün tarafından etkilenmek istemiyorum. Ya da Sasha'nın yanlış bir şey yaptığını bildiğinde bana çok hatırlatan endişe.

Odayı toplarken çenemi sıkıyorum, sonra Demyan'ı görmezden gelerek yanından geçiyorum.

O yatak odasına girip koridora çıkıyor, aşağıda göremediğim ama orada olduklarını bildiğim korumalar var ve ben bekliyorum.

Demyan, Sasha ile konuşurken sesi sıcak ve tatlı. Oğlumuz uyuyor, ama normalde bu anı sıkı sıkı tutar, diğer mükemmel anılarla birlikte saklardım.

Ama bu gece değil.

Ilya'nın boynuna doladığı eli aklımdan çıkmıyor. Ilya'nın ayaklarının duvara çarpma sesi. Demyan'ın kız kardeşini itiş, beni iterken elinin hissi...

Oğlumuzun iyi olduğundan emin olmak için burada durduğum için kendimden nefret ediyorum. Bir şey yapmadığından emin olmak için.

Yapacağını düşündüğümde değil.

Sadece... Nasıl emin olabilirim ki? Ama

eminim. Sasha'ya zarar vermez.

Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Bana yaptığı gibi bebeğimi asla itmez. Ama...

Sasha'yı korumak için hala bir görevim var. Oğlum her şeyden önce gelir ve ben beklerim.

Demyan kapıdan çıkana kadar bekleyeceğim.

Koridorda bana bakıyor. "Erin..."

Ama ben başımı sallayıp onun odasına doğru yürüyorum. Onun odası. Bizim değil. Hala oraya bizim odamız demiyorum. Orası onun odası. Benim odam, beni tuttuğu lüks hücre.

"Erin."

Ona cevap vermiyorum. Ona bakmıyorum. Sadece banyoya girip kapıyı çarpıyorum ve yatmaya hazırlanıyorum. Bana iç çamaşırı aldı, hem de çok. Onun yerine, milyonlarca yıl önce kaçarken yanıma aldığım eski pijamamı giyiyorum.

"*Lyubimaya*."

"Bunun anlamını bilmiyorum. Rusça bilmiyorum."

Ve o da bana sanki tokat atmışım gibi bakma cüretini gösteriyor. "Aşk. Aşk demek. *Moya lyubov* gibi. Aşkım."

"Ama ben sevmiyorum."

"Siktir!" Ben irkilirim ve o yumuşar. "Erin. Sana daha önce özür borçluyum. Ve özür dilerim."

Bana aldığı pahalı losyonu alıp bacaklarıma, sonra kollarıma sürüyorum. Yüzüm hazır. Dişlerim fırçalandı. Saçlarım toplu. Hayatım bir şekilde çökmek üzereyken neden bu ritüelleri sürdürüyorum bilmiyorum.

"Ilya'dan özür dilemelisin," diyorum, hala ona bakmadan. "Benden daha çok."

Ceketi yatağa düşüyor.

"Onunla konuştum bile." "Özür diledin mi?"

"O benim üzgün olduğumu biliyor; bunu kasten yapmadığımı biliyor."

"Ama yaptın." Krem kapağını tekrar kapattım. Kokusuz, bu hoşuma gidiyor. Birbiriyle rekabet eden kokuların üst üste binmesini sevmiyorum.

Demyan yanıma, yatağın ucuna otururken gözlerimi sıkıca kapattım.

"Ama sen kastetmiştin. Sanki sen kralmışsın, biz ise bir hiçmişiz ve sen bunu yapamazsın, yapamazsın diye bağırarak içeri girdin." Durup gözlerimi açtım ve baldırımdaki hayali bir çizgiyi düzelttim. "Sanırım yapabilirsin, çünkü çok güçlüsün. Ama eylemlerin sonuçları vardır ve Sasha'nın erkek rol modeli var..."

"Ilya."

Bunu düşünürüm. "O Ilya'yı seviyor çünkü Ilya eğlenceli ve ona her şeyi yapmasına izin veriyor. Onlar... arkadaşlar. Kendisine amca diyor ve bu senin için. Ilya kendini aile olarak görüyor ve bence sen de öyle. Ama hayır, Ilya'yı kastetmedim."

"O zaman..."

"Sen aptal değilsin, Demyan," diye tersliyorum. "Sen. Sasha senden korkmaktan sana hayran olmaya başladı. O daha iki yaşında, anlamıyor; senin yaşam tarzın bizimkinden farklı."

"Onu asla incitmem." Acı gerçek ve bunu duymak kalbimi acıtıyor. Ama Sasha için devam ediyorum.

"Onu inciteceđini, gerçekten inciteceđini bir an bile dűşűnsem, seninle ve tűm ۆlűmcűl adamlarınla savařır ve kazanırdım. Onu buradan çıkarırdım. ۆlűrsem umurumda olmazdı. Sasha'yı senden uzak, gűvenli bir yere gۆtűrebilsem. ۆyle dűşűnseydim. Ama řu anda, ince buz űzerinde yűrűyorsun, Demyan."

"Oğlumu alamazsın."

Acı daha şiddetli, vahşi ve iimi parçalıyor.

"Sen, onun rol modeli, babası olarak onu řekillendirme gűcűne sahipsin. Babanın çok zarar verdiđini anlıyorum, ama Sasha'ya řiddet ařılayamazsın. Ona nefret etmeyi ve incitmeyi ۆđretemezsin. Sana izin vermeyeceđim."

"ۆđretmem."

Oda birdenbire çok kűűk geliyor. Ona inanmak istiyorum. Nereye gideceđimi bilmeden ayađa kalkıyorum, ama o elini bileđime sıkıca geçiriyor. Tutuřu sert ama acı verici deđil, sanki çok, çok dikkatli davranıyor gibi. Ve beni kendine çekiyor.

Bırakıyorum.

Beni kendine çekerek bacaklarının arasına alır.

"Erin, bana bak."

Gۆzlerim yanıyor, bođazım dűđűmleniyor. Ve ona sırtımı dۆnűyorum.

.

Demyan beni bırakır ve ayağa kalkar, parmak eklemleri omurgamdan aşağı kayar, beni titretir.

Sonra başı sırtıma değiyor ve i çekiyor, nefesinin sıcaklığı pamuktan geçiyor.

Ama Demyan hiçbir şey yapmaz, sadece oturur.

Ve kendimi tutamıyorum. Ona dۆnűyorum ve o yine oturmuř, bana bakıyor ve yűzűndeki ifade kalbimi hızla attırıyor.

Bakışları o kadar çıplak ki kan ve kemikleri gۆrebiliyorum. "Erin, gerçek şu ki babamın bana ۆđrettiđi bir ۆfke var. Ama asla... Sasha'ya asla ۆyle davranmam.

Asla sana ya da ona zarar vermedim. Tıpkı Alina'ya zarar vermediğim gibi." Yutkunuyor, ama ben bekliyorum.

"Tanrı biliyor ki ondan nefret etmem, ona kin beslemem gerekir. Babam onu en değerli varlığı olarak gördü.

En değerli varlığı olarak gördü. Ben hiçbir şeyi doğru yapamayan çocuktum, o ise hiçbir şeyi yanlış yapamayan kızdı, ama onu seviyorum. O tatlı, masum ve bunu hak etmiyor. Max gibi bir adamın ona vereceği mutluluğu hak ediyordu. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum. Bunu yapanı bulacağım, söz veriyorum, ama sonra? Ne yapacağım?"

"Yanında ol. Onu sev."

Gözlerini kapatıp başını salladı, sonra tekrar bana baktı. "Seni beklemiyordum, Erin. Beklemeliydim. İlk andan itibaren senin özel olduğunu biliyordum ve bu yüzden gittim. İşlerim vardı, evet, ama sana bilgilerini verebilirdim, benimkileri verebilirdim, ama yapmadım çünkü Alina'nın aksine ben tüm bunları hak etmiyorum. Ama istiyorum."

"Demyan..." Adı dudaklarımdan dökülüyor. Acısı beni de acıtıyor. Kendine karşı acımasızlığı içimi kesiyor. "Hayır. Sen hak etmiyorsun."

"Ben mi? Çünkü öyle hissetmiyorum. Mesele şu ki, en yakın arkadaşımın orada her şeyi kaybettim çünkü seni bir erkekle görmek, seni asla dokunmayacağını bildiğim İlya olsa bile, beni öfkeyle doldurdu."

Buna kapılmak, onun sözlerine kapılmak kolay olurdu, ama yapamam. Sasha'yı düşünmem gerek.

"Bana

güvenmiyorsun."

Kaşlarını çatıyor.

"Hayır..."

"Demyan, evet. Güvenmiyorsun. Kimseyi sana aşık etmek için acımasız güç kullanamazsın. Bu tür şeyler beni uzaklaştırır. Güven. Güvenmelisin. Benim güvenimi istiyorsun, ama bu iki taraflı bir şey." Elimi onun zayıf yanağına koyuyorum, sakalları yumuşak. Adamın tıraşa ihtiyacı var. "Bunun büyük bir istek olduğunu anlıyorum. Senden bir şeyler sakladım. Oğlunu sakladım. Tüm nedenler ve koşullar önemli değil. Sonuçta bunu ben yaptım. Ve bununla yaşamak zorundayım."

"Erin."

Ama başımı sallıyorum. "Bunu deneyecekseniz, sen de bana güvenmelisin. Seni gördüğümde beri başka bir erkeğe bakmadım.

. Kimse ilgimi çekmedi. Hayatıma geri döndün ve sen varken başka erkeklere bakmıyorum."

Diğer elimi de onun diğer yanağına koydum. "İkimiz de güvenmeliyiz. Aksi takdirde, bir gelecek yok. Bu, artık sırların olmayacağı anlamına geliyor."

O başını salladı ve elini saçlarımın arasına soktu, beni kendine çekip öptü, o kadar yumuşak ve saygıyla ki ayak parmaklarımı hissetmedim.

Öpücük derinleşir ve parmakları gömleğimin kenarını bulur, altına kayar ve ben inlerim çünkü doğru ya da yanlış, buna ihtiyacım var. Ve nedense seks bizi iyileştiriyor.

Üstüne tırmanıyorum ve o bizi ters çeviriyor, bacaklarımı açıyor, parmakları çıplak amımın içine kayıyor. Banyoya iç çamaşırı almamıştım. Ve almadığıma da memnunum çünkü parmakları sihirli ve yavaşça içime giriyor, ağzı gömleğimin üzerinden karnıma kadar iniyor.

Çıplak tenime öpmek için onu hızla kaldırıyor, klitorisime kadar öpüp yalıyor.

O dudaklarımdan klitorisime doğru yavaşça yalamaya başladığında inleyerek saçlarını tutuyorum. O, istediğimi vermeden klitorisimin etrafında daireler çiziyor ve bu reddetmeyle bana çok daha fazlasını veriyor.

Çılgına dönmüşüm, yükseliyorum, onun verebileceği zevki kovalıyorum. Ve o piç kurusu sonunda, sonunda klitorisimin etrafını ağzıyla kapatırken bana karşı kıkırdıyor.

İşte burada beni döndüren küçük bir ısırık sunacak. Ama yapmıyor.

Bunun yerine emiyor, öpüyor, emiyor, öpüyor ve beni tamamen çıldırtıyor. Zevk yayılıyor ve bu aynı anda hem yetersiz hem de fazla.

Sonra emiyor. Sertçe, ve ben uçuyorum, parçalanıyor, titriyor ve sallanıyorum.

Orgazm dalgalar halinde içimi kaplarken, beni sarsan artçı sarsıntılarla onun çekildiğini bile fark etmiyorum. Üzerime çıkıp içime girene kadar fark etmiyorum.

Beni doldururken penisinin gerginliği beni nefes nefese bırakıyor ve o sıcak bir ritimle sikmeye başlıyor, ben de kalçalarımı ona doğru kaldırıp ona uyum sağlıyorum, o daha sert ve daha sert sikene kadar ona sarılıyorum, ta ki o inleyene ve penisi içimde şişene kadar, sonra da titreyerek içime boşalıyor ve beni tekrar orgazm ediyor.

Bitirdiğimizde, beni kollarına çekiyor, ağzı tenimde dolaşıyor, dokunuşları yumuşak ve tatlı. Kulağıma yanaşıyor. "Seni seviyorum."

Bütün vücudum uçar ve onu sıkıca sararım. "Ben de seni seviyorum."

Evet, ama bunu söylerken bile, zihnimin derinliklerinde, daha önce hissettiğim şüphe tohumları geri dönüyor. Onunla, aşkla ya da bu kadar sıradan şeylerle ilgili değil. Demyan'ın nasıl biri olduğu ile ilgili. Kim olduğu ile ilgili.

Suç işlediğini biliyorum, hem de organize suç. Bunu bilmemek için aptal olmak lazım. Bilmezden gelmeye çalıştım ama başaramadım.

Onun dünyasına ait miyim? Bilmiyorum. O oğlunu istiyor, ama ben buraya uyabilir miyim?

Beni öpüp kalkıyor ve duşa girerken ıslık çalıyor.

Ben yatağa kıvrılıyorum. Bu gece çok inişli çıkışlı geçti ve şu anda olayları analiz etmenin doğru zamanı olduğundan emin değilim.

O banyodayken telefonu çalıyor. Neden yaptığımı bilmiyorum ama telefonu alıyor.

Daha fazlası var, bana söylemediği şeyler var ve Sasha'yı düşünmem gerek. Güven ve onun telefonunu alıp mesajlara bakmanın yanlış olduğunu söyledim, ama... Yine de yapıyorum.

Sergio. Yine o isim.

Ama yazdıkları beni uyuşturuyor.

SERGIO

Stefina yarın düğün organizatörüyle buluşacak. Saat 10'da. Onun müstakbel kocası olarak senin de orada olman bekleniyor.

Nefes alamıyorum. Kahretsin, gözyaşları gözlerimi dolduruyor, akmasına izin vermediğim gözyaşları.

"Ne oldu?"

Demyan beni büyümden kurtarır ve ben dönüp telefonunu kafasına fırlatırım. Telefon duvara çarpar ama yalancı piç kıpırdamaz bile. "Ne? Ben senin için sadece bir oyuncak mıyım, pislik?"

"Sergio," diyor.

Ağzım bükülür. "Sergio, nişanlıyla ve düğün organizatörüyle randevunu hatırlatmak istedi."

Bana doğru yürüdü. "Dinle."

"Siktir git Demyan. Benden bu kadar. Seni ve yalanlarını dinlemeyeceğim."

Yataktan kalkmaya çalışıyorum ama beni yakalıyor ve boxer şortuyla üzerime çıkıyor, beni yere bastırıyor. "Lanet olsun, Erin, sakın ol da açıklayayım."

"Hayır." Onunla mücadele ediyorum, onu üzerimden itiyorum. Ayaklarımın üstüne çıkmaya çalışıyorum, dünya hızla dönüyor. "Benden bu kadar."

Kapıya koşuyorum, ayaklarım titriyor ve gözümün önü kararıyor. Demyan bir şeyler söylüyor ama çok uzaktan geliyor sesi. Bittim.

Bittim lan.

Kapıyı açmaya çalışıyorum ama dünya hızla dönüyor. Sonra her şey karardı.

Ve düşünüyorum.

Hiçliğe.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

DEMYAN

HASTANELERİ NEFRET EDİYORUM. Kullandığımız bu özel hastaneyi bile.

Ve kalbim çılgına dönmüş, küçük özel bekleme odasında volta atarken korku beni yiyip bitiriyor.

İlyâ bana bakıyor ama beni durdurmaya çalışmıyor, içimdeki bir şey kopuyor ve üçüncü kez acil servise dalmaya çalışıyorum.

Hemşire bana önceki iki seferinde olduğu gibi aynı ifadeyle bakıyor. "Beklemeniz gerekiyor."

"Kim olduğumu biliyor musun? Ne kadar para harcadığımı biliyor musun?"

"Beyefendi, dünyanın en zengin adamı olsanız ve bu yerin sahibi olsanız bile umurumda değil; herkes gibi beklemelisiniz. Muayene ediliyor. Şimdi oturun yoksa sizi buradan dışarı çıkarırım."

İlyâ gelip omzuma elini koyarak beni uzaklaştırır. "İçini boşalttın mı?" diye Rusça sorar.

Ona öfkeyle bakarak kendimi kurtarıp yumuşak koltuklardan birine atıyorum. "Hayır. Hepsini kovun istiyorum."

"Olmaz patron. Burayı, verdikleri bakım, soru sormamaları ve polisin karışmaması için kullanıyoruz. Onları kızdırma." Sonra yumuşar. "Erin emin ellerde. Ne oldu?"

Ona kısaltılmış halini anlatıyorum.

Gözlerini kapatır. "Siktir. Demek Stefina'dan memnun değil."

"Anlamıyor."

Gözlerini açıp doğruldu. "Bence gayet iyi anlıyor Demyan."

Doktorlardan biri aceleyle geçer, ben de onu yakalamak için ayağa fırlarım. “O iyi mi?”

"Bay Yegorov, Bayan Banks hakkında bir haber alır almaz size haber vereceğiz. Şimdi işimizi yapmamıza izin vermelisiniz."

"Buradaki herkesi kızdırmak senin yeni görevin mi, yoksa uzun zamandır üzerinde çalıştığın bir plan mı?" diye sorar Ilya, doktor odadan çıkarken.

"Silahım var. Seni vururum."

"Ve kadını daha da kızdırırsın. Cesur. Aptalca, ama cesur." Yanındaki koltuğu işaret eder. "Otur. Bize haber verirler."

Dediğini yapıyorum, ama bunun benim hatam olduğu korkunç düşüncesinden kurtulamıyorum. Bunu ben yaptım. Tanrım, ben bir canavarım. Babamın dediği gibi biriyim.

Saatler geçiyor gibi geliyor ve ben çılgına dönmek üzereyim ki başka bir hemşire çıkıyor. "Bay Yegorov. Nişanlınız iyi. Susuz kalmış ve daha fazla test yapıyoruz, ama uyanık ve sizi görmek istiyor."

Kalbim hızlı ve sert atıyor. Bu iyi bir şey, değil mi? İyiye işaret mi? Hemşireyi Erin'in bulunduğu özel odaya takip ediyorum, Ilya arkamdan geliyor.

İçeri giriyorum ve kalbim sıkışıyor.

Erin yatakta yatıyor, serum bağlı ve yüzü taş gibi sert.

Hâlâ kızgın.

Ve buna hakkı var.

Ona doğru gidip bir sandalye çekip yanına oturuyorum. Elini tutmaya çalışıyorum ama çekip alıyor.

Erin bana bakmıyor.

"Lyubimaya..."

"Söyleme," diye tersliyor. "Bana Erin de. Ben senin hiçbir şeyin değilim." Bana bunu kolaylaştırmaya niyeti yok.

"Erin, Sergio ile yaptığım anlaşmayı sana söylemediğim için özür dilerim."

"Onun kız kardeşi ya da kızıyla evlenmekten mi bahsediyorsun?"

Siktir. "Kızım." Yüzü öfkeyle kızarır ve bu küçük detayı görmezden gelmem gerektiğini anlarım. "Bu, yapmayı planlamadığım bir şeydi."

O burun kıvırdı.

"Max'in katillerini adalete teslim etmek için gerekli bir kötülüktü, hepsi bu."

Daha iyi bir şekilde açıklamak için bir yol arıyorum, ama aklıma gelen her şey beni daha da kötü gösteriyor.

"Alina için bunu yapmak istemenizi takdir ediyorum." "Ve senin için de," diye ekliyorum.

Dudaklarını sıkıca kapatır. "Ama... başka biriyle evlenmek? Nasıl öğrenmeyeceğimi sandın, yoksa senin metresin olmayı kabul edeceğimi mi sandın?"

"Düşünmedim..."

"Hayır, düşünmedin." Yüzünü buruşturup şöyle diyor: "Düşünmedin. Yani, benim ne düşüneceğimi ya da bunun beni nasıl etkileyeceğini hiç düşündün mü?"

"Üzgünüm."

"Git yeni karını al. Yorgunum." "Siktir git Stefina," diye homurdandım. "Ben seni istiyorum."

Bu sefer bana bakar. "Mesele şu ki Demyan, artık ne istediğimden emin değilim."

Sözleri içimi keser ve buzun keskin kenarlarıyla içime dolduğunu hissederim.

"Erin..."

"Doktorlar beni bir gece hastanede tutmak istiyor, sen gitmelisin."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Sözleri daha da acıttı. "Hayır," dedim.

"Git, Demyan."

"Çok yazık," diyorum inatla, "çünkü ben kalıyorum."

Dönüp bana sert bir bakış attı. "Eve git Demyan. Oğlumuza bak. Biraz yalnız kalmak istiyorum, en azından bunu bana verebilirsin."

Siktir. Kavga etmek, tartışmak, kalmak istiyorum. Ama o haklı. Ona istediğini vermeliyim. Ve biz giderken Sasha uyandı, ağlıyordu, bu yüzden onun için, onun için geri dönmem gerekiyor. Benim istediğim onu da almak.

İlya'yı eve gönderip Sasha'yı buraya getirmek istiyorum.

Kayboldum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Git Demyan. Lütfen."

"Tamam." Sözleri zorla çıkardım. "Ama Ilya kalacak."

Onu çağırdım. Köşeyi döndü ve odaya girdi, Erin'e gülümsedi ve ben yumruğumu sıktım.

"Onunla kal, ayrılma. O nereye giderse sen de oraya git. Ona bir şey olursa, sorumlusu sensin."

"Tabii ki."

Başka seçeneğim kalmadığı için oradan ayrıldım.

Yorgun, sinirli ve kızgınım. Erin için çok endişelendiğim için uyku kolay gelmeyecek, tabii gelirse.

Beni sinirlendiriyor çünkü beni dinlemiyor. Mantığımı dinlemiyor. Tamam, belki onun öfkesini hak ediyorum, ama o benim nasıl hissettiğimi biliyor. Ve ne zaman başka biriyle vakit geçirebildim ki?

Erin beni bununla suçlamamış olabilir, ama suçlayabilirdi de. Kahretsin.

Bana... sakinleşmem lazım. Bunun için tek bir yol var.

Merdivenleri çıkıp Sasha'nın odasının kapısını yavaşça açtım, onu görmek, o masum havayı ve kokusunu içime çekmek istiyordum.

Aniden duruyorum. "Ne..."

Yatağı boş. Pürüzlü keçisi yerde. Çıkıp dışarı fırlıyorum. "Alina!"

En son onunla birlikteydi. Hastaneye gitmek için aceleyle çıkarken o uyanmıştı.

Kız kardeşim koşarak gelir. "Demyan, ne oldu? Erin iyi mi?" "Oğlum nerede?"

Titremeye başlar, yüzü bembeyaz olur. "Odasında..."

Alina beni itip odasına girer ve yüksek sesle çığlık atar. Sonra dönüp yüzünde gözyaşlarıyla bana bakar.

"Demyan, o buradaydı. Sen gittiğinde onu sakinleştirdim. Sıcak süt ve kurabiye yedik, sonra onu yatağına götürdüm, battaniyesini örttüm ve ona kitap okudum. O uyuyana kadar yanında kaldım."

"Ne zaman?" Öfke ve korku içimde savaşıyor. "Bir saat önce mi?"

"Burada biri vardı."

"Adamlar dolaşıyordu ama... ama..." Dudaklarını ısırıyor. "Kimse alarında değildi."

Dönüp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Kaçırılmış. Oğlum kaçırılmış.

İçeri girdiğimizde kapılar açıktı ama ben dikkat etmedim. Lanet olsun, nöbet değişimi sandım. Ama bu gece yarısı oldu, yani muhtemelen Erin bayılmadan önce.

Biri gizlice içeri mi girmiş? Ama lanet olsun, burada bir ordu var. Yani...

Durup merdivenlere, kız kardeşimin tutunduğu korkuluğa bakıyorum. "Kapı neden açıktı?"

"Teslimat vardı. Vitor'a sorduğumda genellikle olduğunu söyledi. Ev için malzemeler..."

Dönüp aşağıya doğru devam ediyorum.

Midem bulanıyor ve kusmak istiyorum. Bıçağımı alıyorum. Sonra

kapıyı çağırıyorum. "Kapatın."

"Emir bekliyorduk. Bazen başka bir gemi gelir..."

"Kapıyı kapatın lan. Tanımadığınız biri geldi mi ya da gitti mi?"

"Hayır." Adamın sesi titriyor. "Teslimatçı yeniydi, ama kimliği kontrol edildi."

Telefonu kapatıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Yeni şoför." Sonra gözlerimi açıp etrafa bakındım.

Bir gardiyanı boğazından yakalayıp duvara yapıştırdım. "Teslimat kamyonunda kaç kişi vardı?"

"Efendim, az önce malzemeleri boşaltmayı bitirdim. Vardiya değişimi için geldim ve devriyeye çıktım. Geri döndüğümde malzemeler mutfakta yığılmıştı..." Durur.

"Bu normal mi?"

"Genelde onları yerleştirmek zorunda kalmam. Bir sorun mu var? Vitor yardım etmemi söyledi."

Vitor. Kahretsin.

Dışarı fırlıyorum ve işte orada, sözde güvenlik şefim, başka bir güvenlik görevlisiyle sigara içip gülüyor. Silahları ve telsizi kapının yanında yığılmış, o ise bir SUV'ye yaslanmış. Onlara bakıyorum, sonra ona.

Bunun onun iki yüzlü bir pislik olması mı yoksa ihmalinden mi kaynaklandığını bilmiyorum, ama ikisi de kabul edilemez. Gerçek şu ki, yeni şoför geldiği için eve giren herkesi gözetlemesi gerekiyor. Ve herkesin sayıldığını kontrol etmesi. Üstüne üstlük, kapıyı kilitleme emrini de vermemiş.

Bana doğru yarı dönüyor, ben de onu yakalayıp boğazını kesiyorum, kan konuştuğu muhafızın üzerine fışkırıyor.

Vitor boğulur ve onu bırakıp kanamaya terk ediyorum.

"Bunu temizle," diyorum diğer adama.

Diğer muhafızlar ortaya çıktı ve kimse konuşmadı.

"İşinizi yapın lan. Kimin geldiğini, kamyonun şoförünün eşkalini ve yanında kimlerin olduğunu öğrenin. Yoksa sıradaki siz olursunuz!"

Otuzuncu Bölüm

ERİN

Ilya benimle şakalaşmaya devam ederken, ben odamdaki duvara bakıyorum.

Daha derin bir sohbet kurmak başarısız oldu, bana sorular sormak başarısız oldu ve şimdi lanet olası şakalarıyla beni kandırmaya çalışıyor.

Normalde işe yarardı. Ilya'yı severim, ama konuşmak istemiyorum. Yalnız kalmak, yaralarımı sarmak ve Demyan'ı sessizce kınamak istiyorum.

Bunu nasıl yapabilir? Başka bir kadınla evlenmek?

İnanamıyorum.

Nişanlanmışken bir oğlu olduğunu öğrenmesi başka bir şey olurdu.

Bunu anlayabilirdim. Sasha'yı benimle paylaşmak için bir çözüm bulması gerekirdi.

Paylaşmak mı? Neredeyse gülüyordum.

Bunu yapacağını sanmıyorum. Beni ve başka bir kadını aynı anda paylaşacağını düşünemiyorum. En azından eskiden öyle düşünürdüm. Ama başka bir kadın var.

Başka bir kadını var ve benimle yatıyor. Başka bir kadını var ve bana yalan söylüyor. Aşk hakkında. Gelecek hakkında. Benimle evlenmek hakkında. Kendisinin istediği bir şey hakkında.

Kafamı sallıyorum.

Tanrım, bu ne tür bir sapıkça intikam mı? Bir tür öç alma mı? Kapıyı tekmelediğinde neredeyse beni öldürüyordu. Beni o odaya kilitledikten sonra Sasha'nın videosunu göstererek alay ettiğinde.

O ne tür hasta, korkunç bir adam ve ben ona nasıl hala hisler besleyebiliyorum?

Tabii, bana tüm bunlar hakkında saçma sapan şeyler söylemeye çalıştı, bunun bir amaç için bir araç olduğunu ve birlikte olmak istediği kişinin ben olduğumu söyledi. Ama bu doğruysa, neden hala nişanlı?

Oğlumu istiyorum. Demyan'ı istiyorum ki ona bağırabileyim.

Ilya Demyan hakkında bir şey söylüyor ve ben dönüp bakıyorum. Yüzümdeki ifadeyi görünce konuşmayı kesiyor.

Sanırım çok hoş bir ifade değil, çünkü şu anda içimde çok çirkin duygular var. Ve ona biraz daha sert bakıyorum.

"Biliyor muydun?"

Bir an tereddüt ediyor, sonra iç çekiyor. "Daha önce söyledi. Poker oyunu kesildikten sonra."

"Onu öldüreceğim ve sen bana yardım edeceksin." Duruyorum. "Aslında, oğlumu getir ve uzaklara gitmemize yardım et. Hepinizden nefret ediyorum. Alina hariç."

"Bunu bilmek iyi," diye mırıldanıyor. "Şahsen, bence sen ve Demyan birbiriniz için yaratılmışsınız."

Arkamı dönmeye başlıyorum.

"Ne olursa olsun, Erin, o memnun değildi."

"Kendine yedek nişanlı bulduğu için mi?" diye soruyorum, ona bakmak için geri dönerek. "Oh, iyi, o zaman halloldu."

Yüzünü ciddi tutar. "Bu konuda çok üzüldü." Sonra tereddüt eder. "Sana aşık olduğunu itiraf etti."

Acı bir kahkaha attım. "Sanki bunun artık bir önemi var da. O kadar saf değilim. Bu Sergio da başka bir suç babası falan mı?"

Cevap vermezse devam ediyorum.

"Yani onun yaklaşan düğününün iptal edileceğini sanmıyorum. Düğün organizatörü bile var! Peki ben ne olacağım? Onun gizli metresi mi?"

"Erin..."

"Affedersiniz," diyor biri ve bakışlarımı kapıya çeviriyorum. Orada genç bir doktor duruyor. Belki onu baştan çıkarmalı ve Demyan'a bunun nasıl bir his olduğunu göstermeliyim

. Daha da iyisi, bir kadınla onu gölgede bırakayım.

Derin bir nefes alıp kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Mesele şu ki, hafif davranmazsam, tamamen parçalanacağım.

Doktorun bakışları benden Ilya'ya kayıyor. "Siz Bay Yegorov değilsiniz."

"Söyleyeceğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz."

"Bayan Banks ile yalnız konuşmak istiyorum."

Ilya kollarını kavuşturur. "Dediğim gibi..."

"Ilya, lütfen," diyorum. Hareket etmemesi beni öfkeliyor. "Buradan girip çıkmanın tek yolu kapı. Kaçacak yerim yok."

"Senin kaçmanla alakalı değil, Erin. Seni güvende tutmakla alakalı. Ben kalıyorum."

"Hayır. Sen gidiyorsun." Ona bakıyorum. "Lütfen."

Ayağa kalkarken gözleri kısılır. "Doktor olmak için çok genç görünüyorsun."

"Yeterince yaşlıyım. Al." Fotoğraflı kimliğini gösterir. "Bayan Banks emin ellerde olacak. Söz veriyorum."

"Ilya," diyorum. "Git odayı dışarıdan koru."

Bir an, geri oturup kalacağını sanıyorum, ama kalmıyor.

"Tamam. Dışarıda bekliyorum. Zaten telefonum çalışıyor." Doktorun yanına gider ve eğilir. "Tamam. Dışarı. Dışarı." Durur. "Beş dakikan var."

Sonunda gider ve doktor beni muayene eder. "Başka bir semptom var mı? Bayılma dışında?"

Ateşimi ölçtükten sonra bana bakar, sonra tansiyonumu ölçer.

"Belirtiler?"

Doktor bana bakar ve kızarır. "Özür dilerim. Bildiğinizi ve sadece endişelendiğinizi sandım."

"Neyi?"

"Tebrikler. Hamileymişsiniz. Babanız Bay Yegorov çok endişeliydi. Davranışları sanki ilk üç aylık dönemde değil de doğum yapıyormuşsunuz gibi idi."

Yatıyor olduğuma sevindim çünkü... Aman

Tanrım. Hamileyim.

Hamile miyim?

O adamın süper spermi mi var?

Başım dönüyor. Kahretsin, bu zaten var olan karmaşıklığa bir kat daha ekliyor. Ve şu anda buna ihtiyacım yok.

"O bilmiyor mu?" Doktor kaşlarını çatarak kapıya bakıyor, olayı anlamaya çalışıyor gibi. "Eğer istemiyorsanız, seçenekleriniz var. Gizli tutabiliriz."

"Teşekkür ederim," diyorum, sakinleşmeye çalışarak. "Düşüneceğim."

Ilya öfkeyle içeri girer, üzgün görünür ve beni korku sarar. Kahretsin, o konuşmayı duymuş mu?

Doktorun seçeneklerden bahsettiğini duymuş olabilir mi? Demyan'ın dünyasında bu kesinlikle kabul edilemez bir şey. Ama bu benim vücudum, Demyan'ın değil. Ve... Başka bir Sasha... Şu anda durum çok karmaşık ve Demyan'a duyduğu şeyleri ona söylememesi için yalvarmaya hazırlanırken, onun ifadesini fark ediyorum. Yüzündeki ifade hamilelikle ilgili değil. Daha kötü bir şey.

Demyan. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. O adama çok kızgınım, ama eğer bir şey olduysa...

"Erin."

"Ne..."

"Sasha."

Dünyam çökmeye başlıyor ve bağlı olduğum monitör çılgınca bip sesi çıkarmaya başlıyor.

"Sakin olmalısın," diyor doktor. Ilya ona

bakıyor. "Çık dışarı."

O hızla uzaklaşır.

"İlya, Sasha ne oldu?"

"Kaçırıldı."

Histeri beni sarar ve vücudum uyuşur. Görüşüm bulanır. "Ne oldu? Benim bebeğim..." İçimde bir şey kopar. Ona öfkeyle bakıp uzanır, ceketini yakalarım. Onu neredeyse üstüme çekiyorum.

"Demyan'ı ara. Hemen!"

O arama tuşuna basar ve ben telefonu elinden kaparım.

"İlya..."

"Erin arıyor," diyorum sertçe. "Ne oldu Demyan? Oğlumu kim kaçırdı? Nasıl? Bize güvende olduğumuzu, onun güvende olduğunu söylemiştin."

Sesim yükseliyor ve kendimi durduramıyorum.

"Onu arıyorum. Oğlumu bulacağıma söz veriyorum."

Ağlamaya başlıyorum. Demyan konuşuyor, İlya beni sakinleştirmeye çalışıyor, ama ben Demyan'ın sesini bastırarak bağırıyorum ve İlya'yı itiyorum.

"Oğlumdan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok. Onu bul," diye hıçkırıyorum.

"Umurumda değil. Ne gerekiyorsa yap, çocuğumuzu sağ salim eve getirmek için elinden gelen her şeyi yap!"

Telefon parmaklarımdan kayıp yere düşüyor ve ben gözyaşları içinde kendime çöküyorum.

Otuz Birinci Bölüm

DEMYAN

Erin'in sesindeki öfke ve korku, içimde bir şeyleri kırdı. O tam bir yıkım hissi, duvarlarıma çarpmaya devam ediyor ve içimde aynı titremeyi yaratıyor. Kendime odaklanıyorum, bırakırsam beyaz bir dehşete dönüşecek kendi tepkime değil.

Evimde biri vardı. İçeri

girmişlerdi.

Onu

yakaladım.

Daha da

kötüsü.

Onlar onu tanıyorlardı.

Adamlarıma emirler yağdırırken, "*nasıl*" kelimesi kafamda yankılanıp duruyor.

İlyan'nın kurduğu her lanet bağlantı, her muhbir ve casus, bilgi için sıkıştırılıyor.

Pavel sahada, yorulmadan çalışıyor. Onu yeni güvenlik şefim yapardım, ama bunun bir hata olacağını düşünüyorum. O sahada çok iyi. Vitor'dan daha adanmış birine ihtiyacım var. Kendini kanıtlamak için aç birine.

Ama bu bekleyebilir.

Adamlarım emirleri yerine getiriyor ve bence yapıda bir değişiklik yapmam gerekiyor. Sadıklar, ama onları izlemeleri, en ufak bir değişiklikte rapor vermeleri gerekiyor ve bu bilgileri filtreleyecek doğru kişiye ihtiyacım var.

At çoktan geceye karışmışken kapıyı kilitliyorum. "Odaklan."

Gelen bilgiler işe yaramazken bunu yapmak zor.

Öfke içimi kaplıyor ve masamdaki her şeyi yere fırlatıyorum. Alina istemediğim kahveyi getiriyor ama kabul ediyorum. "Daha iyi misin?"

"Hayır." Sesimdeki hırçınlık kendimi tutamıyorum. "Hangi kafaların kesilecek. Vitor'un ki hariç."

"Duydum."

"Hainlerimiz var..."

"Hayır. Bizim, gardını düşüren, her şeyin normal olduğunu düşünerek rehavete kapılan insanlar var. Kimse bize ihanet etmez. Seni saygı duyuyorlar. Babamızın aksine. Senin sadakatının kaynağı korkudan daha iyi bir şey. Saygı. Ve onlar teslimat kamyonu ile gelmiş olmalı."

"Biri onlara odayı söylemiş."

"Eğer kamyon onu yatağa yatırdığımda geldiyse ve çoğu muhafız çevreyi izliyorsa..."

Sözünü bitirmesine gerek yok.

"Biri konuşmuş; bunu yapan herif, benim bir oğlum olduğunu nereden bildi?"

"Gözleri olan biri mi?"

Bu mantıklı değil. Dışarı fırlayıp Ilya'nın en güvendiği adamlardan birini yakaladım.

"Herhangi

Bir şey var mı?"

"Az önce Ilya ile konuştum, efendim," dedi. "Henüz bir şey yok, ama herkesten bilgi topluyoruz, Sergio'dan bile..."

"Ne?"

"Ilya dedi ki..."

Onu dinlemeden Ilya'yı arıyorum. "Ne oluyor lan? Sergio mu?"

"Onun bağlantıları. Birisi bir şey görmüş olmalı." Sesi alçalıyor, Erin'in yanında olmalı. Nitekim, arkasında telaşla bir şeyler söylediğini duyabiliyorum. Ama kapıya doğru gitmiş olmalı, çünkü sesi biraz daha alçalıyor ve ben ona, çözebileceğim soruna odaklanıyorum, çözemeyeceğime değil. "Bu nasıl oldu?"

"Vitor işi batırdı."

"Sana yeni bir güvenlik Şefi bulacağım. Dinle," diyor Rusça. "Hiçbir yere çıkmadık; Erin ve çocukla görülebileceğin tek yer gittiğin park."

"Anlaştık. Onun benim olduğunu biliyorlar mı?"

Ilya birkaç saniye sessiz kalır. "Umarım bilmiyorlardır. O çok küçük, bir Şey anlamamış olabilirler. Senin biriyle görüldüğün gerçeği, onu araştırmak ve bir çocuğu olduğunu öğrenmek için yeterli olabilir. Ama düğüne kadar ikinizin arasında hiçbir bağlantı yok."

O taşınana kadar. Ben

onu zorlayana kadar.

Çocuğumuzu tehlikeye

atana kadar.

"Yani belki de birlikte olduğum kadının çocuğunu alarak sorun çıkarmaya çalışıyorlar? Sergio?"

"Cesaret edemezdi

herhalde." "Niko."

"Ben de öyle düşünüyorum." İngilizce konuşurken telefonun sesi bozuluyor. "Demyan'dan rapor alıyorum, Erin." Sonra tekrar Rusça'ya geçiyor. "Umarım onun senin olduğunu bilmiyorlardır."

Onunla alay eden bir tonu vardı ama ben görmezden geldim. Bir anlık aptallıkla böyle düşündüğümü biliyordu. Ama ne demek istediğini anlıyordum. Ben öyle düşünüyorsam, başkası da düşünebilirdi.

Bu da demek oluyor ki, Sasha'yı kaçırın kişi onu bana ulaşmak için kullanıyor, beni ortaya çıkarmak için. Son eserimin çocuğu iyi, beni yakalamak için kolay bir av.

Oğlum mu? Onu öldürecekler.

Ve sonra dünyayı paramparça edeceğim.

Hayır. Hayır. Bu olmayacak. Sasha iyi olacak. "Pavel benim

ayaklarım olacak," diye ekliyor.

"Biliyorum."

"Hayır, benim bağlantılarımda. Şu anda onlarla konuşuyor. Ona bana davran."

Raporlar gelmeye başlayınca telefonu kapatıyorum.

Ama kullanabileceğim hiçbir şey yok. Sasha'dan haber yok, onunla ilgili hiçbir bilgi gelmiyor. Ve dışarıdaki bu pisliklerin çoğu onu bana ulaşmak için kullanır. Korkaklar böyle yapar.

Henüz ailemiz olmayan masum bir adamı

öldürürler. Bir çocuğu kaçırlar.

Saat neredeyse üç oldu. Telefonum çaldı.

"Patron." Pavel'in sesi sessiz, sesinde heyecanın en ufak bir izi var. "Sergio'nun bağlantılarından biri ulaştı."

"Sergio mu?"

"Aile üyesi değil. Çeşitli işletmelere kimyasal madde tedarik ediyor, ama Sergio'nun sahip olduğu bir fabrikaya bağlı. Ekstra para kazanmak için Sergio'ya olağandışı faaliyetler hakkında bilgi veriyor. Onu konuşturdum."

"Ve?" Kalbim hızlı ve sert atıyor.

"Niko'nun Güney Yakası'ndaki çamaşırhanesine malzeme sağlıyor."

"Uyuşturucu üretimi mi?" Niko, yüksek kaliteli uyuşturucuyu düşük kaliteliye çeviriyor. Bu işi biliyorum. Nerede olduğunu biliyorum. Ayağa kalktım, silahımı aldım.

"Evet. Bu gece rutin bir teslimatı var. Çıkarken, Niko'nun Sasha'nın tarifine uyan bir çocukla içeri girdiğini görmüş. Saatin geç olması ve çocuğun üzgün görünmesi nedeniyle dikkatini çekmiş. Ayrıca, o sadece mekan boş olduğunda teslimat yapar."

"Orada buluşalım."

Kapıdan yarı çıkmış, elimde telefon, ekiplere hazır olmalarını ve orada buluşmamızı emrediyorum. Silahlanmalarını söylüyorum. Şoförümü ve bir korumayı alıp yola çıkıyoruz.

Kahretsin. Eğer Sasha ise... Öyle olmalı. Erin'e haber vermeliyim. Hayır, Ilya'ya söylemeliyim. Bununla başa çıkabilmek için kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Hata yapma lüksüm yok.

Ilya telefonu açmıyor. Sesli mesaja düşüyor. Ne oluyor lan? Belki başka biriyle konuşuyordur.

Arabayla gideriz ve vardığımızda amaşırhane sessizdir. Karanlık. Ona öfkeyle bakarım. Öfke ve oğluma olan ihtiyacım damarlarımdan akıyor.

Siktir et bu gürültüyü.

Oraya dalıp hepsini haklayacağım ve... Durup nefes almaya çalışıyorum. Sonra titreyerek kapıyı tutuyorum.

Kapının önünde bir adam belirir ve öne doğru kayar. Pavel koltuğun üzerinden bana bakar. "Yalnız girmeyeceksin, patron."

Dişlerimi sıkıyorum. Onun ölmemiş ya da kaldırımda kanlar içinde yatmamasının tek bir nedeni var, o da kapıyı açmamış olmam. Beni engellemek için orada durduğu için değil. Beni yeterince iyi tanıdığı için, içeri dalabileceğimi bildiği için minnettarım.

Ama Erin ve Sasha için ölmüş halim bir fayda sağlamaz.

Yedek olmadan içeri dalmak intihar görevi olabilir. İçeride ne olduğunu bilmiyorum.

Niko.

Oğlumla birlikte.

Ve bir sürü silah.

"Adam oranın boş olduğunu söyledi. Teslimat yaptığında her zaman boş olur ve kimyasal varilleri koymak için arkaya geçmesi gerekir. Onları bağlar, eskilerini çıkarır. Onun işi düzgün bir adamın işi. Teslimat yapar, boşları alır, gider. Polisler gelirse..."

"Düzgün adamın ne olduğunu çok iyi biliyorum, Pavel," diye bağıryorum. Biz de kullanıyoruz onları. Koruma aracı, her şeyin yolunda gittiğine tanıklık eden kişi. "Yardım nerede?"

"Yoldalar," diyor güvenlik görevlisi.

Pavel telefonuna bir şeyler yazıyor. "Her şeye hazır olduğumuzdan emin oluyoruz."

Protokol kusursuz ve bu beni delirtiyor. Kurallara göre hareket etmek istemiyorum. Kapılara hücum edip cehennemi yaşatmak istiyorum.

Başka bir zaman, yapardım.

Ama bu Sasha.

Masum bir iki yaşındaki çocuk.

Oğlum.

Ve Erin'e onu sağ salim kurtarmak için

borçluyum. Eğer oradaysa.

Siktir.

Ilya'yı tekrar arıyorum ama sesli mesaja düşüyor. Kimle konuşuyorsa ya da telefonunda ne oluyorsa, çok önemli bir şey olsun, yoksa kalbini göğsünden söküp çıkaracağım.

Siyah bir SUV gelir. Farları yanık

değildir. Ardından ikinci bir araç

gelir. Sonra üçüncü.

İşte bu. Destek geldi. Lanet olası arabadan o kadar hızlı çıkıyorum ki boynum

inciniyor. "Pavel, benimle gel." Ve korumaya bakıp başımı sallıyorum. "Sen de."

Emirleri veriyorum. Üçüncü arabanın yarısı benimle birlikte ön kapıdan giriyor.

ön taraftan geliyor. İkincisi arka tarafa, üçüncüsü ise yan girişe gidiyor.

"Gördüğünüz herkesi, yolumuza çıkan herkesi öldürün, ama oğluma

dokunmayın." Adamlar başlarını sallayarak onaylıyor.

Nefes alıp buzun geri gelmesini, o kadar uzaklaşmasını istiyorum ki

Başka bir görev. Ama yapamam. En fazla titrememek. Lanet

çamaşırvhaneye baskın yapıyoruz.

Boş.

Kimse yok, tek bir güvenlik görevlisi bile yok. Niko nereye gitti? Onu başka bir yere götürecekse, Sasha'yı buraya getirmenin ne anlamı vardı? Görülme riskini almaya ne gerek vardı? Alay etmek için mi?

Bir terslik var.

Ve kokusu başlıyor.

Biri onlara haber mi verdi? Kahretsin, eğer adam Sergio'nun adamıysa, belki de onun aile üyesi olmadığı konusunda yanılmışız. Sergio'yu aramak üzereyim ki, hafif bir

bir çığlık duyuyorum.

Kalbim hızla çarptı.

Adamlara dur işaretini verdim ve herkes dondu. Yine duyuldu.

Kalbim durmak üzereyken, kontrol edilmiş depodan gelen sese doğru koşarak gittim. Orada sadece oğlumun olmadığını, başka erkeklerin de olup olmadığını kontrol ettim.

Ağlama sesi. Küçük bir çocuk. Lanet olsun, nerede? "Sasha?"

"Anne!" Ve sonra, "Dino?"

"Buradayım, Sasha!"

Kutulara dalıyorum, açıyorum, onu bulmaya çalışırken temiz arşafaları her yere atıyorum. Ama orada değil.

Ya bir kamera yerleştirmişlerse?

Titreyerek bir sonraki kutulara dalıyorum, hepsi boş, ta ki en alttaki bantlanmış kutuyu bulana kadar. Bandı yırtıp kutuyu açıyorum ve çığlık atıyorum.

Sasha orada, arşafalara sarılmış, gözyaşları içinde, dudakları titriyor. "Anne istiyorum!"

Küçük kolları bana doğru uzanıyor, onu kucaklayıp sıkıca sarıyorum.

Durmadım. Adamlarım silahlarını çekmiş, yanımda koşarak SUV'ye doğru koştum.

Arabanın güvenli içinde Sasha bana yapışır. Onu sıkıca tutarım.

Niko'nun oğlumu alıp bırakmış olması imkansız. Bu da demek oluyor ki, o benim sevgilimin çocuğu olduğunu sanıyordu.

Yani... Oh.

Kahretsin.

Sanırım Erin'in peşindeler.

Sasha'yı kaçırmak bir aldatmacaydı.

Otuz İkinci Bölüm

ERİN

KAPI AÇILIYOR ve bir hademe içeri girip Ilya'ya yeni bir kullan-at telefon veriyor. Nereden bulduğunu bilmiyorum, ama Demyan ve adamları o kadar çok para ve güce sahipler ki her şeyi yapabilirler.

Oğlumun kaçırılmasını engellemek dışında.

Kalp atışlarım hızlanır ve mide bulantısı beni sarar.

"Sakin ol, Erin," diyor Ilya, telefonu açıp birine mesaj atıyor. "Telefonum şarj olurken Demyan bize buradan ulaşabilir." Bir dakika bekliyor. Ekranı bana gösteriyor. "Arama yok. İyi."

Dişlerimi sıkıp televizyonu izliyormuş gibi yapıyorum. Televizyonu açmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Dışarıda, oğlumu bulmam lazım.

Ama o beni öylece bırakmayacak. Ilya, Demyan'ın bir uzantısı; dostça giysiler giymiş hapishane gardiyanım ve ben de ekrana bakıp buradan nasıl kurtulacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Ilya üzümeleri bana doğru itti. "Bir şey ye." "Yemek istemiyorum lan."

"Doktor birazcık bir şeyler iyi olur dedi. O yüzden bunları getirdim. getirtin. Üzüm sevmezsen elma var. Muz. Kek. Cips. Bu saatte seni sevdiğin restoranın şefini buraya getirip sana yemek pişirtmek zorunda kalsam bile sana dört çeşit yemek hazırlatırım."

"Aç değilim." "Ye."

Ona öfkeyle baktım ama bir üzüm kopardım ve istemediğim tatlı tadı için tozlu mor kabuğunu ısırp istemediğim tatlılığı tattım.

Memnun bir şekilde başını sallar, telefonlarını kontrol eder ve bir dergiyi karıştırır.

Normalde, bir adamın dedikodu dergisi okuduğunu görmek beni gülümsetirdi ama benim dünyamda oğlumu geri almaktan başka bir şey yoktu.

Ama ben burada yatıyorum. Artık sıvı almak için bağlı olduğum serumdan başka hiçbir şeye bağlı değilim, bu da bana bir fikir verir.

Hemşireyi çağırırken ona bakmıyorum. İly'a'nın başı birden kalkıyor. "Acı mı çekiyorsun?"

"Tuvalete gitmem lazım."

Hemşire aceleyle içeri girer ve ben ona aynı şeyi tekrarlarım. "Size bir lazımlık getireyim."

"Hayır." Gitmem gerekse bile, İly'a'nın önünde işeyemem ve o da gitmeye niyetli değil. "Hayır. Tuvalete gitmek istiyorum."

Hemşire banyoya gider ama ben başımı sallarım. "Yalnız başıma işemek istiyorum."
"Erin."

"İly'a," diye tersledim. "Biraz saygı istiyorum. Bağlıyım. Hastane önlüğü giymişim. Nereye gidiyorum?"

"Tamam. Seni oraya götüreceğim."

Bundan kurtulmanın bir yolu olmadığını bilerek başımı sallıyorum. Damlalıkla birlikte yataktan kalkıyorum, ama önce giyinmek için ısrar ediyorum. Saygı benim bahnem ve ona sıkı sıkı sarılıyorum.

Kısa süre sonra İly'a, lanet olası serum ve ben koridorda birkaç metre ilerliyoruz. Etrafa bakıyorum ve görüyorum. Yangın alarmı. Yürürken, düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar güçsüzmüşüm gibi yön değiştiriyorum ve o yemek hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Ama duvara çarpıyorum ve dikkat çekmeden alarmı çekiyorum. "Siktir! Erin!"

İly'a fark eder. Tabii ki fark eder, ama çok geç ve ben serumun ipi elimden koparıp torbayı tutan direği ona fırlatırım.

Ortalık gürültülü bir kaosa dönüşür. İnsanlar olası bir tahliyeyle uğraşmak için koştururlar ve ben de koşmaya başlarım.

Bana saldırır. "Bunu neden yaptın Erin?"

"Oğlum kayıp," diyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışarak. "Burada oturup hiçbir şey yapmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Orada olup onu aramam lazım."

Ilya'nın eli kayar, sonra tekrar tutunur. "Öylece kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

"En azından bir şey yapmış olurum," diye fısıldayarak elini çekerim.

Birbirimize bakıyoruz, sonra bakışları kayıyor, ifadesi değişiyor.

Bu sefer beni yakaladığında kurtulmamın imkânı yok. Beni sürükler, ben direnirim ama nafile. Merdiven boşluğuna doğru gideriz. "Delirdin mi? Beni kilitleyecek misin? Bırak beni, Ilya, hemen!"

Koridorun sonunda iri yarı bir adam duruyor. Her yeri dövme ve benim bağırma ile gözleri bana kilitleniyor.

Ilya, adamın olduğu yere bakıp başını çevirir. "Siktir." Adam telsiz bir şeyler bağırır ve koşmaya başlar.

Bize doğru.

Ilya acil çıkış kapısına dönüp çubuğa vurur. "Ne dersem aynen yap. Tehlikeydesin."

Beni merdiven boşluğuna sürükledi.

Kanım donar ve başımı sallar. Bu sefer direnmem. Aptallığın ötesine geçtiğimi biliyorum ve Ilya'nın peşinden merdivenlerden aşağı inerim, kalbim o kadar sıkışır ki nefes alamam. Ölmüş halimle Sasha'ya bir faydam olmaz.

Ama neden birinin peşimde olduğunu anlamıyorum. Ben hiç kimseyim.

Arkamızda ayak sesleri duyulur ve ikinci katın sahanlığına ulaştığımızda kapı açılır ve silahlı iki adam dışarı çıkar, bizi köşeye sıkıştırır.

Ilya bir şeye uzanırken beni arkasına itmeye çalışıyor. Ama silahlı adam onu karnından vuruyor.

Çılgılık atıyorum. "Ilya!"

Uzanıp aldığı silah yere düşerken gürültü çıkarır. Silahı almaya çalışırım ama dövmeli iri bir kol beni sarar ve kaslı bir duvara çarparım.

Hala kargaşa devam ediyor ve ben kapılardan sürüklenerek koridordan geçip başka bir kapıdan acil servis asansörüne giriyorum.

Asansöre atılıyorum ve biri düğmeye basıyor. Asansör hareket ediyor ve zemin kata iniyoruz. Beni dışarı itiyorlar ve ben çılglık atıyorum, ama içlerinden biri yüzüme sert bir yumruk atıyor. Ağzım bakır tadı ve kanın sıcaklığıyla doluyor, şok ve acı dalgaları vücudumu sararken yarı baygın bir halde kalıyorum.

Ama pes etmiyorum. Kaçmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor.

"Lütfen, bırakın beni. Ya da en azından oğluma götürün."

İri adam bana tekrar vurur ve yabancı bir dilde bir şeyler söyler. Rusça sanırım. Gözlerim bağlanır ve bir arabanın bagajına zorla sokulurum.

Başım ağrıyla dönüyor ve karanlığın saldırısına karşı mücadele ediyorum, ama çok fazla ve kısa süre sonra araba hareket ediyor ve ben bayılıyorum, dudaklarımda tek bir kelime.

"Sasha."

DEVAMI

Demyan ve Erin'in hikayesi, Yegorov Bratva Duet serisinin 2. kitabı [Scarlet Sins](#)'te devam ediyor.

KIRA COLE'UN DİĞER ESERLERİ

Koslov Bratva

[Günahkar Yemin](#)

[Günahkar](#)

[Yalanlar](#)

[Günahkar Öfke](#)

[Günahkar İhanet](#)

[Günahkar Yaralar](#)

[Günahkar Söz](#)

Burkes Mafya

[İntikam Yemini](#)

[İntikam Muhafızları](#)

[İntikam Sırları İntikam](#)

[Birliği](#)

La Famiglia Russo Serisi

[Yasak Bölge Koruyucu Baba](#)

[Düşman Mafya Patronu Baba](#)

[Mafya Komşu Baba](#)

Alfa Mafya Babaları Serisi

[Mafya Patronunun Sürpriz Bebeği](#)

[En İyi Arkadaşın Kardeşinin Sürpriz Bebeği](#)

[Gizli Mafya Babası](#)

Gangsterin Takıntısı

[Rapture ve Yıkım](#)

[Günahlar ve Sırlar](#)

[Evlilik ve Kötülük](#)

Sürgün ve Kucaklaşma

BONUS NOVELLA

**En iyi arkadaşım beni korumam için bana
güvendi. Ama onu benden kim koruyacak?**

Marino ailesi mafyası için her şeyi yaparım ve yaptım da. Ben
Leonardo Marino'nun sağ koluyum,
onun kirli işlerini yapan adamım,
onun için on yıl hapis yattım.

Onun şımarık mafya prensesi kızına göz kulak olmak, buna kıyasla çocuk oyuncacı
olmalıydı.

Ama öyle değil.

Çünkü Yasmin Marino bunu benim için zorlaştırmaya kararlı.

Parlak yeşil gözleri, siyah saçları ve günahkar dudakları benim sonum olacak ve o daracık kıyafetlerinin altında sakladığı kıvrımları yasaklanmalı.

Benden on sekiz yaş küçük olduğunu biliyorum, ama benim önümden gizlice geçmeye çalıştığı o küçük erkek arkadaşlarına bakılırsa, hiç gerçek bir erkekle birlikte olmamış.

Sonunda pes edip onu kendime ait yaptığımda, onu sonsuza kadar işaretledim.

Şimdi benim çocuğuma hamile olduğu için geri dönüş yok.

Onları korumak için her fedakarlığı yapacağım. Bu onları kaybetmek anlamına gelse bile...

[Haber bültenime kaydolun ve hikayenin tamamını okuyun...](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

